



DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · tercer període · sèrie P · núm. 30

Ple del Parlament

Sessió 18, segona i darrera reunió, dijous 27 de febrer de 2025

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la garantia dels drets i la inclusió socials 302-00057/15	3
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'atenció a la infància 302-00060/15	13
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la fiscalitat que perjudica la compra d'habitatge habitual 302-00058/15	23
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les perspectives de l'economia catalana 302-00064/15	33
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la garantia dels drets i la inclusió socials (continuació) 302-00057/15	43
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'atenció a la infància (continuació) 302-00060/15	44
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la fiscalitat que perjudica la compra d'habitatge habitual (continuació) 302-00058/15	44
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les perspectives de l'economia catalana (continuació) 302-00064/15	45
Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial de les Malalties Minoritàries 401-00018/15	46
Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del compliment dels tres anys de la invasió russa d'Ucraïna 401-00017/15	48
Projecte de Llei de memòria democràtica de Catalunya (debat de totalitat) 200-00005/15	49
Interpellació al Govern sobre l'impuls del clúster financer emmarcat en el pla «Catalunya lidera» 300-00081/15	64

Interpel·lació al Govern sobre els fons europeus Pròxima Generació 300-00089/15	68
Interpel·lació al Govern sobre l'acord de lliure comerç entre la Unió Europea i Merco-sur 300-00083/15	75
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió dels residus 302-00059/15	83
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el mercat de treball 302-00061/15	94
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la mobilitat i la sostenibilitat a les Terres de l'Ebre 302-00062/15	105
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la sanitat pública 302-00063/15	116
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió dels residus (continuació) 302-00059/15	126
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el mercat de treball (continuació) 302-00061/15	128
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la mobilitat i la sostenibilitat a les Terres de l'Ebre (continuació) 302-00062/15	130
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la sanitat pública (continuació) 302-00063/15	130

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 18.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major, el lletrat Ferran Domínguez García i la lletrada Clara Marsan Raventós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació i el conseller de Política Lingüística.

El president

Bon dia. Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la garantia dels drets i la inclusió socials

302-00057/15

El divuitè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent –silenci, si us plau– a la interpellació al Govern sobre la garantia dels drets i la inclusió socials. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per exposar-la té la paraula la diputada senyora Montserrat Berenguer i Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Bon dia. Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... El que tracta aquesta moció sí que requereix exemplaritat d'aquesta cambra, fer un bon exercici de democràcia. M'hagués encantat, eh?, no haver hagut de presentar una moció d'aquesta temàtica amb aquestes característiques, perquè hauria significat que tot funciona bé; però, malgrat això, som una comunitat autònoma amb un sistema del benestar feble i que requereix donar resposta a aquesta realitat que tenim al davant.

La moció plantejada proposa força punts, és extensa. Parla sobretot de dos eixos cabdals de l'estat del benestar: discapacitat i dependència, un dels grans i principals problemes que té Catalunya i una vertadera urgència. Emetem, en primer lloc, propostes per resoldre aquesta situació insostenible en què es troba Catalunya en temps d'espera, reconeixement, declaració i qualificació del grau de discapacitat o per fer una revisió.

Què demanem? Sabem que hi ha mesures que s'estan impulsant. Se'ns diu, doncs, des del Govern actual que s'han ficat en marxa, però bé, les trobem insuficients. Per què? Perquè cal més inversió, calen més recursos. I ja diem en quines zones geogràfiques estan més tensionades, perquè parlem..., Vallès Occidental, Alt Penedès, Segrià, Noguera, Baix Llobregat. És que són temps d'espera que poden arribar a dos anys.

Les dades d'espera d'ajuts a la dependència tampoc tenen «desperdici»: 103.000 catalans han mort des del 2017 esperant aquestes ajudes. Representa un vint-i-cinc per cent de totes les persones que moren a Espanya en aquestes circumstàncies. Per tant, allò de dissenyar, planificar, estudiar, continuar treballant... Escolteu, no podem esperar ja més. Què hem d'esperar? Que continuï morint més gent? (*L'oradora mostra un full a la cambra.*) Aquí tenim totes les notícies: llistes d'espera... TV3, recentment: «Hi ha patiment, hi ha impotència», «Cada dia moren trenta-quatre persones a Catalunya –cada dia– esperant aquestes ajudes.»

És un primer pas, perquè, evidentment, sabem que queden molts aspectes per treballar. I ho farem, tenim temps per davant. Però això requereix una actuació immediata perquè no pot perpetuar-se en el temps, no pot esdevenir crònic, i necessitem actuacions i respostes. Perquè si és una conselleria de Drets Socials..., és que aquí s'està fent, ni més ni menys, una vulneració dels drets d'aquelles persones, i amb una administració que resulta ineficaç, que incompleix el seu deure del servei públic i que no respon als interessos generals d'acord amb aquells principis d'eficàcia, eficiència i celeritat.

S'hi apleguen diferents àmbits. La moció plantejada parla també dels drets laborals, de promoure aquestes polítiques d'inserció sociolaborals, de l'habitatge, del transport adaptat, accessible; més millores també per a aquell alumnat amb necessitats educatives especials, i assegurar també aquelles prestacions o aquelles convocatòries, com les de PUA, de forma anual perquè la gent hi pugui accedir. Per tant, sí, potser són obvietats, que ens deien, però, escolteu, aquí estem, amb moltes obvietats, amb una moció amb molts punts que ens plantegem, doncs, per què, si tan obvi era, com és que no s'estava fent abans,

Així que..., també promoure esport inclusiu, lleure, estratègies de visibilització, de lluita contra l'estigma. I també plantegem aquest avançament cap a l'ús del llenguatge més inclusiu, de no focalitzar tant en aquell diagnòstic i en aquella deficiència. Reivindiquem el desplegament del codi d'accessibilitat, vetllar per aquest compliment de la convenció sobre els drets de les persones amb discapacitat, i fem una primera inclusió amb aquest avenç i innovació de la figura de l'assistència personal.

Entenem que la col·laboració publicoprivada sí que és necessària. És necessària, però també des de l'àmbit públic i des de l'àmbit privat concertat..., haver-hi aquest servei de qualitat, perquè tothom mereix un tracte amb dignitat. D'aquí la rellevància també en serveis de registre, d'inspecció i de potestat sancionadora, si s'escau.

Entre les mesures anunciades al Govern, 3,2 milions. En demanem..., duplicar; per reduir llistes d'espera això és una minúcia.

La moció és constructiva, és necessària. Neix de la realitat que es viu al carrer, del que les famílies sofreixen. Votar en contra d'alguns dels punts –opinió– seria un greu error, seria donar l'esquena al que milers de catalans necessiten... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Vaig acabant, president. Aquí no hi ha sectarisme, no hi ha ideologia; hi ha solucions.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Hi ha cinc grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. Per defensar-les, en primer terme, i en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo i Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Gràcies. Sí, bon dia. Interessant, que fem aquesta..., que parlem de discapacitat i dependència aquí. No és la primera vegada. És una moció interessant però molt àmplia, toca molts punts.

Nosaltres hem fet una esmena en el sentit de millorar les condicions laborals dels treballadors d'aquest sector. Sabem que és un..., el tema de les cures es basa bàsicament en persones amb sous per sota del llindar de pobresa, amb condicions laborals extremes, amb una extrema precarietat. I al llarg de tota la moció no fem referència exactament a aquestes persones, no?, que són les que sostenen tot el sistema de cures. Nosaltres ja hem fet una esmena en el sentit de millorar les condicions laborals dels treballadors, no només amb l'equiparació; sembla que això sigui el salvament, però hi ha moltes més coses en les que hem de millorar les condicions laborals. Parlem de les ràtios, les ràtios de professional-usuari, que ara mateix són altíssimes, que

no estan lligades a la realitat, no permeten una correcta assistència i suposen unes càrregues laborals excessives per al personal.

També parlàvem dels metges i infermeres que treballen en residències. Fan la mateixa feina, han de tenir també el mateix conveni laboral. I per això demanàvem que estiguessin incloses dintre del conveni laboral del Siscat fins que avancéssim cap a aquest sistema cent per cent públic, que és en el que nosaltres creiem.

També parlàvem..., a la moció es parla del personal d'atenció educativa. Si volem avançar cap a una escola inclusiva, tot aquest personal és imprescindible, perquè també és molt escàs i no hi ha manera de donar un ensenyament de qualitat. Les seves condicions laborals i els seus salaris tampoc són els correctes. I també demanàvem en aquesta moció avançar en la millora de les condicions laborals i els salaris del personal de l'atenció educativa.

També hi ha una part en la que demanàvem fer un estudi del treball de cures no remunerat. Hi ha una part molt important del treball de cures que s'està fent des de les llars per part de les famílies, de les mares, de les germanes, de persones amb discapacitat o amb grau alt de dependència, un treball que en cap cas no s'està contemplat. I el que demanàvem era: fem una anàlisi i determinem quin és aquest treball, perquè nosaltres creiem que aquest treball de cures amb alta dependència al llarg de tota la vida ha de ser un treball remunerat.

Llavors, bé, era una mica la línia en què nosaltres havíem fet la nostra esmena, protegir les condicions laborals dels treballadors, que són els que sostenen això, i anar avançant cap a un sistema cent per cent públic.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, a continuació, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Señores del Partido Popular, me gustaría saber, sinceramente, cuántas de las medidas expuestas en esta extensísima moción piensan que se van a poder implementar siguiendo las políticas del Partido Socialista, que ustedes apoyan.

Propuestas para la creación de nuevos centros de atención o el aumento del presupuesto para reducir las listas de espera o un plan de choque para agilizar los procesos de reconocimiento de grado de dependencia, un refuerzo para la red de servicios de atención domiciliaria, la eliminación de barreras arquitectónicas y la promoción de la inclusión laboral mediante la creación de entornos adaptados. Muchos cambios proponen ustedes para tan pocos recursos, porque sabrán ustedes que los recursos son finitos, ¿no?

Y sabrán también que más de la mitad de los recursos de este departamento van a parar, desde que tenemos conocimientos, a la inmigración ilegal. El cuarenta y cinco por ciento de la renta garantizada de ciudadanía o más de la mitad de las ayudas de vivienda oficial, de protección oficial, por ejemplo, acaban a manos de los inmigrantes que los distintos ayuntamientos empadronan ilícitamente o que ustedes y el Partido Socialista deciden regularizar de forma exprés precisamente para que cobren estas prestaciones, mientras los catalanes se quedan en la calle y sin una mísera ayuda de la Administración cuando más lo necesitan.

Pero les voy a contar más, señores del Partido Popular, una primicia. La gestión que lleva realizando la Generalidad de Cataluña en cuestión de derechos sociales ni es eficiente ni es eficaz ni es económicamente sostenible. El clásico de los distintos gobiernos socialistas y separatistas de «uno para ti y tres para mí y mis amigos» ha abocado a este departamento a la bancarrota y a obviar por completo el trabajo que le es encomendado, la ayuda a los catalanes vulnerables.

Por eso no deja de sorprendernos cómo unos días ustedes critican con dureza la gestión autonómica y les señalan como artífices de la ruina de Cataluña –que lo son– y otros días votan a favor de la transferencia de más competencias a la Generalitat, como hace apenas una semana con la propuesta del Partido Socialista titulada «Traspaso del ingreso mínimo vital de Cataluña», donde votaron a favor.

El objeto de incrementar las competencias del Departamento de Derechos Sociales de Cataluña menoscabando las nacionales, ¿cuál es, señores del Partido Popular? ¿O están jugando ustedes al despiste con sus votantes? ¿O son esto guiños a los socialistas? ¿O son los coqueteos clásicos del Partido Popular con los separatistas?

Miren, el Departamento de Derechos Sociales de Cataluña es un saco sin fondo, con cientos y cientos de subcontratas, donde muchas entidades se organizan específicamente para lucrarse a costa de las necesidades de otras personas, y así lo señala Antifraude día sí y día también. ¿Por qué ustedes quieren privar al Estado de la posibilidad de fiscalizar los chanchullos de la Generalitat de Catalunya restándole competencias?

Miren, no se puede estar en misa y repicando, y o presentan mociones completísimas como esta para proteger a los catalanes vulnerables o están donde están ahora mismo, del lado de distribuir ayudas a los inmigrantes ilegales, del reparto de menas y del traspaso de más competencias a los separatistas.

VOX ha presentado dos enmiendas para ver si conseguimos remover sus conciencias y se creen sus propias propuestas. Dos enmiendas que hablan de prioridad nacional en las ayudas –primero, los españoles– y de no cargar a las empresas con el coste de las normativas que cambian caprichosamente a la par que cambia el Gobierno.

Nuestras lealtades son claras aquí, en Andalucía, en Galicia y en cualquier parte de España, y están en el lado de los españoles, de los españoles que están en la lista de espera de dependencia, de los españoles que están esperando una vivienda social para empezar su proyecto vital, de los españoles que no pueden pagar el comedor escolar de sus hijos y de los españoles que necesitan una ayuda para continuar adelante.

Ahora es el momento, señores del Partido Popular, de decirles a los catalanes de qué lado están ustedes hoy.

Gracias.

El president

Gràcies. Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable diputat senyor Carles Campuzano i Canadés.

Carles Campuzano i Canadés

Gràcies, senyor president. Gràcies, honorable consellera. Senyora diputada Berenguer, efectivament, ha plantejat una iniciativa que és una bona iniciativa, benintencionada i ben orientada. Jo diria que la immensa majoria dels grups democràtics de la cambra deurem estar d'acord amb els seus plantejaments, però té un defecte que no és menor, que és que obvia les principals qüestions de fons que expliquen el problema que té el sistema d'atenció a la dependència al nostre país o les febleses d'algunes de les polítiques en l'àmbit de la discapacitat.

D'entrada, vostè obvia el que va succeir l'any 2012. L'any 2012, en plena crisi financera, el Govern del Partit Popular va afeblir el sistema d'atenció a la dependència. Es va suprimir el nivell acordat de finançament d'aquest sistema, es va congelar el conjunt de les prestacions del sistema d'atenció a la dependència, es van suprimir les cotitzacions a la seguretat social de les cuidadores familiars. I això no es començà a recuperar fins a l'any 18, i encara l'any 24 s'estaven recuperant alguns retrocessos produïts l'any 12.

Segona qüestió. Vostè obvia que des de l'any 2006, sistemàticament, tots els governs espanyols han incomplert l'esperit de la llei de la dependència en aquella vo-

luntat que tenia aquella llei d'un finançament del cinquanta per cent per part de l'Estat i el cinquanta per cent per al conjunt de les comunitats autònomes. Dic «esperit» perquè en la llei no figura com a tal, però era la voluntat. I avui, malgrat que el Govern de l'Estat ha fet increments en aquest finançament, l'Estat, de la despesa en l'àmbit de la dependència que es fa a Catalunya, n'assumeix el 23,45 per cent, lluny d'aquell cinquanta per cent que contemplava la llei de dependència l'any 2006.

I en aquests darrers anys, que hi ha hagut un increment de pressupostos tant per part de l'Estat com per part de la Generalitat, els increments de l'Estat a Catalunya han estat del nou per cent; els increments del pressupost de la Generalitat, del trenta-cinc per cent, en el període que va del 2020 al 2023, a l'espera de tindre les dades confirmades del 2024. I..., un sistema de finançament pervers, perquè mai ha tingut en compte els costos reals de la prestació dels serveis i les prestacions del sistema de la dependència i que, a sobre, finança segurament allò menys eficaç en l'atenció a les persones, que són les cures a càrrec dels propis familiars.

I tot plegat, senyora Berenguer, en un context: l'Estat espanyol inverteix en el seu sistema d'atenció a la dependència al voltant del 0,8 per cent del PIB. La mitjana de la Unió Europea està a l'1,7; França, Alemanya, ja no diguem els països escandinaus, Holanda, Àustria..., hi inverteixen entre el dos i el tres per cent del PIB. Amb una inversió que ronda al voltant del 0,8 per cent del PIB, les conseqüències són les que tenim a Catalunya i en el conjunt de l'Estat.

I, finalment, vostè obvia també una qüestió fonamental, que és la invasió competencial continuada en aquest àmbit que provoca l'Estat i que limita les capacitats que té Catalunya per gestionar polítiques adaptades a les realitats i a les preferències de la societat catalana. I, és més, en una dinàmica de tots els governs espanyols d'imposar obligacions en aquesta matèria sense garantir-ne el finançament, i ho acaben patint els ajuntaments. En aquest hemicicle ens acompanyen alcaldesses i alcaldes, i han patit les conseqüències, per exemple, de l'increment de les hores mínimes exigibles en l'atenció domiciliària, en el que no es contemplava el finançament perquè es poguessin atendre durant més temps més persones.

Totes aquestes qüestions expliquen també part dels problemes que tenim. Cert, però, que l'existència d'aquests límits no limita la millora de la gestió per part del Govern de Catalunya d'aquestes polítiques. I si m'ho permet, senyora diputada, jo voldria recordar que en el període 2020-2023 –i, hi insisteixo, a l'espera de dades del 24– ha estat Catalunya el tercer territori amb més increment de beneficiaris, amb un 46,3 per cent de beneficiaris; s'ha reduït el temps d'espera de la llista dels PIAs en un quaranta-cinc per cent –en alguns col·lectius, un setanta-dos per cent de reducció de la llista d'espera.

Senyora Berenguer, sense afrontar aquestes qüestions, les bones intencions que expressa la seva iniciativa quedaran frustrades. I en tenim una mostra amb la proposta de llei que està impulsant el Govern espanyol en l'àmbit de la dependència, que tampoc resol aquestes qüestions, i amb la realitat del canvi demogràfic en el que estem instal·lats, en què les necessitats en aquest àmbit, especialment vinculades a l'envel·liment, s'incrementaran, sense abordar un finançament adequat. Vostès aquests dies estan intentant tombar la condonació del deute. Això va en contra de les polítiques que vostè defensa. No s'avançarà en aquesta matèria. Aquí hauria de rectificar, senyora Berenguer.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. A continuació, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor David Saldoni i de Tena.

David Saldoni i de Tena

Gràcies, president. Consellera, diputats i diputades, segurament una de les millors formes de garantir o de valorar la qualitat d'un país és veure com es tracten les

persones amb discapacitat, com afronten la realitat de moltíssimes persones, aquesta realitat. I, per tant, a Catalunya podem dir d'entrada que tenim un sistema d'atenció a la discapacitat que és bo i que al llarg dels últims vint anys hi han hagut, realment, increments de moltes persones que han entrat en el sistema, i que la qualitat de molts serveis, gràcies a molts professionals i al model català d'atenció, amb col·laboració publicoprivada, amb moltes i moltes fundacions, amb moltes i moltes entitats d'arreu del país, és molt bo i treballa amb molta qualitat.

Volia dir això d'entrada perquè ens trobem davant d'una moció en la qual el Partit Popular ha volgut fer, doncs, tot el programa electoral. Tot el programa electoral d'atenció a la discapacitat l'ha volgut ficar en una sola moció, com si fos allò que..., tot el que havíem de dir ho hem de posar aquí i poder-ho demanar. I és positiu que posem sobre la taula tots aquests temes, però també seria positiu veure que en les comunitats autònomes en les quals es governa es practiqués amb aquest exemple. Perquè aquí, realment, es demanen uns estàndards de qualitat que crec que són molt positius i que els hem de voler afrontar per poder-los tirar endavant, però en molts altres casos i en molts llocs veiem que això no és d'aquesta manera.

Per tant, tenim sobre la taula una moció que, com deia, ho toca tot. I des de Junts per Catalunya hi hem volgut fer diverses esmenes per poder, doncs, remarcar i reforçar elements importants que tenim al davant. La primera són els recursos al conjunt del territori, perquè Catalunya és un país divers. L'atenció a la discapacitat encara és un element de diferenciació territorial molt gran, i quan parlem, per exemple, d'accessibilitat..., l'accessibilitat als serveis en determinades comarques és molt més complicat del que ho és, per exemple, a l'entorn de Barcelona. I, per tant, poder accedir a un servei a la Terra Alta o al Pallars és molt complicat. Per tant, hi afegim encara elements de més complicació.

Els recursos per poder disminuir les llistes d'espera, les valoracions en el món local, en els consells comarcals, en els ajuntaments, és una de les esmenes que des de Junts per Catalunya hem ficat sobre la taula. La bústia de participació per poder escoltar, en aquest cas, la veu..., poder denunciar les vulneracions, per poder atendre molt millor la qualitat de les persones que, en aquest cas, ho necessiten i volen denunciar aquests elements.

Una proposta que s'ha transaccionat, finalment, també amb el Partit Socialistes, en la qual..., és la forma d'adreçar-se, poder parlar de forma autònoma, poder-se comunicar amb les administracions, amb la gent amb qui tu vols interactuar. Ho has de poder fer des de qualsevol dels mitjans de comunicació que totes les persones fan servir. Per tant, hi ha diversitat de maneres de comunicar-se. Hem de poder permetre que tots els llenguatges, totes les formes de comunicar-se, siguin admesos per poder-hi fer front.

Hem parlat també, en aquest cas, de l'IVA. Un element molt important que creiem és que hem de poder afrontar..., i no correspon al Parlament de Catalunya, però hem de poder instar a que s'ha de revisar, que no pot ser que els elements que són estrictament necessaris per poder, doncs, tindre una vida digna, una vida més còmoda, i estrictament essencials en molts aspectes, estiguin pagant el vint-i-u per cent de l'IVA. Això és un fet que hem de poder revisar i que crec que tots plegats hi estem d'acord.

El foment de la inclusió, la inclusió laboral; poder treballar, també, especialment en l'empresa ordinària. Creiem que hi han molts centres de treball, moltes empreses inclusives, molts centres especials que estan fomentant d'una forma excel·lent la inclusió en el món laboral i el dinamisme laboral de moltíssimes persones, però hem de fer un esforç tots plegats perquè sigui l'empresa ordinària la que realment accepti i vulgui contribuir també en aquesta millora de país que representa la inclusió en el món laboral. Per tant, el foment, en aquest cas, de l'empresa ordinària ha de ser un element a destacar. I m'agradaria aquí fer també un petit esment de la diferència

que hi ha en cas de gènere, que les dones amb discapacitat encara són un xic més, en aquest cas, menystingudes a l'hora de poder tindre aquesta inclusió.

I dir finalment, també, que hi hem introduït un punt amb relació a l'habitatge, perquè hem de fer complir la normativa amb relació a l'habitatge. Perquè tots parlem dels problemes d'habitatge del conjunt de la població, però especialment les persones amb discapacitat hi tenen un element encara molt més difícil a l'hora de poder-hi accedir.

Finalment, doncs, voldria agrair en aquest cas a la diputada del Partit Popular la seva voluntat per acceptar les esmenes. Crec que al final, amb les aportacions de tothom, això queda..., un document que és molt positiu, que dona un guió al Govern que ha d'aplicar i ha de tirar endavant. Agrair també al diputat Isaac Padrós la seva contribució per les esmenes presentades en aquesta moció.

I pensar tots plegats que tenim un repte com a país en general, que és generar oportunitats, generar oportunitats per a tothom. I quan parlem de tothom hem de poder-ho fer amb la boca plena, i així serem un país realment de qualitat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I, finalment, per presentar les esmenes del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Guillem Mateo Sellas.

Guillem Mateo Sellas

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... Aquesta moció d'avui, presentada pel Partit Popular, aborda temes essencials per al nostre sistema de protecció social i per a la inclusió de les persones amb discapacitat i en situació de dependència. Des del Grup Socialistes i d'Units per Avançar volem expressar la nostra visió global respecte a aquesta moció i destacar els punts que considerem fonamentals per assolir una societat més justa i inclusiva.

I, en aquest sentit, és prioritari per nosaltres enfortir el sistema de protecció social aquesta legislatura. I això passa necessàriament per tenir una estratègia consensuada amb tots els agents implicats, tant públics com privats, per garantir el compliment de la convenció sobre els drets de les persones amb discapacitat. I, a més a més, hem de continuar desplegant el paquet de mesures anunciades pel departament el passat mes de desembre per tal de reduir les llistes d'espera per al reconeixement de la discapacitat i de la dependència, però també per a la revisió dels graus de discapacitat.

I vull remarcar aquí el compromís del Govern per revisar i actualitzar la cartera de serveis socials durant aquesta legislatura, una necessitat imperiosa i àmpliament reclamada i reiterada des del sector des de ja fa masses anys.

I, en aquest sentit, el nostre grup defensa també la necessitat de transformar i reforçar els sistemes d'anàlisi, gestió i integració digital, alhora que també es millorarà amb determinació l'atenció personalitzada a tots els usuaris.

I totes aquestes mesures estan també incloses en el pla comentat, que compta amb una dotació pressupostària associada de 2,3 milions d'euros. Mesures com són, per exemple, l'accés directe al visor Salut + Social, la simplificació dels formularis *online*, un nou simulador de la valoració del grau de dependència, la càrrega automàtica dels acords PIA, una nova calculadora intel·ligent integrada precisament per simplificar el càlcul d'aquest acord PIA, i també el reforç dels equips del departament i de les seves àrees bàsiques, entre moltes altres mesures que ara no m'hi vull estendre i explicar-les amb més deteniment.

I, a més, volem destacar la importància de la convocatòria anual del programa de prestació d'atenció social a les persones amb discapacitat, com demostra el fet que el Govern, el passat 23 de desembre, va aprovar la convocatòria dels ajuts tant per a les

sol·licituds del 2024 com també les d'aquest any 2025, i tot amb una dotació pressupostària associada de 6,7 milions d'euros.

I, en referència a l'àmbit educatiu, defensem la millora de l'escola inclusiva, incrementant els recursos humans i tècnics per atendre les necessitats específiques dels alumnes amb discapacitat. Això inclou des de l'etapa infantil fins a l'educació postobligatòria, assegurant que tots els alumnes rebin l'atenció adequada per al seu desenvolupament integral.

I, finalment, és imprescindible augmentar la contractació de les persones amb discapacitat i crear entorns laborals adaptats realment. Cal impulsar polítiques d'inserció laboral especialment per a les persones amb discapacitat intel·lectual, però també especialment per a les dones amb discapacitat. I, alhora, hem de vetllar també perquè es garanteixi el compliment, que no sempre passa, de les reserves de places per a les persones amb discapacitat. Això és fonamental i molt rellevant també, potser no tan esmentat o comentat, però molt important també.

I, per altra banda, afegir que és fonamental donar el suport als centres especials de treball i continuar avançant, com s'ha comentat en altres esmenes, altres companys d'altres grups, en l'equiparació salarial dels professionals del sector social.

Des del Grup Socialistes i Units per Avançar reitem el nostre compromís per millorar el sistema de protecció social i garantir que tots els ciutadans de Catalunya –i quan diem «tots» volem dir *tots*– puguin rebre l'atenció i els serveis que realment es mereixen.

I, per tant, diputada Berenguer, donarem suport a la majoria dels punts d'aquesta moció, tot i que les nostres esmenes en la seva àmplia majoria no hagin estat ateses, cosa que també ens sap greu. Però ho farem perquè ens mou l'objectiu d'enfortir els drets socials i assegurar la plena inclusió de les persones amb discapacitat i en situació de dependència, i, com ja els hi he avançat, donarem suport a la majoria dels punts.

I ara ja sí, per acabar, vull subratllar la importància de que treballem plegats, sense importar les diferències polítiques que normalment puguem tenir. De veritat els hi dic, hem de passar per sobre d'aquestes diferències, perquè l'objectiu és el més important, que és aconseguir un futur més just i més inclusiu per a tothom. I només amb la col·laboració de tots i amb una voluntat política ferma, amb una alçada de mires de veritat, aconseguirem aquest objectiu tan important i encara més necessari per a la nostra societat, per a la Catalunya d'avui.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. A continuació es poden posicionar els grups parlamentaris que no han presentat esmenes en aquesta moció. I, en primer terme, per fer-ho té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Comuns, la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Consellera, diputades, diputats, bon dia. Permetin-me que comenci per celebrar que haguem estat a l'alçada d'un repte gens fàcil com recuperar la llei de sensellarisme, molt necessària per garantir els drets i l'atenció a les persones sense llar. Moltes gràcies a les entitats promotores per una magnífica feina; també a la resta de grups pel compromís i per fer-ho possible. I tenim ja escalfant a la banda la llei del tercer sector, que saltarà aviat al terreny de joc i de la que tindran notícies en breu.

Així que, després d'aquest espot publicitari patrocinat pels membres de la Comissió de Drets Socials, doncs, entrant al contingut de la moció, es tracta d'una moció molt completa, que toca molts aspectes diferents, i, per tant, em centraré només en algunes d'aquestes qüestions pel factor temps.

La filosofia de Comuns implica reassignificar els drets socials com un dels pilars de l'estat del benestar, superant el biaix assistencialista per substituir-lo per una concepció de drets de ciutadania a l'abast de tota la població. No simplement ajuts en termes de vulnerabilitat, situació en la que, d'altra banda, tots i totes, en un moment o un altre, ens podem trobar immerses al llarg de la vida i que, per tant, cal desestigmatitzar.

Però fer dels drets socials aquests drets de ciutadania i un dels pilars de l'estat del benestar requereix una aposta inequívoca: que la lluita contra la desigualtat passi a ser una de les grans prioritats, cosa que implicaria un esforç pressupostari molt més ample que el que s'havia donat fins aquest moment. Per Comuns, la prioritat és la superació de la desigualtat com a eix principal que articuli les polítiques socials, l'atenció a les necessitats de la població al llarg del seu cicle vital i, per tant, la necessària universalització d'aquests drets socials.

Aterrant en aquest objectiu, parlant primer pel que fa estrictament a drets socials, doncs, pensem que és absolutament imprescindible posar en marxa, per fer front a aquestes situacions de desigualtat i pobresa, l'aprovació del pla estratègic de serveis socials incrementant la inversió en serveis socials i també actualitzant la cartera de serveis.

Com ens sembla ineludible garantir l'equiparació salarial de les professionals dels serveis socials concertats i del sector públic, i ampliar també el nombre de professionals, millorant les seves condicions laborals –un greu problema per al sector, sense dubte. Comuns estem compromeses amb aquesta millora de les condicions laborals, també amb l'equiparació salarial amb les condicions del sector públic. Però, en aquest context d'integració social i sanitària, també amb les treballadores de la salut: mateixa feina, igual salari, tant en l'àmbit de la dependència com al tercer sector.

I, parlant de dependència, un dels acords que formen part del nostre pacte d'investidura és, precisament, un pla de millora de l'atenció a la dependència per reduir la llista d'espera als serveis residencials, centres de dia i atenció domiciliària amb un mínim de sis mil noves places. Cal un compromís ferm per situar els serveis socials d'atenció a les persones amb el finançament just per garantir cobertura universal, amb un marc normatiu que garanteixi seguretat jurídica i financera, i uns models d'intervenció adequats al repte de la integració sociosanitària.

I és essencial garantir el blindatge dels serveis socials, tots ells –també residències de gent gran i serveis d'atenció domiciliària–, davant la xacra, com dèiem ahir a la pregunta de la presidenta, de la mercantilització i el lucre de grans corporacions empresarials que prioritzen guanys sobre la qualitat dels serveis a les persones. Una crida també a l'impuls a la desinstitucionalització, imprescindible per garantir una vida digna i independent.

Pel que fa a la infància, molt d'acord amb la necessitat de reconeixement d'un dret universal i gratuït a l'atenció precoç a través del CDIAP, però..., garantir la continuïtat posteriorment als CSMIJs.

I una última qüestió: es parla, amb bon criteri, d'impulsar les polítiques d'inserció laboral, però voldria compartir amb vostès una reflexió al fil d'una compareixença de l'última Comissió de Drets Socials. La majoria d'empreses opten per recórrer directament als centres de treball –que fan una tasca magnífica, d'altra banda– per donar compliment al dos per cent de la quota de reserva de la Lismi, perdent-se oportunitats de creixement personal i laboral de les persones en situació de discapacitat, però també una ocasió per qüestionar un productivisme que és font de malaltia de la nostra població laboral i que, per tant, seria una oportunitat també per qüestionar.

Però aquests entorns tampoc són una bassa d'oli: exigències poc realistes, infraocupació o sobrequalificació, infantilització en el tracte amb aquestes persones, que fan tot sovint d'això una experiència desagradable. Per tant, caldrà que la inspecció dediqui una atenció específica a aquest col·lectiu.

És molta la feina a fer, però juntes de ben segur la podrem culminar amb èxit.
Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Si algun dia demanem que compareguin els exconsellers Chakir El Homrani o Carles Campuzano i ens expliquin la feina positiva que va dur a terme el Departament de Drets Socials i Inclusió mentre l'encapçalaven ells, no tenim dubte que serà una compareixença breu. Sota el comandament d'Esquerra, la conselleria va desatendre completament els nostres avis i altres sectors vulnerables de la nostra societat.

I que ningú vinculi el concepte «vulnerable» amb el col·lectiu d'immigrants, que a aquests sí que no els han desatès mai. Mentre els nostres avis es moren sense cobrar l'ajut a la dependència o cobren una quantitat mísera, mentre alguns ciutadans han d'esperar mesos perquè els sigui reconeguda la discapacitat, la Generalitat regala 2.000 milions d'euros a la DGAIA perquè els MENAs visquin a cor què vols.

Els darrers governs que ha tingut Catalunya han obviat el repte demogràfic que suposa l'envelliment de la població i no han tingut en compte la fragilitat ni vulnerabilitat de la nostra gent gran, com ho demostra la complexitat administrativa en la tramitació d'ajuts o la dilació en diagnòstics i resolucions. Molts cops no s'és a temps de cobrar les prestacions, i quan s'hi és a temps aquestes són irrisionables o insuficients i no atenuen la sobrecàrrega familiar ni contribueixen a pal·liar l'impacte emocional i econòmic que la dependència genera en l'afectat i en el seu entorn familiar.

Més enllà dels ajuts econòmics, hi ha un element cabdal per a la plena inclusió social de les persones amb discapacitat: la seva incorporació al món laboral. Una feina digna i remunerada és la clau per garantir l'autonomia, la jubilació i l'autoestima dels afectats. En aquest sentit, destacar projectes com els que han reeixit a la Garrotxa en forma de cooperativa o al Ripollès en forma de fundació, i que han aconseguit que persones amb diversitat funcional cotitzessin, dotant-les, per tant, d'independència econòmica i, de retruc, de l'oportunitat diària de socialitzar. La incorporació al món laboral de les persones amb discapacitat és clau per posar fi a l'estigmatització social i a la discriminació històrica que han patit.

Votarem favorablement a la proposta, conscients que és necessari ampliar els recursos humans i econòmics per poder reduir llistes d'espera i agilitzar tramitacions i que és necessari apropar també l'Administració a les zones rurals via unitats mòbils, com proposen, perquè permetin valorar els afectats sense obligar-los a llargs i costosos desplaçaments a ciutat.

Compartim també la voluntat de reforçar i millorar els recursos humans, tècnics i econòmics per tal de garantir les atencions necessàries a l'alumnat que tingui reconeguda una discapacitat, perquè massa sovint el terme «inclusió» es vincula de manera exclusiva als estudiants immigrants, dedicant-hi recursos ingents, mentre es desaten l'alumnat del país amb necessitats educatives especials, quelcom inadmissible.

Si no tenim prou recursos ni per garantir la igualtat d'oportunitats ni per dotar de serveis bàsics la nostra pròpia ciutadania, per què ens obliguen a admetre onades immigratòries contínues que suposen una càrrega social i que obliguen els nostres ciutadans vulnerables a competir amb il·legals acabats d'arribar?

Els diners dels catalans, per als catalans. Prou de fer d'ONG pública a costa del nostre esforç i de la nostra minorització nacional.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Montserrat Berenguer Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Gràcies, president. Havia començat amb que era necessari un exercici democràtic en aquesta cambra. Jo he de dir que estic satisfeta d'aquesta moció, i dono gràcies a totes les esmenes presentades: diputat Carles Campuzano, diputat Guillem Mateo, diputat David Saldoni, Isaac Padrós, diputada María Elisa García, Pilar Castillejo i la resta, també, per compartir.

Potser aquesta moció a molts els haurà provocat sorpresa, cruixir de dents, però, escolteu, és que ningú té el monopoli de la política social ni de la sensibilitat social. Així que clar que tenim programa polític des de la nostra formació, clar que fem política social, i això acaba de començar.

M'adreço als socialistes. He dit que les mesures que s'estan implantant, doncs, sí, les recollim, però que són innecessàries. Per què? Doncs perquè els que treballen en primera línia ens estan dient que falten professionals, que falten equips de valoració; per tant, més recursos humans i materials.

Respecte al diputat Carles Campuzano, ja sé que quan un es fa gran, clar, el temps passa més de pressa, però és que ja fa set anys que està governant el Partit Socialista a Madrid, amb molts de vostès. Són set anys. I no m'agradaria ficar el retrovisor i mirar enrere, no?, perquè del que es tracta és de l'aquí i l'ara i la mirada de futur, però és que ens van deixar un país amb més de 5 milions d'aturats, amb un dèficit que superava el nou per cent del producte interior brut, un deute públic que s'havia multiplicat per dos i més de 1.000 milions d'euros en factures de dependència pendents de pagament. Davant d'això, quasi un país al rescat econòmic. Déu-n'hi-do. No podem estar així, parlant aquí com si això fos... Estem parlant de dependència.

Polítiques d'ocupació? Aquesta moció, sí, les fa fortes... (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –vaig acabant, president–, i sobretot perquè havíem dit això de la discapacitat intel·lectual i la bretxa de gènere quan només un de cada deu té feina. De qui estic al costat? Doncs responc...

El president

Ha d'acabar, senyora diputada.

Montserrat Berenguer Messeguer

D'acord. De la gent gran, de les persones amb discapacitat, i sense supremacies. Gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt vint-i-unè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'atenció a la infància

302-00060/15

El dinovè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'atenció a la infància. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per exposar-la té la paraula la diputada senyora Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, president. Bon dia, diputats, diputades, consellera. Avui portem aquesta moció fruit de la interpellació que li vam fer a la consellera Martínez Bravo al pas-sat Ple. Una interpellació que, al nostre entendre, no va ser degudament contestada. La consellera va parlar en gran part de pedaços, de l'ingrés mínim vital, de la renda garantida de ciutadania, dels pagaments indeguts, excuses per no afrontar el que

realment demanàvem. I nosaltres no demanàvem una altra cosa que posar la infància al centre.

Aquesta moció *a priori* pot semblar senzilla, però estableix els punts claus per poder paliar una taxa de pobresa infantil que no deixa de créixer. I això ens preocupa, ens preocupa profundament.

En primer lloc, instem el Govern a desplegar de manera immediata l'estratègia contra la pobresa infantil. El Partit Socialistes ha interpretat que ens referim a les dotze mesures claus. I sabem que no poden ser..., no es poden assolir totes d'un dia per l'altre, però el que demanem és que es comenci. Que es comencin a desplegar les més urgents o les més prioritàries, perquè en la vida d'un infant un mes o un any té molt més impacte que no pas en la vida de l'adult.

En segon lloc, exigim al Govern de la Generalitat que reclami al Govern espanyol la implementació d'una prestació universal per fill a càrrec. Ho hem repetit moltes vegades, no ens cansarem de repetir-ho: vint països dels vint-i-set països de la Unió Europea tenen la prestació universal per fill a càrrec. No podem ser dels set que no la tenen. Per això, nosaltres, des d'Esquerra Republicana, allà on som la reclamem, aquí i també, evidentment, a les altres cambres. No renunciarem a continuar reclamant aquesta prestació universal per fill a càrrec.

També instem el Govern a crear un mapa de recursos i serveis per a la infància. Necessitem saber quins són els recursos que tenim, on estan i, evidentment, quina demanda tenen. No podem caminar sense rumb. Inicialment pensàvem que aquest mapa es podia fer en sis mesos, però, com el nostre interès com a Esquerra Republicana és que es pugui fer aquest mapa, hem acceptat l'esmena del Partit Socialistes perquè en un any tinguem aquí al Parlament aquest mapa de recursos que ens hauria de deixar ben clara la foto de quins recursos tenim al país.

Pel que fa al Barnahus, s'està acabant de desplegar la xarxa, una acció –ho hem dit moltes vegades– iniciada per l'anterior Govern. Ens alegrem de veure que, almenys en aquest àmbit, s'estan continuant les polítiques del Govern republicà, però en necessitem més. Perquè, com hem dit moltes vegades, en l'atenció a la víctima ja hi hem posat el recurs, però nosaltres creiem que cal avançar cap a la prevenció perquè no acabem tenint més víctimes d'abús sexual infantil. Per això en el punt 6 instem el Govern a implementar l'educació sexual integral en matèria curricular en l'educació infantil i bàsica.

Finalment, volem abordar l'alta institucionalització del sistema de protecció de la infància i adolescència. No pot ser que infants menors de sis anys es trobin en centres residencials. Cal fer una revisió profunda del model. I aquí interpel·lem a tots i totes. Per això proposem la creació d'una comissió interdisciplinària per poder posar les garanties en el desemparament i que vetlli pel procés i les seves conseqüències. I evidentment que cal anar més enllà en l'àmbit de la desinstitucionalització. Per això proposem un pla de xoc per poder eliminar la presència d'infants menors de sis anys en centres residencials i també un pla de promoció de l'acolliment familiar especialitzat.

I, per acabar, diputats i diputades, a l'hora de votar aquesta moció només voldria que recordessin una dada: 467.700 infants a Catalunya es troben en risc de pobresa i exclusió social. Només aquesta dada ha de promoure que pensem que la infància necessita estar en el centre del debat del Parlament. I per això proposem que se celebri un ple monogràfic sobre la situació de la infància i adolescència del nostre país, un ple on puguem analitzar i definir accions concretes i àmbit per àmbit.

Perquè, realment, si no som capaços d'interpellar a tota la cambra i que tots ens trobem en la protecció i el dret de la infància en aquest 2025..., crec que faltàriem a la nostra responsabilitat com a diputats i diputades.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Hi ha tres grups parlamentaris que han presentat esmenes en aquesta moció. I, per defensar-les, en primera instància, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí, bon dia de nou. Agraïm a la Najat aquesta moció sobre infància, que crec que aporta claredat en molts temes i que és interessant que la puguem debatre.

Nosaltres estem d'acord amb que hem d'establir una estratègia, i desplegar-la, sobre la taxa de pobresa infantil. Cal actuar de manera clara. I estem també d'acord amb aquesta prestació universal per fill a càrrec. Imprescindible que avancem en la prevenció d'abusos sexuals acabant de desenvolupar aquesta xarxa Barnahus i treballar també per la desinstitucionalització dels menors. Entenc que aquesta proposta d'un debat que reclami accions concretes és el camí perquè tot això es pugui fer realitat i, per tant, endavant.

Sí que vull aprofitar també per comentar una esmena que hem fet a la moció i que no ha estat aprovada. En llegeixo una part. A l'esmena proposàvem «defensar la necessitat de garantir la protecció dels drets fonamentals dels infants en qualsevol actuació policial o institucional». Llegeixo el final: demanàvem «elaborar entre les conselleries de Drets Socials i Inclusió, Educació i Interior i Seguretat Pública protocols clars per garantir un entorn segur i respectuós per a l'alumnat en centres educatius per assegurar que els drets dels menors siguin sempre una prioritat». Entenc que això que acabo de llegir és totalment acceptable. S'hagués acceptat aquest tros tal com està redactat perquè és una proclamació d'un dret, i fins aquí tots hi estem d'acord, i és molt fàcil proclamar aquests drets; el problema és quan aterrem aquests drets sobre la realitat i hem d'aplicar-los de manera concreta.

I aquí és on trobem les contradiccions, perquè aquesta esmena també feia referència a un fet concret. I deia així: «L'entrada desproporcionada dels mossos d'esquadra a l'Institut Lluís de Peguera de Manresa es va basar en el perfil ètnic d'alguns alumnes i va suposar una vulneració dels seus drets fonamentals.» Estem parlant del cas en què els mossos van escorcollar una escola buscant una arma de foc llarga a partir d'una trucada d'una veïna i van acabar descobrint que era una arma de joguina. Si fos això, hagués estat una anècdota i prou. El fet és que cinc alumnes d'entre quinze i setze anys van denunciar que els havien retingut i els havien escorcollat.

Llegeixo les declaracions del noi: «Ens van dir que abaixéssim la mirada. Ens van ordenar que ens poséssim de cara a la paret i ens van estampar contra la paret amb un cop de colze»; això, dintre de l'escola. Els Mossos, evidentment, en donen una altra versió, però és contradictòria amb l'informe mèdic d'un dels infants. I quan parlem dels drets dels infants..., és que hem de parlar de tots els infants.

Ahir una diputada d'Esquerra, la Tània Verge, defensava que els drets sexuals i reproductius els hem de defensar per a totes les dones, també per a aquelles que estan a la presó i no els hi renovaven els *kits* menstruals. Doncs passa el mateix: no tots els infants són blancs, i els seus drets valen tant com els de la resta. I no estic parlant des d'una falsa moralitat, sinó des d'un rebuig sincer i honest a la discriminació.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I, per presentar les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Montserrat Berenguer i Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Gràcies, president. Consellers, diputats, diputades... Agraïments a la diputada proponent, Najat, per la seva predisposició, bona entesa i diàleg.

No hi ha veritat més absoluta que que els infants i els joves són el nostre futur, el nostre demà. El darrer informe de la síndica també posa de manifest l'existència de polítiques insuficients adreçades a reduir aquesta vulnerabilitat d'infants i famílies. Save the Children, aquí se'n exposa aquest cost de la criança a Catalunya..., partíem d'unes xifres insatisfactòries i aquestes encara són pitjors: el 2023, un 32,5 per cent dels nens i nenes adolescents en situació de risc de pobresa o exclusió social, però és una xifra que ja es va mantenint i prèvia a la pandèmia de la covid.

Tenir fills és un factor que incrementa notablement la probabilitat de situar-se en aquest llinar de la pobresa, i el cost de la criança cada vegada augmenta perquè també augmenta el preu dels béns i dels serveis que necessiten les famílies. I criar està resultant ser car, i això afecta fins i tot la decisió de tindre un fill o una filla. Una pobresa infantil que es supera de manera estructural per molts factors.

Votarem a favor de molts dels punts, especialment aquestes mesures que tracten d'implementar per combatre aquesta xacra de la pobresa infantil a Catalunya; la desinstitucionalització dels infants, especialment per a aquells infants menors de sis anys que es troben en centres d'acollida; més suports a les famílies acollidores i recuperar l'acolliment professional, però especialment per garantir l'interès superior de l'infant.

Respecte a les esmenes que hem presentat, del Partit Popular, acceptades..., aquesta limitació màxima de les places residencials, però que creiem que era tan important per als allotjaments també de curta estada, acolliments de primera acollida, com acolliments més residencials, ja siguin en CRAEs o CREIs. Que es promogués aquest interès superior de l'infant, anar més enllà d'aquesta cobertura, d'aquestes necessitats més bàsiques, com també aquelles de protecció, d'educació i de desenvolupaments que creiem necessaris: emocional, personal, social, psicològic. Cal treballar en la gestió de les emocions, en la tolerància a la frustració.

Consideràvem també haver afegit en aquest monogràfic tot el tema de la violència, la protecció de la infància enfront de la violència, però entenem que és un tema molt complex, que també és un dret de protecció a la infància i que caldrà, durant tota la legislatura, parlar-ne a fons i profundament.

En d'altres punts ens abstindrem, però explicaré el motiu, perquè la xarxa Barnahus sí que parteix..., és un bon model, un model islandès, i s'efectuen aquestes proves preconstituïdes, la presa de declaració de víctimes de violència sexual –infants i adolescents, de forma preferent–, i són aquells professionals dels equips d'assessorament tècnic penal del Departament de Justícia qui es desplacen a aquesta Barnahus –o casa dels infants– per efectuar aquestes proves. Però des de la instància judicial ens estan dient que això –hi havia molt bona feina feta, per exemple, a Tarragona–..., però que hi ha algunes Barnahus que no estan acabant de rutllar perquè falta coneixement a nivell de procediment legal penal i fins i tot que es podria fer una revictimització de la víctima. Perquè ja ho va dir el meu company diputat, Pere Lluís Huguet, quan parlava de l'Administració de justícia: «Les videoconferències estan fallant. Si la prova enregistrada no queda ben gravada, aquell infant, víctima de violència sexual, d'abús o agressió sexual, haurà de declarar novament en seu judicial i és possible que surti algun enunciat de nul·litat d'aquestes actuacions.» Per tant, hauríem de garantir més aquesta qualitat, alta definició de la tecnologia, perquè tenim coneixement de que això ha passat.

I quant a l'educació sexual, doncs, també, perquè trobem a faltar material que..., des d'Igualtat i Feminismes, sí, s'havia treballat en temes de prevenció de l'abús sexual; material didàctic, també –les Barnahus tenen aquest treball. I sembla que això està una mica estancat.

I creiem important, en aquesta educació sexual, diferenciar depenent de l'edat de l'infant i de l'etapa educativa en què es troba, i especialment de la maduresa personal de cadascú.

Doncs..., important, la moció, per focalitzar aquell infant al centre de tot.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, per presentar les esmenes del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Mónica Ríos García.

Mónica Ríos García

Gràcies, president. Bon dia a tothom. En primer lloc, vull agrair la presentació d'aquesta moció i, naturalment, l'acceptació de les esmenes per la diputada Driouech.

I mirin, el Govern socialista té un objectiu molt clar: treballar de la mà d'aquest Parlament per treballar polítiques orientades a reduir la pobresa i l'exclusió social i les desigualtats, i especialment aquestes que afecten els nostres infants per les conseqüències de patir pobresa en aquesta franja d'edat. Perquè aquestes conseqüències són devastadores i poden condemnar aquests menors a cronificar-los en la pobresa i a ser dependents del sistema de protecció social.

No repetiré les dades que ja s'han comentat, però perquè ens fem una idea d'aquestes conseqüències: aquests infants i joves que pateixen pobresa gaudeixen de menys oportunitats, són més propensos a l'abandonament escolar, tenen major risc de patir malalties –obesitat, càries...–, també trastorns emocionals, no gaudeixen d'una nutrició adequada –per tant, també tenen més risc de patir trastorns alimentaris–, molts d'ells viuen en situacions precàries respecte a la llar, cosa que afecta el seu desenvolupament, i fins i tot tenen més risc de patir violències i abusos.

És per això que hem de treballar plegats per evitar que entrin en aquest cercle hereditari de pobresa. I per això compartim les propostes plantejades en la moció. Estem d'acord en desplegar l'estratègia de la lluita contra la pobresa infantil, i ho farem treballant de manera coordinada amb els diferents departaments que tenen competències en infància. També treballarem en l'elaboració del mapa de recursos i serveis destinats a infància i adolescència, que esdevindrà una eina essencial per millorar les polítiques públiques adreçades a aquest col·lectiu.

El Departament de Drets Socials i Inclusió també té el compromís de continuar desplegant el model Barnahus, estudiant les necessitats territorials. Apostem també per la incorporació de la coeducació, la perspectiva de gènere i l'educació afectivo-sexual en el currículum del nostre model educatiu per afavorir el desenvolupament dels infants en un entorn sense estereotips, amb una perspectiva d'igualtat de tracte i no-discriminació.

Així mateix, continuarem treballant per la desinstitucionalització del sistema de protecció de la infància i l'adolescència, treballant en la definició d'un model que respongui a les necessitats per garantir els drets i la protecció dels infants i dels adolescents que es troben en una situació de desemparament.

A finals del 2024, la consellera Martínez Bravo ja va anunciar un pla per eliminar la presència d'infants de menys de sis anys en centres residencials que actualment ja està en marxa. Volem caminar també cap a un model de centres residencials més petits, de deu o dotze places, per garantir una atenció més personalitzada i propera, tenint en compte la ràtio òptima d'atenció amb els professionals.

I en el marc d'aquestes mesures estratègiques de desinstitucionalització s'està treballant també amb les famílies acollidores per copsar les seves necessitats i donar-hi resposta. I el Govern té algunes accions en marxa en aquest sentit, com la creació del carnet de família acollidora o l'estudi de reduccions de l'IRPF en el tram autonòmic, entre d'altres. També coincidim en la importància de desplegar polítiques preventives que impactin en el món local.

I aquests serien alguns dels acords que detalla la moció, però també hi voldria afegir altres accions del Govern no menys necessàries. Fa poc a la comissió ens explicaven l'informe de Save the Children del cost de la criança. Aquest s'ha incrementat un quinze per cent respecte del 2022. Per això el Govern vol crear un veritable sistema de garantia d'ingressos mitjançant el traspàs de l'ingrés mínim vital i la reforma de la renda garantida de ciutadania.

També podria enumerar més mesures de caire transversal, que no depenen directament del Departament de Drets Socials, però donat el temps d'intervenció no puc parlar de totes. Però una de molt important és la creació, la construcció de cinquanta mil habitatges fins al 2030 i la regulació dels lloguers, donat que un dels principals factors –i així ho recull aquest informe d'empobriment de les famílies– és la despesa en habitatge.

Celebrem compartir amb la resta de grups tots aquests objectius i estenem la mà per continuar treballant plegats en el desenvolupament de totes aquestes polítiques per garantir la igualtat d'oportunitats dels nostres infants a Catalunya.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I ara poden intervenir els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes. I, en primer terme, per fixar la seva posició i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Rosa Jové i Montañola.

Rosa Jové i Montañola

President, diputats, diputades, consellera... Vagi per endavant el nostre vot favorable a la moció, perquè sempre que parlarem de polítiques de millora a l'atenció a la infància Junts estarà allí. Som el partit de la gent que treballa per a la gent, tingui l'edat que tingui. Sempre hem treballat, treballem i treballarem per millorar la vida de tothom. Avui, que parlarem d'infància, no serà una excepció.

Dit això, a mi avui em sembla viure una mica el dia de la marmota, perquè fa pocs mesos ja vam votar el mateix en una moció presentada per la senyora Lozano. Vostès ens proposen, al punt número 2, votar la implementació de les dotze iniciatives per fer front a la pobresa. Quines són les dotze iniciatives que hem de votar? En citaré algunes textualment: «implementar una prestació universal per fill a càrrec», ja ho vam votar a l'anterior moció, ara ho tornem a votar; «millora de la renda garantida de ciutadania», ja ho vam votar a la de la senyora Lozano, ara ho tornem a votar; «escolarització universal gratuïta de zero a tres anys», ja ho vam votar, ho tornem a votar; «universalització de l'oci educatiu i activitats», ja ho vam votar, ho tornem a votar; «gratuïtat del servei de menjador de...» Miri, diuen que a l'infern hi ha una habitació especial per a la gent que fa perdre el temps als altres, eh? (*Rialles.*)

A mi m'agradaria poder-ho adjudicar a una mala memòria d'Esquerra, que no recorda el que ja es va votar –pot passar, eh?, ens pot passar a tots–, però sembla més que creguin que som els altres els que no tenim memòria. Així que tornen a embollicar el mateix paquet d'idees gairebé sense canviar el paper ni el llacet, ho tornen a presentar a veure si cola... No, mirin, nosaltres no ho oblidem, perquè són temes que treballem cada dia.

En segon lloc, jo esperava una moció més ambiciosa i valenta. Per exemple, si volem millorar les polítiques d'atenció a la infància, d'atendre la infància, es podria demanar també que els pares tinguin més temps de baixa maternal per atendre els fills. Si volem ajudar a rebaixar el cost de la criança, el que els pares puguin tenir cura dels seus fills rebaixa molt el cost de la criança, sobretot el cost emocional per a les mares, que amb setze setmanes ja han de tornar a treballar i deixar el seu infant en mans de terceres persones. O més ambiciosa, solament que s'hi hagués concretat algun apartat més, perquè en general és molt general.

En tercer lloc, el punt 3 mereix una menció a part. Diu així: «Instar el Govern espanyol a implementar una prestació universal per fill.» Què vol dir «instar el Govern

espanyol»? Això vol dir que ja han abandonat la idea de tenir la clau de la caixa per a aquesta legislatura? No tindrem el finançament, aquesta legislatura, que ho hem de demanar a Madrid? No els han funcionat el sí crític i el sí vigilant i els dos alhora? Hem de demanar encara coses a Madrid? (*Remor de veus.*)

Miri, saben què passa? Si no ho aconsegueixen, diran: «La culpa la té Madrid», sense recordar que aquí fan de cossa amb els que governen allí, i se'n rentaran les mans com si això no anés amb vostès: «No hem pogut fer més, és Madrid que no ens ho dona.» I si ens ho dona Madrid diran allò de la mentalitat colonial..., «si pica és que és bo», eh? (*persisteix la remor de veus*), diran allò de la mentalitat colonial de...

El president

Silenci, si us plau. Silenci.

Rosa Jové i Montañola

...«l'amo és bo», i inclús voldran treure pit dient: «Ho hem aconseguit nosaltres.» Mirin, no, no volem agenollar-nos per demanar el que podríem fer amb el que és nostre. Si des de la Generalitat es tingués el finançament, segur que aviat vostès i nosaltres ens ficariem d'acord i no caldria demanar-ho a tercers.

Podem estar a favor de les mesures que es presenten avui, naturalment. Nosaltres volem el millor per als nostres infants i qualsevol mesura en aquest sentit tindrà el segell de Junts, però no podem estar d'acord amb les formes que s'han presentat. Que no ho veuen, que una Catalunya independent és una necessitat per a un futur digne per a totes les generacions, petits i grans? (*Remor de veus.*) Com va dir ahir la diputada...

El president

Silenci, si us plau.

Rosa Jové i Montañola

...Glòria Freixa, amb més sobirania, menys dependència. Fariem bé de prendre'n nota.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula la diputada senyora Júlia Calvet Puig.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, president. Bé, doncs aquesta moció suposadament pretén combatre la pobresa infantil a Catalunya. Permetin-me començar reconeixent que tots compartim una preocupació legítima per la situació que viuen els nens a la nostra regió. Ara bé, no permetrem que aquesta noble causa sigui utilitzada com a excusa per perpetuar els errors de la Generalitat i per avançar en una agenda ideològica que ni de lluny busca solucionar els problemes dels catalans.

Segons l'Idescat, l'any 2024 quasi el trenta-cinc per cent dels nens a Catalunya es trobaven en risc de pobresa o exclusió social. A més, segons el propi informe de Save the Children, que menciona aquesta moció, Catalunya és la regió més cara de tot Espanya per a la criança. Aquesta xifra és totalment inacceptable. Jo crec que estem tots d'acord en que cal actuar.

Però, clar, jo em pregunto: si fa un any les dades eren pràcticament les mateixes i vostès, diputats d'Esquerra, estaven governant, com és que no van fer res llavors? On eren, vostès, que ara presenten aquesta moció? O sigui, ara ens venen amb total hipocresia, es posen les mans al cap per aquestes dades, però que són la conseqüència directa de les polítiques que han aplicat any rere any (*alguns aplaudiments*), polítiques d'esquerra, polítiques *woke*, que són les culpables de que a dia d'avui tenir fills entre els més joves sigui cada cop més difícil. I això debilita el nucli més essencial de la nostra societat, que és la família.

Ara bé, això no és casualitat, sinó que és resultat d'un model decadent que el que busca és acabar amb la família, prioritzar l'individualisme i el malbaratament en projectes partidistes que en res milloren la vida dels catalans.

Dit això, ens oposem directament al punt número 2 de la moció, ja que fa referència a implementar les dotze iniciatives que s'estableixen en la gran esbiaixada estratègia de lluita contra la pobresa infantil a Catalunya. I, tot i que algunes mesures poden semblar que van encaminades a millorar la vida dels nostres infants, n'hi ha d'altres que són deliris ideològics i que el que fan és cronificar aquesta xacra. Un exemple és la intenció d'ampliar la renda garantida, que només serveix perquè les famílies siguin cada vegada més dependents de l'Estat.

També ens oposem al punt número 3 de la moció, relatiu a la prestació universal per fill a càrrec. I, com deuen entendre, només donaríem suport a aquesta moció si s'apliqués amb prioritat nacional, perquè, com ja saben, tots vostès ja saben, les ajudes acaben sempre... I com que de moment no s'aplica aquesta prioritat, que el temps..., doncs hi votarem en contra, ja que això genera un efecte crida a una immigració totalment descontrolada, perjudica les famílies catalanes que sí que aporten al sistema, a diferència d'altres comunitats que tenen quasi un cinquanta-cinc per cent d'atur –com, per exemple, les dones marroquines–, i, a més a més, fomenta un canvi demogràfic i identitari que acabaria per destruir la realitat dels nostres barris.

Pel que fa al punt número 6, sobre la implementació de l'educació sexual integral. A veure, aquí, en aquest cas, permetin-me que els hi sigui molt clara. Des de VOX ho hem dit diverses vegades i ho seguirem dient: ens oposem frontalment a aquesta mesura, perquè això no és educació, això és adoctrinament ideològic als més petits. (*Alguns aplaudiments.*) No permetrem que s'utilitzin les institucions per adoctrinar els nens en edats més primerenques. Deixin d'intentar confondre els nens d'una vegada per totes i, sobretot, deixin de malbaratar diners públics per manipular els nens amb aquesta tenebrosa insistència que tenen vostès per l'educació sexual, diversitat sexual i ideologia de gènere, que ja comença a fer pudor de socarrim.

Per tot això, des de VOX proposem menys burocràcia i menys ingerència estatal; reducció fiscal per a les famílies nombroses, treballadores i espanyoles; incentivar la natalitat dels espanyols amb deduccions directes i habitatge accessible; protegir la família tradicional com a pilar fonamental de la societat, i promoure el suport directe a les famílies espanyoles que realment ho necessiten, sense subvencions a aquells que no contribueixen però que, en canvi, sí que contribueixen a que es desviïn els recursos i que no acabin en mans de famílies espanyoles.

En definitiva, des de VOX defensem la protecció de les nostres famílies com a garantia essencial per conservar i preservar la nostra identitat, tradició i cultura. I necessitem que s'implementin polítiques que incentivin l'ocupació, redueixin la pressió fiscal i fomentin la natalitat entre autòctons. I què vol dir «autòctons»? Molt fàcil: que els noms més populars a Catalunya tornin a ser Arnau, tornin a ser Pol, tornin a ser Aleix, i no Mohammed, com passa en l'actualitat.

I acabo, senyors diputats. Si realment volen acabar amb la pobresa infantil, el que necessitem és menys Generalitat i més famílies.

Gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. El passat mes de novembre debatíem i aprovàvem en aquest Ple una moció del Grup de Comuns sobre pobresa infantil. Una moció que és cert que comparteix bastants elements amb la que avui ens presenta el Grup d'Esquerra Republicana, i, com és natural en una qüestió amb un diagnòstic tan compartit, bona part de les receptes també ho són, de compartides.

Algú insensible podria dir que ja estem debatent un altre cop sobre infància, però és que aquesta és una qüestió a la que hauríem de dedicar la nostra atenció a diari, perquè el passat 13 de febrer es van fer públiques les noves dades sobre pobresa infantil de l'enquesta de condicions de vida, que mostren que la taxa ha augmentat fins al trenta-cinc per cent el 2024, 2,2 per cent superior al 2023, que va ser del 32,5.

Estem parlant d'un total de 467.700 infants en risc de pobresa o exclusió social a Catalunya. En aquesta situació, el que cal és treballar perquè no calgui tornar a parlar sobre aquesta qüestió en molt de temps, però, de moment, amb Catalunya al furgó de cua europeu en pobresa infantil, aquesta hauria de ser, junt amb l'habitatge, la principal prioritat de l'acció de govern.

Partim de la convicció de la necessitat de treballar plegades per revertir aquesta pobresa d'infants i adolescents, que ha d'anar acompanyada d'equiparació de la inversió pública en infància amb la mitjana europea del 2,4 per cent del producte interior brut. Per tant, benvinguda sigui aquesta moció i benvinguda la proposta d'un ple monogràfic que Comuns també ens estàvem plantejant proposar perquè la necessitat d'actuació és molta i de molta complexitat.

Voldria centrar-me en alguns aspectes de la moció que ens semblen especialment rellevants. En primer lloc, el referent al desplegament de l'estratègia catalana contra la pobresa infantil, que, més enllà dels diferents elements que la formen, necessita una revisió i actualització, perquè en aquests moments l'estratègia, fruit d'anys de deixadesa i desinterès –també d'una certa incapacitat, de vegades amb falta de voluntat també–, no és tot lo eficaç que hauria de ser, i hauria d'anar de la mà de la garantia infantil europea, que contempla accions concretes.

Per exemple, en matèria d'alimentació fa recomanacions com la garantia d'un àpat saludable diari a l'escola i la promoció d'una alimentació saludable fora de l'entorn escolar. O el desplegament de mesures per la desinstitucionalització de la protecció a la infància i l'adolescència, en la línia de l'informe de la Sindicatura de Greuges de novembre del 23, quelcom que necessita una bona anàlisi, així com disposar de recursos humans i materials necessaris i adients, reforçant figures com l'acolliment i els acompanyaments. I cal fer molt, i no només amb els menors, també amb l'acompanyament a nois i noies extutelades, també els procedents de processos migratoris o refugi, per garantir l'accés a tots els seus drets com a infants.

La pobresa infantil és més intensa en alguns barris del nostre país. I per afavorir l'equitat territorial calen elements de reforç orientats a augmentar les persones que es beneficien de l'accés a serveis públics d'atenció a la infància i superar els obstacles a l'accés –més beneficiàries per a major equilibri territorial–, i avançar cap a la superació de la pobresa infantil.

Per això és clau l'aliança amb el municipalisme que planteja la moció, amb les comunitats educatives, amb els serveis socials, amb famílies i entitats, per a aquest treball en xarxa que garanteixi la cobertura de les necessitats bàsiques dels menors, la seva protecció, la seva educació i el seu desenvolupament integral.

I un element que nosaltres vam també emfatitzar el mes de novembre: l'impuls a la implementació de la prestació universal de suport a la criança que proposa el Ministeri de Drets Socials, Consum i Agenda 2030, que encapçala el ministre Pablo Bustinduy, pertanyent al nostre espai polític. Una mesura ja existent a molts països europeus i que la situació sens dubte requereix per revertir i reduir la pobresa infantil i enfortir les polítiques públiques de suport a la criança, i que de ben segur que està sent objecte de debat pel Govern de l'Estat.

I vull destacar especialment l'element d'universalitat present a diverses de les propostes de la moció per guanyar en autèntica equitat, fugint de l'estigmatització d'ajuts i beques. Tothom hi té dret, i cadascú paga en funció de la seva capacitat econòmica via impostos. Es tracta d'elements de redistribució de la riquesa que sempre s'han mostrat molt eficaços, contribuint a una major reducció dels índexs de pobresa. Ens podríem referir a qüestions com el desplegament del Barnahus o l'edu-

cació afectivosexual, entre d'altres, que també compartim –no ho farem per qüestió de temps.

Una última reflexió: totes aquestes problemàtiques no es poden afrontar sense la participació real dels infants i adolescents. Volen i poden expressar les seves opinions, i és responsabilitat del Govern fer-ho possible.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I en darrera instància, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Esquerra sempre parla i redacta com si no hagués participat del Govern de Catalunya i, per tant, no fos corresponsable de la situació actual del país. Sembla que de cop i volta tinguin la iniciativa i les propostes que els mancaven quan capitanejaven el Govern. S'escandalitzen de la pobresa infantil, que realment és un fenomen greu i quantiós a casa nostra, però no tenen cap recança a augmentar encara més aquesta problemàtica, empitjorant perennement les dades a còpia d'allaus immigratòries massives i invasives.

No tenen recursos per revertir les taxes de pobresa actuals, però treuen pit i escriuen que «Aquí hi cap tothom», perquè les pancartes i el cinisme ho aguanten tot. Els nadons de mare estrangera representen el 34,6 per cent dels nascuts al país, i la pobresa infantil a Catalunya es xifra en un 34,7 per cent. Quina casualitat, oi? Creuen en les coincidències, vostès? Nosaltres no.

La prestació universal per fill a càrrec és un xec en blanc a la immigració, i en especial a una determinada immigració, que ha trobat en la natalitat una font d'ingressos i una eina de proliferació de la ideologia politicoreligiosa que practiquen. Ens hi oposem frontalment. A qui cal compensar econòmicament és a les mares que compaginen heroicament la vida familiar i laboral fent mans i mànigues per atrapar-ho tot i per arribar a final de mes.

La prestació universal per fill a càrrec desincentiva la incorporació de la dona al món laboral i augmenta els costos socials de l'Administració fins a límits inassumibles. Alhora, obre la porta a l'avenç demogràfic de cultures retrògrades que són més proclius a isolar la dona en l'àmbit familiar i a tenir descendència en base a fortes conviccions religioses. Un error de càlcul que no ens podem permetre.

Les seves propostes, independentment de l'àrea a la que facin referència, s'encaaminen sempre a un únic objectiu: destruir la societat del benestar que els nostres pares i avis van forjar a base de jornals a la fàbrica.

I, per acabar-ho d'adobar, pretenen implementar l'educació sexual integral com a matèria curricular en l'educació infantil i bàsica. S'han begut l'enteniment? Per què forcen temàtiques que no pertocarien a edats tan inicials? Estem d'acord en fer prevenció per detectar possibles agressions o abusos sexuals en menors oferint atenció individual i personalitzada quan es detectin indicis, però no en generalitzar continguts en matèria d'educació sexual al conjunt de les aules d'educació infantil.

Respecte al pla de promoció de l'acolliment familiar que proposen, suposo que s'adonen que la seva proposta neix de l'evidència que, en aquest país del «Volem acollir» públic i notori, ben pocs responen a títol privat. Menys megàfons i pancartes, i més predicar amb l'exemple.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Bé, en primer lloc, donar les gràcies a les diputades que sí que han fet esmenes i també que ja evidentment han dit que hi votarien a favor. I perquè no se m'acabi el temps –i aquí s'han dit moltes barbaritats...– aniré ràpid, perquè em vull centrar.

Miri, diputada Jové, si parlar dels drets de la infància en aquest Parlament és perdre el temps no sé què fa Junts per Catalunya assegurada en aquest hemicicle. (*Alguns aplaudiments.*) No ho sé. No ho sé. Ens han quedat molt clares dues coses amb la seva intervenció. Dues coses: la primera, que la protecció i els drets dels infants no els importen, a Junts per Catalunya; i la segona, que tenen una fòbia a Esquerra Republicana allucinant. Aquestes són les dues coses que sí que ens han quedat clares. (*Alguns aplaudiments.*)

Dos. A la diputada de l'extrema dreta espanyola, miri, «universal». No sé si sap què vol dir «universal». Universal. (*Veus de fons.*) No, no ho sap, perquè aquí no ho ha entès i no ho ha expressat.

A la diputada de l'extrema dreta catalana, miri, ja sé que li molesta que jo estigui aquí. Jo ja ho sé. De fet, li faig la campanya cada dia. A vostè li molesta que jo, els que també m'han precedit i els meus fills estiguem aquí; que estiguem als hospitals, que siguem mossos, que siguem guàrdies urbanes, que estiguem al metge i l'atenguem, perquè l'atendrem. (*Veus de fons.*) L'atendrem, senyora Orriols. L'atendrem. (*Veus de fons.*) Perquè s'ha acabat, senyora Orriols, ja no netejarem més. (*Aplaudiments.*) Ja no netejarem més. Nosaltres –nosaltres–..., els nostres pares es van deixar la pell per poder construir també aquest país. I, si no, preguntí-l'hi al meu pare, el 1992 i el 1990, quan estava construint la Vila Olímpica. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) També hem construït aquest país.

I sí, no netejarem més. Nosaltres ens hem format...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora Najat.

Najat Driouech Ben Moussa

...estem aquí i estarem a tot arreu. Em sap greu. Assimili-ho. (*Aplaudiments i crits de «Bravo!» en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 21 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la fiscalitat que perjudica la compra d'habitatge habitual

302-00058/15

El vintè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la fiscalitat que perjudica la compra d'habitatge habitual. És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, i per exposar-la té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, president. Bon dia a tots, senyors diputats. Bien, como pudimos demostrar en la interpelación, el acceso a la vivienda de propiedad y también de alquiler está siendo un auténtico drama en Cataluña y en el conjunto de España.

El precio de la vivienda se ha incrementado en los últimos años hasta un trescientos por ciento. Cada vez hay menos propietarios de sus propias viviendas: cuando hace cuarenta años el ochenta por ciento lo era, propietario de su vivienda, ahora apenas alcanzamos el sesenta, y bajando. Y cada vez la propiedad está más concen-

trada en fondos extranjeros, en entidades jurídicas, alcanzando ya cuatrocientas mil propiedades.

Como dijimos en la interpelación, tener una vivienda posibilita estabilidad, ahorro, patrimonio, libertad, autonomía, posibilidad de formar una familia y de tener hijos en un entorno determinado y seguro, y, evidentemente, sentido de pertenencia y de barrio. Y ustedes están condenando a las generaciones presentes y futuras a no ser propietarios de su vivienda, a vivir en la inestabilidad y en la incerteza.

Y hay que elegir: o la España de los solares vacíos y los precios disparados o la España de las grúas y los propietarios; o la España del *coliving* y las habitaciones compartidas o la España de los propietarios; o la España de la propiedad concentrada y los fondos extranjeros o la España de la propiedad distribuida; o la España en que las administraciones se forran a costa de la compra de la vivienda habitual o la España de las viviendas asequibles.

Y las soluciones en VOX las tenemos, las hemos expuesto diversas veces. Primero, liberalizar el suelo, excepto el que haya que proteger; ¿para qué?, para que haya más oferta y puedan bajar los precios. Simplificar la normativa, agilizar los trámites y –y esto es importante– reducir la carga fiscal que penaliza la construcción y la adquisición de la vivienda habitual. Y, en este sentido, que la Generalitat o el Estado no hagan negocio, que no se forren a costa de la compra de la vivienda habitual.

Y de esto último, de que la Generalitat no se forre con la compra de la vivienda habitual, de esto va esta moción. Proponemos, como explicamos en la interpelación, que cuando Pedro y María quieran comprar su vivienda en l'Hospitalet, de tres habitaciones, para poder formar una familia, si es obra nueva, el Estado no les cobre el diez por ciento de IVA; si es de segunda mano el piso, que la Generalitat no les cobre el diez por ciento de impuestos y les pueda repercutir, el banco, el uno y medio del AJD. O sea, que por un piso de trescientos mil euros Pedro y María no tengan que pagar a la Generalitat 34.500 euros de impuestos.

Esta es la propuesta de VOX. Solo tiene este punto: no castigar la compra de la vivienda habitual y bonificar al máximo legal permitido, el noventa y nueve por ciento, el ITP, el IVA y el AJD en la compra de la vivienda habitual.

Porque, como decíamos, desde VOX queremos recuperar una sociedad de propietarios que permita eso, la estabilidad, el ahorro, que permita formar familias y que permita recuperar barrios, crear comunidad.

A ver qué votan ustedes.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Té la paraula ara, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Mixt, la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Bé, les catalanes sí que continuarem netejant, com hem fet tota la vida, però ens netejarem lo nostre, eh?, lo seu ja s'ho netejaran vostès. (*Remor de veus.*)

Respecte a la moció sobre la fiscalitat que perjudica la compra d'habitatge habitual. Som partidaris, i això els ho hem fet avinent en diverses ocasions, de qualsevol mesura que pretengui rebaixar la càrrega fiscal que patim els catalans. Tots aquells impostos que graven l'adquisició o transmissió d'habitatge són una barrera per a la majoria de joves i famílies que pretenen comprar i accedir a la seva primera llar. Compartim, per tant, l'interès i la voluntat d'erradicar impostos i impediments, però no podem permetre el plantejament discriminatori d'aquesta proposta.

Vostès intenten limitar la bonificació a persones amb nacionalitat espanyola, exclouent de manera directa els catalans nascuts al nord del país i amb DNI francès per culpa de l'esquarterament que es va fer de la nostra terra arran del tractat dels Pirineus. Aprovada la seva moció, si un català de Perpinyà volgués adquirir el seu primer habitatge a Vic no tindria dret a la bonificació proposada.

Aliança Catalana concep la nació en la seva totalitat i no pot consentir discriminacions. Per això vam presentar una esmena que, a part de traduir la seva proposta a la llengua natural i pròpia d'aquest país, substituïa el concepte «nacionalitat espanyola» per «veïnatge civil català», garantint així l'equitat entre el conjunt de catalans independentment de a quina banda de la frontera hagin quedat atrapats.

Mentre a comunitats autònomes com Madrid i a nacions com el País Basc o les Canàries s'apliquen tipus que oscillen entre el quatre i el 6,5 per cent, a Catalunya s'arriba al deu, un dels tipus més alts de tot l'Estat artificial espanyol.

Les bonificacions fiscals poden contribuir a minvar la crisi de l'habitatge, certament, però la solució real passa inevitablement per frenar les allaus immigratòries incessants de les que som víctimes. Si la demanda continua creixent sense mesura, es continuarà incrementant el preu dels immobles i, per tant, els catalans mantindran intactes les dificultats per adquirir el seu primer habitatge.

En resum, compartim l'afany de rebaixar impostos, però ens veiem obligats a abstenir-nos perquè continuen redactant les propostes en una llengua que no és natural ni pròpia de Catalunya i perquè no han acceptat la nostra esmena, excloent així de la bonificació tots aquells catalans que romanen sota jou francès i que potencialment podrien adquirir la seva primera llar dins el nostre territori.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, per part del Grup Parlamentari de Junts, la diputada Maria Àngels Planas i Crous.

M. Àngels Planas i Crous

Bé; moltes gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades, consellera... Junts per Catalunya tenim un model de país que es tradueix en accions, en iniciatives i en polítiques concretes. La mesura que debatem avui ja fa molt de temps que nosaltres la vàrem proposar, la portem en el nostre programa. Forma part d'aquestes vint-i-cinc mesures que plantegem per abordar la crisi de l'habitatge. Mesures que són el resultat d'un treball tècnic acurat, fet amb rigor, escoltant els diferents col·lectius; no són pas fruit de la improvisació.

Com ara facilitar que les administracions locals puguin impulsar les mesures de fiscalitat, incloent-hi la bonificació de l'IBI i d'altres impostos i taxes municipals relacionades amb l'habitatge per incentivar que els propietaris posin els seus habitatges a lloguer. O també instar l'Estat espanyol a recuperar aquesta bonificació estatal de la quota de l'IRPF del lloguer d'habitatge habitual per a joves menors de trenta-cinc anys per incentivar el lloguer i l'accés a l'habitatge i l'emancipació dels joves. O augmentar la bonificació de l'impost de transmissions patrimonials fins al noranta-nou per cent en l'adquisició d'habitatges de segona mà que esdevinguin residència habitual.

També la bonificació dels impostos derivats de la compravenda, i concretament el noranta-nou per cent de la compra del primer habitatge i aplicar aquesta bonificació de l'IVA en els casos d'habitatge d'obra nova. Recuperar també aquell concepte que teníem abans, de «compte habitatge», aquells comptes d'estalvi remunerats i amb bonificacions i exempcions fiscals, sempre que els diners es facin servir únicament, evidentment, per a la compra del primer habitatge. I també establir la figura de l'aval de l'Administració per a la compra d'habitatge per menors de trenta-cinc anys.

Com poden veure, vostès s'han quedat curts, no entren en el fons del problema, i l'aborden d'una manera diria que superficial, amb un marc mental espanyolista. És el marc que aplaudeix i que pretén perpetuar aquest increment del dèficit fiscal, d'aquests 22.000 milions d'euros que cada any surten de Catalunya i que no tornen. I recordem-ho: també els afecta a vostès, en el seu dia a dia també els afecta, i so-

bretot els nostres joves i les polítiques, incloses les d'habitatge, per tal de millorar el país i la vida dels seus ciutadans.

I nosaltres ens preguntem: quina coherència tenen les seves polítiques? Vostès tenen la cançó aquesta de l'enfadós, no?, acabar amb les ocupacions, i, en canvi, s'alien amb els partits d'esquerra per impedir que es tramiti la lectura única de la proposició de llei contra les ocupacions que presentem. Pensàvem que era un problema molt greu per a vosaltres; que no era un problema tan greu, per a vostès?, que no tenien tanta i tanta pressa?

És una proposta del Col·legi de l'Advocacia de Barcelona, elaborada amb rigor pels jutges, pels magistrats, pels advocats i pels catedràtics, que s'acosten a aquesta legislació dels països europeus. I la seva resposta també és un no.

Bé, VOX no entén l'habitatge com un problema global ni hi vol aportar tampoc solucions reals. No els importa ni l'accés a l'habitatge dels catalans ni tampoc l'emancipació dels joves ni el teixit social i econòmic del país, ni tampoc resoldre el problema de les ocupacions. Els seus objectius són altres: desmantellar el que és públic, alimentar la crispació i imposar el seu dogma ideològic. Vostès no fan política ni tampoc resolen els problemes dels ciutadans. Vostès el que fan és propaganda.

Des de Junts pensem que el repte és majúscul i que cal afrontar-lo des del coneixement de la realitat catalana, des de les necessitats del nostre país, empoderant també les administracions locals.

Els recordo que al desembre Junts va registrar una ponència conjunta per a una llei d'habitatge que ha de permetre un debat profund i consensuat. Cal escoltar totes les veus implicades en matèria d'habitatge per poder analitzar les dades de forma objectiva i acabar amb aquest caos legislatiu que hi ha actualment. I, per descomptat, vostès s'han negat a incloure-ho al debat parlamentari votant «no» a la Junta de Portaveus.

Catalunya no pot permetre's el parany d'aquest discurs buit, aquest populisme barat que fan vostès. Per implementar polítiques efectives, nosaltres necessitem eines i recursos que només gestionarem plenament amb sobirania. Només així podrem oferir als nostres joves les oportunitats que es mereixen.

I per això, i per molts altres motius que no tinc temps d'explicar, votarem «no» a la moció de VOX.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn, ara, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i té la paraula la diputada Mar Besses Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia, conselleres, diputats, diputades. Bé, començo per les qüestions que compartim, perquè acabarem més ràpid, que és bàsicament el propòsit de la moció, que és parlar d'habitatge, perquè, sí, l'habitatge és segurament un dels reptes majúsculs i més urgents que té el nostre país, però de les propostes que vostès fan per abordar aquesta problemàtica, doncs, evidentment, no compartim ni una coma.

Per nosaltres hi ha dues qüestions que són molt clares que expliquen en gran part el punt on ens trobem. Per una banda, la precarietat laboral i els baixos salaris, que, tenint en compte el cost de la vida, fan que resulti pràcticament impossible que la classe treballadora d'aquest país tingui capacitat d'estalvi per comprar una «viven-da», i encara menys una «vivenda» en un mercat d'habitatge salvatge, basat en l'especulació immobiliària; manca oferta de lloguer i la poca que hi ha és a preus prohibitius, condicions lamentables o lloguers de temporada, i uns preus de compra sense cap tipus de control que fan que això sigui la llei del més fort.

A aquesta perversió del dret a l'habitatge perjudica i s'acarnissa encara més amb els més vulnerables, mentre que aquells que tenen un poder adquisitiu més alt poden

accedir a un habitatge de compra sense tantes dificultats. I, per tant, qualsevol bonificació fiscal, des del nostre punt de vista, ha de tenir en compte el factor de la renda i ser una bonificació progressiva que tingui en compte aquest criteri, perquè, en cas contrari, el que farem serà continuar perpetuant el mateix model i agreujant les mateixes desigualtats.

Però a la dreta i a l'extrema dreta els hi agrada molt parlar de compra i poc parlar de lloguers, segurament perquè la seva realitat és més propera a la compra i poc al lloguer. Però la majoria de joves del nostre país, si és que estan emancipats, ho fan amb un lloguer, i segurament un lloguer en un pis compartit o... –les famílies amb rendes més baixes–, i plantejar-se comprar un pis o estalviar per poder pagar una entrada els hi queda realment molt lluny. Per això, des d'Esquerra Republicana i el Jovent Republicà no ens cansarem de dir i de continuar treballant per garantir el dret d'accés a l'habitatge per a tothom, perquè per a nosaltres l'habitatge és un dret i no un bé de mercat com ho és per a vostès.

Aquesta és la nostra prioritat, ho hem dit molts cops: un marc normatiu robust que garanteixi la contenció de preus, la regulació del preu dels lloguers de temporada i d'habitacions i un règim sancionador per a aquells que se salten la llei. Però també ampliar el parc públic d'habitatge i fer-ho amb ambició, sense renunciar a cap de les fórmules possibles, mobilitzant tots els habitatges buits en mans de grans tenidors, amb la cessió gratuïta i immediata de tots els immobles que té la Sareb a Catalunya o mitjançant el dret de tanteig i retracte o l'adquisició directa d'immobles.

Per tant, el que ens cal, lluny d'aquesta moció, és un pacte de país que sigui ambiciós, que garanteixi efectivament el dret a l'habitatge per a tothom. Aquest és el nostre full de ruta. Perquè la recepta de l'ala dreta d'aquest Parlament ja la coneixem: mentre la ciutadania s'organitza per defensar la Casa Orsola, vostès parlen de bonificar un noranta-nou per cent dels impostos associats a la compra de l'habitatge; mentre la ciutadania s'organitza per reclamar abaixar els preus dels lloguers, vostès parlen de posar catifa vermella a l'especulació immobiliària; mentre la ciutadania d'aquest país s'organitza per reclamar el dret a un habitatge digne, vostès voten en contra de sancionar aquells que se salten la llei, com vam veure ahir, o voten en contra de regular els lloguers de temporada, com vam veure l'anterior legislatura.

Per tant, mirin, vostès treballen per a uns pocs. Nosaltres treballem per al conjunt de la ciutadania, per al jovent i per a la classe treballadora d'aquest país. I aquesta és la nostra prioritat i el nostre compromís, el de garantir el dret d'accés a l'habitatge digne i per a tothom.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn, ara, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i té la paraula la diputada Míriam Casanova i Domènech.

Míriam Casanova Domènech

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia, consellera, diputats i diputades. La manca d'accés a l'habitatge ja és el principal problema dels catalans, i no hi ha dubte que és conseqüència de la falta de polítiques d'habitatge efectives dels diferents governs que hem tingut a la Generalitat –per tant, des de CiU o Junts, el tripartit, Esquerra Republicana, els Socialistes de la mà dels Comuns–, que ens han portat a una insuficient oferta d'habitatges per poder satisfer la demanda, afectant durament els joves i les famílies vulnerables.

Especialment la llei d'habitatge a Catalunya ha fracassat, perquè es va dissenyar per limitar preus de lloguer però, en canvi, els resultats són totalment contraris, ja que aquests preus han assolit nivells mai vistos, desprotegint els inquilins. A més, aquesta llei genera inseguretat jurídica als petits propietaris dels habitatges amb excessives multes si no compleixen amb la política de regulació de preus..., i en el punt

de mira en el cas de que tractin de llogar els habitatges menys d'un any. Aquests fets han comportat una retirada del mercat de prop del vint per cent dels pisos de lloguer.

Davant aquesta realitat, des del Partit Popular creiem que cal dissenyar una nova política d'habitatge centrada en incentivar l'oferta i no en castigar-la, i amb una nova llei del sòl i de l'habitatge que garanteixi els drets dels inquilins i doni seguretat als propietaris a Catalunya. I, dins aquest pla de l'habitatge del Partit Popular, és fonamental aplicar mesures d'incentiu fiscal tant per al lloguer com per a la compra d'habitatges, tant per als inquilins i els compradors com per als petits propietaris. Perquè és necessari alleugerar la càrrega impositiva sobre l'habitatge, que representa al voltant d'un vint per cent dels costos i que tots sabem que s'acaba repercutint sobre les persones compradores o llogateres.

Fins que no s'estabilitzi el mercat de lloguer, cal compensar aquests costos que suporten les persones llogateres i compradores d'habitatge habitual reduint la càrrega tributària, tenint en compte que la Generalitat de Catalunya pot renunciar a aquests ingressos perquè recapta més a causa de la major activitat econòmica.

En aquest sentit, voldríem destacar, respecte a la fiscalitat sobre el lloguer, que defensem una major deducció de l'IRPF als inquilins per les despeses de lloguer en la «vivenda» habitual, així com concedir un benefici fiscal del setanta-cinc per cent de l'IRPF als propietaris pels ingressos derivats del lloguer en el primer any per promoure la incorporació d'habitatges buits en el mercat de lloguer. I, respecte a la fiscalitat sobre la compra de l'habitatge habitual, apostem sobretot per reduir al quatre per cent l'ITP en l'habitatge de segona mà i, al mateix temps, instar el Govern central a reduir també al quatre per cent l'IVA en obra nova.

En definitiva, realment és urgent i necessari posar-se al costat de les persones llogateres i compradores d'habitatge habitual i atorgar seguretat jurídica als petits propietaris.

Per això votarem a favor d'aquesta moció de VOX, perquè amb les bonificacions fiscals plantejades es pretén reduir la càrrega tributària que recau sobre les persones que comprin habitatge habitual.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn, ara, del Grup Parlamentari dels Comuns, i té la paraula la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputats, diputades... Tenim una moció que, efectivament, és breu –jo també seré breu en la meua intervenció–, que d'alguna manera ve a dir que la raó per la qual molta gent no pot comprar un habitatge és perquè ha de pagar l'impost de transmissions patrimonials.

Clar, a mi m'agradaria com a mínim posar una miqueta en qüestió aquesta afirmació, perquè jo no sé si deu ser l'impost de transmissions patrimonials –que, efectivament, ara mateix és d'un deu per cent per la compra d'un habitatge– o deu ser, potser, deu tenir a veure amb les condicions que posen els bancs per al finançament, per exemple, amb les dificultats que hi ha de tenir una nòmina solvent, de tenir uns estalvis o de poder accedir a unes quotes hipotecàries –que, a més a més, hem vist una pujada desbaratada dels tipus d'interès–, en un país on tenim una mitjana salarial de 28.000 euros bruts, on resulta evidentment impossible estalviar amb això, i on, a més a més, el preu mitjà de l'habitatge és de 2.700 euros el metre quadrat l'habitatge nou i de 2.500 construïts.

Potser hi té una mica –una mica– a veure, només, el fet de que hi hagi aquest augment exponencial dels preus de l'habitatge impulsat pels que especulen amb l'habitatge, que construeixen més i més i aprofiten per apujar els preus, i per la usura dels bancs, que aprofiten aquesta situació i la pujada dels interessos per posar unes

condicions absolutament inassumibles per la majoria de la ciutadania. Potser, a banda de l'impost de transmissions patrimonials, això hi té una mica a veure.

Perquè, saben qui va creure que podia comprar un pis i va apostar per comprar un pis i hi va apostar perquè el seu model i destinar els seus estalvis a comprar un pis era el seu projecte de vida? Els milers, els centenars de milers de famílies que van veure's afectades per la bombolla immobiliària i l'estafa de les hipoteques *subprime*. I que van perdre casa seva, i que han estat desnonades durant tots aquests anys, i que són la base de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, als quals vostès titllen d'ocupes i injurien com que van contra la propietat privada.

Tota aquesta gent es va creure que podia comprar un habitatge. Els bancs els van convèncer i els hi van regalar hipoteques dient: «No importa que tinguis un contracte precari, no importa que guanyis mil euros al mes. Mira, és que a més a més te'n donarem el cent per cent, perquè farem una taxació arreglada perquè te'n puguem donar el cent per cent.» Tota aquesta gent va ser víctima d'una estafa, va quedar al carrer, va quedar al carrer amb deutes –perquè a Espanya encara no existeix la dació en pagament–, i, a més a més, va entrar a l'Estat destinant milers de milions, més de 60.000, a salvar els bancs.

I això, senyora del Partit Popular, ho va fer el Govern de Mariano Rajoy, que és el més important que ha fet en política d'habitatge: salvar els bancs que van estafar la gent, no salvar la gent, que ara s'omplen la boca dient això. No van salvar la gent, no; van salvar els bancs. I van reformar la LAU perquè cada tres anys el propietari pugui apujar el lloguer indiscriminadament. Això és la inseguretat jurídica. I això és el que va fer el seu Govern, que va governar amb majoria absoluta al Govern de l'Estat. Per tant, alguna cosa han tingut a veure vostès en la crisi de l'habitatge que tenim.

I, acabant amb això, nosaltres creiem que hi poden haver algunes bonificacions de l'impost de transmissions patrimonials, efectivament. Per exemple, creiem que les dones víctimes de violència masclista han de poder tenir aquesta bonificació quan necessiten accedir i poden accedir a un habitatge en el cas de que hagin de marxar de la casa del seu agressor –aquelles dones víctimes de violència masclista que vostès neguen que existeixin.

Nosaltres també creiem que les propostes per fer front a la crisi de l'habitatge han d'anar a tocar els privilegis, no han d'anar a tocar els impostos i els recursos públics perquè després hi hagi una davallada en la qualitat de l'atenció, per exemple, en salut o en educació, i passi com a Madrid, que el que s'està fent és impulsar que la gent se'n vagi a l'escola privada i al sistema de salut privat.

I, sobre la seva moció, un petit detall, que no sé si se'ls hi ha escapat. Parlen que, a més a més, aquesta bonificació sigui només per als que tenen nacionalitat espanyola. Jo no sé si són conscients –potser la diputada de VOX que ha parlat en la intervenció anterior no ho és– que ara mateix hi ha molts ciutadans espanyols que es diuen Mohammed, Fàtima, Ibrahim, Aisha... Per tant, tota aquesta gent també tindrà una bonificació en l'ITP. Estan segurs que volen que aquesta gent tinguin aquesta bonificació? (*Alguns aplaudiments.*) Estan vostès segurs d'aquest petit detall? Perquè només el 2024 el nombre d'estrangers que es van nacionalitzar va augmentar un trenta-dos per cent, i, d'aquests, la comunitat més nombrosa, la marroquina.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn, ara, del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, i té la paraula la diputada Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, jo també seré breu, perquè, si no s'esforça un grup en fer més que un sol punt, només faltaria que ens haguéssim d'esforçar nosaltres.

Se m'han acudit tres possibles opcions que expliquen la seva moció. La primera, pèrdua de sentit de la realitat. Perquè imagino que si cobres, com el senyor Garriga, més de 133.000 euros a l'any sense comptar les dietes, que les carregues al partit –la típica comanda de Glovo, perquè deus venir molt cansat després d'haver escrit una moció d'un sol punt–, doncs, no tinguis gaire idea de què tal li va a la Catalunya que sí que treballa.

La segona, una mena de terraplanisme immobiliari, perquè no hi ha cap país del món on la liberalització del sòl hagi funcionat per garantir el dret a l'habitatge. Però què importa? Doncs seguim plantejant-ho. Al cap i a la fi, aquí, precisament després de la liberalització, en nou anys el cost de l'habitatge –i, per tant, també del primer habitatge– va ser d'un 175 per cent més. Tanta història, tant voler ser un partit, i al final estaran defensant exactíssimament el que va defensar el PP del que venien, tot i que molts de vostès venen de l'extrema dreta més dura, però és igual.

Hi ha una altra negació gran de la realitat. Estem parlant de manca d'oferta o manca de tots els pisos que necessitem perquè ve gent. Això no és cert. És més, la meitat de les compres des del 2008 les estan fent propietaris de més de vuit habitatges. Per tant, claríssimament no tenen gaire clar de què va la cosa. Imagino que..., «on està el virus?, *que yo lo vea*», tota aquella negació del covid..., és una mica «on està l'economia?, que jo la vegi». Terraplanisme immobiliari, està quedant bastant clar.

La tercera, la cabra tira a la muntanya. Seguint una llarga tradició, els *señoritos del cortijo* tenen una pulsio irrefrenable per tractar la gent com si fóssim idiotes. Però és que jo crec que als catalans no se'ls pot prendre per idiotes. Vostès de tenir pisos en saben, i si no en saben li pregunten al Garriga pels amics de l'Opus Dei, que són els propietaris de la cinquena societat amb més pisos turístics, precisament aquests que estan fent que la gent d'aquí no pugui accedir a moltíssims pisos perquè agafen i els van derivant, i treuen els turistes d'on haurien d'estar, que és en el sector hotel·ler, i es van ficant a les cases de la gent que sí que treballa i que sí que s'ha d'esforçar tantíssim per pagar un lloguer o per accedir a un habitatge.

Però, en tot cas, no cal tenir un pis en propietat per saber això. Tothom sabem que tenir un pis fa trenta anys, posem de setanta metres quadrats, et costaria entre 53 i 55.000 euros. Ara el mateix pis, exactíssimament el mateix pis, sense haver-hi fet cap reforma, fins i tot si les finestres ja no tanquen, aquest ara mateix costaria una mica més de 170.000 euros. És a dir, tenim el preu de l'habitatge en màxims històrics, i vostès pensen que el problema de l'accés a l'habitatge de compra d'una casa és un impost, no el preu de l'habitatge, no que els mateixos metres quadrats d'abans costin tres vegades més mentre els sous no pugen; no que sigui impossible estalviar perquè paguis la meitat del sou al rendista; no que els bancs que vam rescatar amb els diners de tots practiquin usura dient-ne «hipoteca»; no que el cost de la vida pugui al galop i el salari, més lent que el cavall del dolent.

Si no saben com funciona, jo el proper dia em porto una pissarreta, però suposo que saben que un impost és un percentatge. I imagino que saben lo que és un percentatge, que els percentatges varien en funció de la quantia original. Volen que baixi la quantitat que es paga d'impostos en accés a un primer habitatge? Perfecte. Abaixem el preu de l'habitatge. Acabem amb la compra per especular. Retornem el turisme al sector turístic i deixem les cases perquè..., la gent que hi viu i treballa, tot i que hauran de tenir una converseta, precisament, amb els amics de l'Opus Dei. Impedim que es trossegui els pisos en habitacions i així, de passada, ens estalviem articles que utilitzen paraules en anglès com «*coliving*» per intentar fer més cosmopolita el fet obvi que no pots pagar un pis tu mateix.

Bé, això ni s'ho plantegen, no? Parlen dels impostos perquè és molt més fàcil seguir intentant copiar i fer una mena d'Aliexpress dels americans, en què el problema de tot són els impostos. Bé, jo m'imagino que corbs amb corbs no es treuen els ulls. Només cal veure els amiguets que s'estan fent aquí en tota l'extrema dreta.

Última cosa. Tanta i tanta bandera, i queda claríssim que se la vendrien a un fons voltor i encara ens dirien que estan pagant moltíssims impostos.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn, ara, del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, i té la paraula el diputat Guillem Sánchez Prat.

Guillem Sánchez Prat

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputats i diputades... És evident que un gran factor de desigualtat a Catalunya és l'accés a l'habitatge i, en conseqüència, hi ha dos coses alhora: és el principal problema dels catalans i les catalanes, i és el principal esforç del Govern de la Generalitat.

I ens trobem amb una moció simplista de l'extrema dreta, amb receptes màgiques tributàries. Senyors, les mesures fiscals per si soles no solucionen el problema de l'accés a l'habitatge; en són una part, però no l'única solució. S'ha d'abordar la problemàtica en tota la seva dimensió. Dintre del sac de les coses que no funcionen a habitatge..., és la seva recepta màgica: a qui beneficiaria és al venedor i no al comprador, degut a la inelasticitat de la demanda d'habitatge.

És a dir, una rebaixa de la fiscalitat no implica una reducció de preu sinó un increment de benefici, perquè el preu no s'altera. Per tant, beneficiaria els de sempre, els seus amics de sempre. I com a exemple els hi poso la deducció de l'IRPF en la compra d'habitatge. Els estudis afirmen que va afavorir els venedors, no els compradors, perquè el que va passar va ser l'increment dels preus dels immobles. Per tant, la recepta populista no funciona; és més, és una recepta racista i xenòfoba quan es refereix a nacionalitat. I també va en contra de l'ordenament jurídic, ja que l'IVA no es pot bonificar; hi ha supòsits d'exempció i supòsits de no subjecció, però no bonificacions. Per tant, la recepta populista no funciona ni econòmicament ni legalment.

Per contra, sí que hi ha coses que funcionen, que són les polítiques públiques que duu a terme el Govern de la Generalitat. Aquest Govern té un objectiu clar, que és la construcció de cinquanta mil habitatges protegits fins al 2030. Incrementarem l'oferta d'habitatge assequible ampliant el parc públic de lloguer social, promocionant nous habitatges protegits i fomentant la col·laboració publicoprivada.

S'han de controlar els preus de lloguer, i ahir dimecres es va convalidar el decret llei que implementa el règim sancionador perquè es compleixi el topall del preu de lloguer en habitatge habitual. També el Govern va aprovar dimarts la qualificació permanent d'habitatge de protecció oficial als habitatges adquirits per tanteig i retracte, la flexibilització del procés de concessió de llicències d'obres i la posada en marxa del registre de grans tenidors. I avui el Govern i els Comuns hem acordat destinar el vint-i-cinc per cent dels ingressos de la taxa turística a polítiques d'habitatge.

Regulem el mercat, incentivem l'oferta i abordem el problema de l'accés a l'habitatge en tota la seva complexitat. Aquestes són mesures que funcionen, no com les seves. Aquestes mesures que funcionen es diuen «polítiques públiques». I aquestes polítiques són finançades mitjançant els impostos; és a dir, els impostos són necessaris per finançar els serveis públics. I aquí cito la consellera Romero. El Govern vol impulsar una política i una cultura tributària solidària, justa i progressiva: qui més té, més contribueix; qui més guanya, més contribueix; qui més hereta, més contribueix, i qui més contamina, més contribueix a l'estat del benestar. I en aquests termes es pot parlar de la fiscalitat en la compra d'habitatge, amb l'enfocament de solidaritat, justícia i progressivitat.

I ni Catalunya ni Espanya són un infern fiscal. I els hi torno a repetir: estem per sota del nivell de pressió fiscal de la Unió Europea. Espanya està al trenta-vuit per cent sobre el PIB i la mitjana de la Unió Europea està al quaranta-u per cent. I Itàlia, governada per l'extrema dreta, té la pressió fiscal al quaranta-tres per cent. Per tant, te-

nim posicions antagòniques de la fiscalitat i de les polítiques públiques, com no pot ser d'una altra manera, amb l'extrema dreta.

Nosaltres no tenim receptes màgiques –les coses que no funcionen, que són les seves–, però sí que tenim les polítiques públiques i les institucions democràtiques, que sí que funcionen.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. I ara, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, el diputat Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, vicepresidenta. Bueno, sinceramente, la verdad es que causa un poco de tristeza el conjunto de las intervenciones, excepto alguna excepción, porque estamos jugando con la vivienda de la gente, y esto es una medida bien concreta. Evidentemente, hay que afrontar el tema de la vivienda de manera global, pero aquí hemos traído una propuesta para que ustedes se puedan concentrar y poderla aprobar –y ya veo que no va a ser así–, que es no castigar la compra de la vivienda habitual con un diez por ciento de ITP. Es muy sencillo, es muy concreta, pero se niegan a abordarla.

Ustedes comentan, pues, que si no está en catalán, que si los franceses también deberían tener derecho a poder tener este beneficio, que si hay españoles que se llaman Moha, que si Trump, que si América, que si nos hemos quedado cortos por no mojarnos en esta medida concreta, que si VOX no quiere hospitales; que el ITP es muy necesario, cuando son 1.800 millones de euros –el conjunto del ITP, no solo el de la vivienda habitual, porque hay gente que compra una segunda y una tercera y no estamos hablando de eso–, cuando el presupuesto son 48.000 millones..., o sea, tremendo.

El PSC demuestra que no sabe ni la legalidad, porque la tasa turística es finalista y ustedes la quieren dedicar para no sé cuántas cosas que no va a dar para ello, la verdad.

Y la CUP, pues, ya lo sabemos, ¿no? Ustedes no quieren que la gente sea propietaria de su vivienda. Ustedes quieren comuna y okupación.

Y en Comuns está claro, gracias por darnos la razón. Los sueldos, desde que gobiernan, son muy bajos y cada vez es más difícil acceder a la vivienda. Estamos totalmente de acuerdo. Y ustedes quieren acabar con el problema de la vivienda acabando con la vivienda, no con el problema. *(Alguns aplaudiments.)*

Y a Junts les diria: oye, el tema de la okupación del Col·legi d'Advocats, fantástico, pero ¿por qué votan a favor del decreto ómnibus? ¿Por qué votan a favor, con el Partido Socialista Obrero Español en el Congreso, a favor de poder prorrogar la okupación como un derecho?

Esta medida es muy concreta, sus excusas no nos sirven. Y ustedes tienen que votar o a favor de posibilitar que la gente tenga vivienda habitual, reduciendo un diez por ciento esa carga, o a favor de todas esas enmiendas que no sirven para nada y lo que hacen es perjudicar al conjunto de los catalanes.

Gracias.

La vicepresidenta primera

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 21 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les perspectives de l'economia catalana

302-00064/15

I passem ara al vint-i-unè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les perspectives de l'economia catalana, presentada, en aquest cas, pel Grup Parlamentari de Junts. I per exposar-la té la paraula el diputat Toni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades... La moció que presenta el meu grup parlamentari, de fet, és una moció..., és un resum d'obvietats, i no ens costa reconèixer que són obvietats o coses de sentit comú. La presentem en aquest sentit perquè ja fa massa temps que en aquesta cambra i respecte al Govern les obvietats es passen de puntetes, com si aquí no passés res, i sí que passa. Avui menjarem botifarra d'ou, alguns; això..., menjarem també coca de llardons. Celebrarem, alguns, dijous gras. Dijous gras i no tenim pressupostos, i seguim sense pressupostos. O sigui, la botifarra d'ou ens la menjarem, però els pressupostos no...

I això no és menor. I, per tant, sotmetem a consideració de la cambra la responsabilitat d'una obvietat però que l'hem de constatar: que no tenir pressupostos és perjudicial per a l'economia catalana. O sigui, l'economia catalana té bons indicadors, però recordem que l'eina més important de les polítiques públiques són els pressupostos, i no hi ha pitjor política econòmica que no tenir política econòmica. I si no tens una eina com pressupostos i llei d'acompanyament no fas política econòmica, vas gestionant. I això és un efecte que normalment el veurem compensat d'aquí a tres, quatre o cinc anys, als cicles econòmics.

I, per tant, com que he sentit alguna vegada en aquesta cambra: «No passa res, hi ha pròrroga pressupostària, però l'economia...» Sí, l'economia, el moment econòmic d'ara, entre molts altres factors, és conseqüència de, els tres o quatre anys anteriors, les decisions que prens. Aquest és l'efecte a mitjà termini, però hi ha un efecte directe a curt termini, que és en els serveis públics, en els serveis públics en termes generals, bàsics.

Per tant, per enèsima vegada, els hi demanem al grup que dona suport al Govern i al Govern que registrin els pressupostos. Que nosaltres, el nostre grup, està disposat a parlar-ne, però registrin vostès els pressupostos, facin una proposta, i a partir d'aquí intentem arribar a acords.

La segona constatació és el dèficit fiscal d'aquest país, insuportable. I, a més, hi afegim un punt 7, en el qual demanem una altra vegada més que es compleixi publicar les balances fiscals. La consellera..., quan arribi l'hi comentaré, però..., quin és el problema per publicar..., el compromís de publicar les balances fiscals? Però on està el problema? Per tant, una vegada més, constatem això.

I constatem també la necessitat de buscar un sistema de finançament just. Aquí arribem a una transacció amb Esquerra Republicana, agraïxo l'aportació. Una vegada més, votarem en aquest Parlament, si arribem a un acord –i espero que sí– majoritari, un sistema de concert. I espero també la votació del grup que dona suport al Govern, el Grup Socialistes..., quan diem que és una qüestió semàntica, que «model singular» i «model de concert» és el mateix... Bé, no m'importa com definir-ho, eh? Gens, m'importa, dir-li «singular» o dir-li «concert». El que m'importa és definir clarament si, a més del control de la gestió, de tota la recaptació i de la inspecció, també tenim capacitat normativa. La capacitat normativa, la capacitat de fer política fiscal, és el que et dona sobirania. U. I dos: la solidaritat la decideix el Govern de la Generalitat, i m'és igual quina etiqueta li posin. Si accepten aquests dos punts, doncs, ens posarem d'acord. Seria un bon avanç.

La tercera constatació és la necessitat de garantir les inversions estratègiques del país. Evidentment, n'hi han moltes –semiconductors, supercomputació, infraestruc-

tures–, però aquí en definim una de singular i que havíem de garantir i que és important. I que, sí, ve d'aquella decisió de si es prorrogava o no l'impost a les energètiques, que en aquell moment... «No, vostès estan donant suport als poderosos.» No, és que estava en risc la inversió de 800 milions d'euros en la primera ecoplanta d'Europa –d'Europa. Sí, senyor Elena, sí. La primera. Estava en risc. Més enllà de les investigacions i col·laboració amb l'Institut d'Investigació Química de Catalunya, l'ICIQ, el número tres al món, i això es posava en risc.

Acabo amb la part propositiva, que bàsicament té dos eixos: alleugerir la pressió fiscal en aquest país. Estem ofegats, i estem doblement ofegats. Sí que estem ofegats, perquè mai es té en compte que hi ha un dèficit fiscal. Paguem impostos per rebre serveis i mantenir els serveis públics i fer inversions. Però és que 22.000 desapareixen –desapareixen–, no tenen cap impacte. Per tant, això és denunciabile. I la rebaixa especialment dels trams de l'IRPF a les rendes més baixes, a les pimes i al salari mínim interprofessional, el qual..., anunciem que hem arribat també a una transacció amb el Grup d'Esquerra Republicana.

Per tant, espero que donin suport a una moció que, bàsicament, és de sentit comú. Gràcies, president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I per defensar-les, en primera instància, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, defensar-les defensar-les, poc, perquè no sé ni si se les han llegit, si no se les han mirat, si no els hi van agradar gaire, perquè hi vam fer esmenes però no... Vull dir, no n'hem parlat, ni tan sols negociat, que seria com lo típic, bàsic, no ho sé, que pensava que es feia aquí, quan s'arriba al Parlament. Suposo que encara m'haig d'adaptar als usos i costums.

En tot cas, vinc avui a negar un tòpic que han anat construint, i és que nosaltres només volem apujar impostos. Així, *al tuntún* i a tothom. Nosaltres no volem que la gent normal i corrent hagi de pagar més impostos. Nosaltres volem que qui viu del seu treball visqui bé i que ningú hagi d'estar vuit hores com a mínim treballant, dos hores més entre que va i torna, i haver de regalar això a un rendista que ni sap ni li sona lo que vol dir «treballar».

Per això nosaltres proposàvem tota l'anterior legislatura i també aquesta una renda bàsica universal amb la que hi guanya el noranta per cent dels catalans. Però hi ha qui a la renda bàsica universal li diu «pagueta que farà que no es treballi», i a que algú visqui d'acumular pisos i apujar els preus li diu «emprenedor que s'esforça». Són els mateixos que a pagar impostos com tothom li diuen «infern fiscal» i a les pujades de preu del més bàsic, «és el mercat, amic». En tot cas, si el sou puja menys que el cost de la vida, és just que els impostos s'adaptin a aquesta realitat. Tan just com que qui més té, més aporti; tan just com impedir la pujada infinita de beneficis milionaris que fan precisament que pugi el cost de la vida.

Les pimes, la petita i mitjana empresa, diuen que una sola organització empresarial no pot defensar totes les empreses en general, perquè les grans i les pimes tenen interessos contraposats. Llavors, jo entenc que un partit tampoc pot intentar defensar les dues. Igual que a més economia rendista, menys economia productiva, va sent hora de decidir-se entre si estan defensant les petites i mitjanes empreses o estan defensant les grans transnacionals.

Perquè jo no he vist tantes obvietats ni tant de sentit comú en aquesta moció, o almenys en com s'ha anat desenvolupant tot plegat. Els hi vaig fer una esmena que intentava seguir el seu marc. Vostès diuen que cal aplicar el principi de progressivitat. Bé, en dret tributari això implica que els tipus de gravamen van en funció creixent

entorn de la base imposable: a més capacitat econòmica, més s'exigeix en forma de tribut. I em diuen que vostès defensen la petita i mitjana empresa i les rendes baixes. Jo els hi proposava exactament apujar els impostos a grans empreses transnacionals i rendes més altes. Això és la progressivitat. Però aquesta esmena sembla que se'ls hi ha traspaperat o no sé què ha passat. Suposo que no els hi ha agradat gens, que no els hi agrada la progressivitat i que en última instància estan intentant colar aquí una qüestió d'abaixar impostos no per a les rendes baixes, sinó perquè a mesura que es van abaixant els impostos, més s'obre la porta a poder abaixar-ne d'altres.

A mi m'agradaria preguntar-los bastant honestament, diputats de Junts, si Repsol és una petita o mitjana empresa, si Naturgy és una empresa familiar, si el consell d'accionistes d'Iberdrola va començar en un garatge o si Endesa, com és de barri, de tota la vida, quan vaig ja els contracto. Perquè al Congreso van anar a defensar precisament aquest oligopoli energètic que es dedica a dessagnar les rendes més baixes i les petites empreses, per la qual cosa, després, ens hem de trobar aquí que quan puja el cost de la vida hem de canviar precisament els impostos per ajustar-los.

Aquest impost suposava 1.164 milions d'euros el 2024 i 1.644 milions d'euros el 2023. Són prou diners, eh? Jo no sé si els hi funcionarà gaire, això d'intentar resoldre-ho tot amb «Espanya ens roba», perquè la factura de la llum és un bon robatori a la petita i mitjana empresa que encara produeixen –tot i que aquí gairebé ningú ja estigui defensant l'economia productiva– i a tota la gent que es passa la vida treballant, i quan arriba aquesta factura «¡vaya susto!»

No sé si pretenen seguir anomenant «sobirania fiscal» a voler tenir competències per eliminar impostos als més rics i a les grans empreses. No crec que puguin seguir intentant tapar-ho tot amb aquesta bandera. És una cosa que ja van fer, va sortir regular i aquí estem. Llavors, ens preocupa bastant que, tot i que els enunciats puguin quedar relativament bé si no ens comencéssim a conèixer ja tots plegats, al final les seves propostes són el que són.

Llavors, nosaltres votarem a favor de que s'ajusti l'IRPF a lo que està passant amb l'SMI? I tant! I tant, perquè veiem com, precisament, aquests beneficis milionaris que vostès ni volen «topallar» ni volen gravar són els que estan empenyent que aquelles famílies que en realitat no estan cobrant més en tant que el cost de la vida ha pujat s'hagin de veure empeses a uns trams d'impostos que no són els correctes. Ara bé, no es trobaran amb nosaltres per seguir aquí fent que pràcticament estiguem desmantellant allò que realment és sobirania en aquest país, que són els serveis públics. Perquè, en darrera instància, lo que ens estem trobant és –i dèiem lo mateix a l'anterior moció– que estan començant a fer aquesta tàctica que ja vèiem en els americans, que és intentar jugar a que tot el problema es redueix en els impostos. El problema no es redueix en els impostos. El problema és el cost de la vida. I el cost de la vida està determinat precisament per aquelles empreses que vostès estan defensant cada vegada que presenten mocions com aquestes.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I per presentar les esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula l'honorable senyor Joan Ignasi Elena García.

Joan Ignasi Elena García

President, diputades, diputats... Diputat, gràcies també. Començar-ho dient perquè ha estat possible arribar a acords en algunes de les esmenes que hem presentat. Perquè, en definitiva, estem aquí per això, per fer política. Podem optar per venir-nos a fer el graciós, no?, com en la intervenció d'abans. Podem optar per canalitzar les nostres obsessions; per exemple, la d'alguns de vostès contra Esquerra Republicana. Cadascú decideix el que fa. O podem optar per venir a fer nació. O podem optar per venir a fer partit. Que tinguin molta sort. Nosaltres venim a fer nació i aquest és el nostre objectiu. *(Alguns aplaudiments.)*

Miri, la diagnosi en moltes coses és compartida: el dèficit fiscal, 22.000 milions; les infraestructures, l'infrafinançament el compartim. I per això li donem suport. Al final, el que hem plantejat nosaltres és, amb aquesta vocació de fugir de les trinxeres, donar suport a les mesures que milloren les condicions de vida de la nostra gent. I això és el que hauríem de fer tots. Això és el que hem fet amb el FLA. Recorden quan a la campanya electoral vostès proposaven que el FLA s'havia de reduir amb el dèficit de la manca d'inversions? Això eren 5.000 milions. N'hem aconseguit 17.000. Estem contents, no? (*Alguns aplaudiments.*) És l'objectiu? No. L'objectiu últim per a nosaltres és la independència; previ, el referèndum. I la sobirania fiscal? Oh, i tant! Però està bé, no?, disset mil? Encara que ho hagi aconseguit Esquerra Republicana. De debò, encara que ho hagi aconseguit Esquerra Republicana. Perquè és bo per al conjunt del país. Com és bo tot allò que vostès aconsegueixen acordar. I ja seria la bomba si ho féssim plegats, perquè segurament aconseguiríem moltes més coses.

Miri, nosaltres donarem suport a totes les mesures, també a les vinculades al finançament, perquè compartim l'horitzó final. I nosaltres els demanem: arremanguem-nos junts per aconseguir arribar a aquest objectiu final. Ja ho vam fer en el debat de política general i ho seguim fent. Hem fet l'aportació del salari mínim interprofessional català. Vostès l'han defensat sempre. Nosaltres també creiem que és bo que el remarquem. Així com també de garantir que no paguin impostos les rendes més baixes i tampoc com a conseqüència d'una pujada del salari mínim interprofessional, que això també ho compartim.

Com els costa acceptar les esmenes que parlen de la fiscalitat que van més enllà de les rendes més altes, eh? Com els costa parlar de progressivitat, quan parles de les grans companyies, quan parles de les grans fort... Costa –costa. Potser aquí trobem una de les diferències fonamentals entre el seu projecte polític i el nostre; que en moltes coses, com li he dit, compartim camí.

I amb relació a la inversió: la inversió s'hauria fet igualment. I la inversió s'hauria fet igualment perquè era una inversió necessària. La inversió s'hauria fet igualment perquè, a més a més de ser una inversió necessària, hauria sigut una inversió positiva, també, per pagar menys impost. Perquè li recordo que la inversió minorava la despesa. Però ara pensem en una empresa que fa làsers o en una empresa del cable o una empresa de tantes empreses catalanes que facturem 300, 400, 500 milions d'euros, que estan molt internacionalitzades, que tenen quatre, sis-cents treballadors i que decideixen comprar el terreny del costat i créixer; comprar un forn nou i fer un torn nou per fer més vidre; comprar una empresa i fer créixer el seu negoci contractant nous treballadors. S'imaginem que truquessin a la porta de l'ajuntament i li diguessin: «Escolti, si no em desgrava l'IAE, si no em treu l'IAE... Estat, si no em treu l'impost de societats, no la faig»? Què farien vostès? Doncs vostès això ho han fet amb l'elèctrica. I aquest –perquè la política també és pedagogia– també és un missatge que s'adreça al conjunt de la societat.

Per això, en tot allò que estiguem d'acord ens entendrem; en allò que discrepem, naturalment, fixarem la nostra posició, que és al servei de la majoria de la gent, és al servei de la petita i mitjana empresa, potentíssima en aquest país, que està ofegada per moltes coses, també pel cost de l'energia, que ha estat un dels greuges més importants que han patit durant aquests darrers anys la majoria d'empreses catalanes.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I a continuació poden fixar la seva posició els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes. En primer lloc, per fer-ho té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. En aquest Parlament i també en altres àmbits, s'ha constatat de forma clara que la primera mentida del president Salvador Illa és que Catalunya tindria pressupost a 1 de gener de 2025. Però Catalunya a 27 de febrer de 2025 no té pressupost ni té tampoc una proposta sobre la taula ni una proposta en tramitació, com s'ha apuntat aquí fa uns instants. La veritat és que fins i tot el Partit Popular esperava més d'un govern que entra després d'anys d'efervescència política, de tensió política, tot i que no és un govern desitjat pel Partit Popular, evidentment, però esperàvem més empenta, més decisió, més canvis. No tan sols no hem vist cap canvi, sinó que hem vist com segueix aplicant l'agenda independentista de fa uns anys, d'Esquerra Republicana i de Junts. I, a més, Catalunya a dia d'avui no té pressupost. I cal recordar per què es van celebrar unes eleccions autonòmiques l'any passat: perquè l'anterior Govern no va ser capaç d'aprovar un pressupost.

Per tant, Catalunya, per molt que parlem de prosperitat compartida, d'un creixement del 3,6 per cent, segueix al mateix punt de partida: sense pressupostos i sense tot allò que comporta no tenir pressupostos. Hem canviat les cares dels consellers, hem canviat el partit del Govern, però la política és la mateixa.

Sobre les conseqüències negatives de no tenir pressupostos i estar en pròrroga, té la seva gràcia que això ho digui Junts quan en els últims quinze anys tan sols un any Catalunya ha començat l'exercici amb pressupostos aprovats. Va ser l'any 2022 amb el president Pere Aragonès. Catalunya no va tenir pressupostos en els anys 2013, 2016, 2018, 2019 i 2021. D'aquests cinc anys, quatre –el 13, el 16, el 18 i el 19– la presidència de la Generalitat estava en mans de Convergència i Unió o de Junts.

Al marge d'això, i a partir d'aquí, poden fer totes les comissions bilaterals que vulguin. De moment han demostrat que només serveixen per celebrar reunions entre socialistes i socialistes per complir les demandes o els xantatges d'Esquerra Republicana i de Junts. Poden jugar amb el deute del FLA com la piloteta d'un joc de trilers despistant el personal, però cal deixar clar un tema: el deute no desapareix. La Generalitat deixarà de pagar interessos, sí, però els ciutadans pagaran el deute amb més impostos. Els catalans..., i, per tant, el conjunt de la ciutadania pagarà més impostos. El deute tornarà a Catalunya, però escuraran les butxaques dels catalans. A més, algú ha sentit un benefici real que repercuteixi de forma directa en els serveis públics que es presten als catalans? No. Alguna xifra d'inversió real en alguna infraestructura de Catalunya? No. Només pactes polítics. Partit Socialista, Esquerra i Junts fan política al servei de l'agenda independentista en comptes de fer política al servei dels catalans i de Catalunya.

Sentim, des de fa mesos, allò de que l'economia catalana va bé, que funciona bé. Ahir al president Illa li vaig sentir en dos ocasions referenciar això del 3,6 per cent de creixement. Però la pregunta important és: noten els ciutadans el creixement?, la prosperitat compartida comentada? La resposta és: no, no la noten. El conjunt dels catalans no nota el creixement ni del 3,6 per cent, ni del dos per cent, ni de l'u per cent. Els catalans segueixen atrapats en una situació precària, molt precària. I per diverses qüestions. Primer i obvi, perquè, més enllà del creixement, els salaris no han crescut al mateix nivell del preu de la vida. Comprar un habitatge és més car, omplir la cistella de la compra és més car, pagar els estudis és més car, comprar un cotxe és més car. Tot és més car. Salaris que no donen pel que donaven fa deu, vint o trenta anys.

Segon, perquè a Catalunya vivim en un infern fiscal, per molt que el Partit Socialista i altres partits en vulguin dir «justícia social» o «prosperitat compartida». Però és un infern fiscal en tota regla. A Catalunya som la comunitat d'Espanya que paguem més impostos. I no només. Som una de les regions d'Europa que paga més impostos. I, mirin, a tall d'exemple, perquè sobre el tema d'impostos, ara que els de Junts s'abonen a aquest discurs, quan fa molts anys..., fa uns quants anys, fa pocs anys –he dit molts anys, però són pocs anys–, els governs de Junts han estat els responsables d'apujar els impostos. Van vostès aprovar la taxa turística, l'impost que

grava els vehicles de les emissions de CO₂, les begudes ensucrades, els actius no productius, la major pujada de l'impost de successions va ser durant la pandèmia del covid. Això sí que és una ignomínia: apujar l'impost de successions quan la gent moria a casa seva.

Per cert, benvinguts a això d'abaixar impostos. Jo crec que el Partit Popular, en tot el que siguin solucions i millorar la vida de la gent, hi estarem a favor. Com això d'abaixar impostos. I tot i que siguin nouvinguts, hi votarem a favor.

Ara, no comptin amb nosaltres per enredar els ciutadans parlant de balances i de més competències. Catalunya està en una situació d'emergència en la gestió dels serveis públics. Catalunya necessita més estat, menys impostos i millors serveis públics. Qualsevol cosa diferent...

El president

Ha d'anar acabant, senyor diputat.

Juan Fernández Benítez

...és enredar els catalans.

Gràcies.

El president

Per fixar la seva posició i en nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, president. Bon dia de nou, senyors diputats. Bé, mitjançant aquesta moció, Junts pretén exposar la seva preocupació per la falta de pressupostos el 2025 i des de VOX ho compartim i fem extensiva aquesta preocupació en el temps, perquè en els últims quinze anys només dos cops la Generalitat de Catalunya ha aprovat a temps els pressupostos: 2017 i 2022.

I es lamenten també en aquesta moció que la no aprovació de pressupostos limita la inversió en sectors que en diuen «estratègics»: l'educació, la sanitat, la indústria i el que vostès anomenen transició energètica.

Des de VOX ho tenim clar, no és un tema d'inversió, és un tema de polítiques equivocades. Perquè, per exemple, educació, 2010, la inversió per alumne era de 2.935 euros; 2024, 5.229, quasi el doble. Resultats: han baixat els resultats acadèmics en ciències, en matemàtiques, en comprensió lectora. Bé, vostès només es preocupen de que s'obligui més a parlar català.

Sanitat. La inversió en els últims deu anys s'ha vist incrementada gairebé 2.000 milions d'euros i les llistes d'espera s'han incrementat un trenta per cent. És veritat –és veritat– que és també degut a la saturació per la presència massiva d'estrangers.

I la indústria i el que vostès anomenen transició energètica. Senyors de Junts, ho dic amb tot el respecte, ja va començar amb Convergència, vostès i les seves polítiques compartides a la Unió Europea amb populars i socialistes: aniquilar el nostre teixit industrial per la presència massiva de productes estrangers que no compleixen cap de les normes que ens hem dotat aquí.

I energia cara. Però, clar, vostès també són el partit del «no»: no a les plantes fotovoltaïques, a la Conca o a l'Urgell; no a les línies MAT d'alta tensió a Begues o a Isona, i no a les nuclears de Tarragona. El senyor conseller està mirant amb atenció perquè jo crec que em dona la raó per dintre.

Els problemes de Catalunya –atur, energia cara, infern fiscal, nefast nivell educatiu, llistes d'espera, inseguretat– no són culpa de la falta de recursos, són culpa de les seves polítiques, com dic, compartides amb els socialistes.

Però també reconec que vostès són uns cracs, tenen la seva virtut. Sempre tenen una recepta estrella –el KH7 de l'economia catalana, el dia de la marmota de la política catalana– i viuen atrapats en un bucle temporal. Quin és aquest KH7 de la...? El fals dèficit fiscal. Sempre han de treure a cada intervenció aquesta mentida, aquesta

fallàcia. Ara la xifren en 22.000 milions d'euros... És correcte 22.000 milions d'euros? Perfecte.

Des de VOX, dues coses. El dèficit fiscal no existeix –no existeix–, és fals. Els territoris no paguen impostos, paguen les persones físiques i les jurídiques, de primer d'economia. (*Alguns aplaudiments.*) I si fos el cas, prendríem mal, perquè la província de Barcelona aporta el vuitanta per cent del pressupost de la Generalitat de Catalunya i rep vora el seixanta, amb un dèficit, en paraules seves, de 5.000 milions d'euros l'any. No, aquest no és el camí.

Segon, els problemes dels catalans no són per 22.000 milions d'euros tenir un pressupost de 48.000 milions d'euros. No, no és aquest tema. És per malgastar els diners dels catalans en organismes costosos, en duplicitats prescindibles i en subvencions totalment injustes, i tota la maquinària pública que cal retallar per tal de que els catalans, evidentment, puguem respirar.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Senyor Castellà, he de dir que m'ha sorprès la seva moció. L'he trobat, jo diria, moderada –moderada, moderada. De fet, no és el seu programa econòmic. Vostès reclamen eliminar patrimoni, reclamen eliminar successions. Suposo que no s'atreveixen a portar-ho perquè sap que no té majoria en aquesta cambra per implementar-ho.

De fet, jo fins i tot diria que s'ha fet marxista, però de Groucho Marx, no? De «jo tinc un principis i, si no li agraden, en tinc uns altres.» Perquè, miri, senyor Castellà, quan parlen vostès d'abaixar els impostos a les mitjanes empreses, ja sabem del que estem parlant.

Però, en tot cas, l'hi diré: miri, la reforma fiscal en l'IRPF que està vigent a Catalunya, la reforma fiscal en successions que està vigent a Catalunya, l'impost, en aquest cas, que paguen les elèctriques i les operadores de telefonia pel seu impacte al medi ambient que està vigent a Catalunya es va aprovar, en aquest cas, l'any 2020 a proposta dels Comuns, amb negociació, en aquest cas, amb el vicepresident Aragonès, que era el conseller d'Economia.

Sap qui va votar a favor d'aquesta reforma fiscal? El senyor Batet hi va votar a favor, perquè va votar Junts. I sap qui més va votar a favor d'aquesta reforma fiscal? El senyor Castellà. El que passa és que llavors era diputat d'Esquerra Republicana, però hi va votar a favor també.

Per tant, miri, lliçons sobre la fiscalitat a Catalunya..., si vostès les han votat. I concretament vostè les ha votat o bé sent diputat d'Esquerra Republicana o, en tot cas, quan les va votar Junts per Catalunya, perquè ja a vegades m'he perdut.

En tot cas, jo sí que voldria parlar que em sorprèn que la moció no parla del que està parlant tothom aquesta setmana. És a dir, es parla del sistema de finançament de Catalunya i vostès obliden el Fons de Liquiditat Autònomic i la condonació del deute a la Generalitat. Suposo..., perquè m'ho han d'explicar, també, perquè jo no sé on estan vostès ara.

Perquè dilluns ens vam despertar o vam esmorzar amb una portada del *20 Minutos* que deia «Junts per Catalunya amenaça amb no votar a favor de la condonació del deute del FLA.» I va haver de sortir el president Puigdemont a corregir el tret, amb una cosa que sí que és de sentit comú: que és millor que et condonin una part del deute que no cap.

I jo també els hi demano: on estan vostès? Si amb la millora de la situació econòmica de Catalunya, o amb el PP i VOX i amb la desbandada que van fer ahir en el Consejo de Política Fiscal y Financiera. On estan vostès? Perquè jo també m'he

tornat a perdre una altra vegada. No sé on està vostè en fiscalitat, amb el que vota i el que diu. No sé on estan vostès amb el FLA, amb el que diuen i el que hauran de fer al Congrés.

I, finalment, en el tema vull acabar amb dues qüestions. Miri, en el tema de l'SMI, nosaltres hi votarem a favor. Però no s'ha de fer com diuen vostès. Perquè el que vostès plantegen és deflactar, que això ja sabem què és –que és profundament de dretes–, que és: aprofitant l'excusa d'aquells que cobren només l'SMI, rebaixarem els impostos de, per exemple, tots els que cobrem en aquesta cambra.

I el que s'ha de fer és, precisament, el que sí que s'ha fet sempre, que és el que està proposant en aquest cas la ministra i vicepresidenta de Treball, que bàsicament és augmentar exclusivament les deduccions per rendiments del treball; no l'IRPF, perquè l'IRPF sí que el paga, el paga el capital també.

L'IRPF, per exemple, el paguen les rendes del lloguer dels grans tenidors; les accions, per exemple, també, que ara, després, tornarem a les accions; els dividendes... I, per tant, el que s'ha de fer és això: únicament i exclusivament, que aquella gent que té com a únic ingrés el salari mínim interprofessional, augmentar, en aquest cas, les deduccions als rendiments del treball, no deflactar l'IRPF, que és el que volen vostès, que és una cosa profundament –profundament– de dretes. Perquè el que acabem fent és, per exemple, rebaixar-nos els impostos a nosaltres mateixos; és a dir, els que cobrem una pasta, a sobre, gràcies als de l'SMI, ens rebaixarem els impostos a nosaltres mateixos.

I, després, el tema de Repsol. Miri, lo del tema de Repsol..., jo li donaré les dades. És una inversió a deu anys; és a dir, Repsol, gastant, com li han dit ja, una inversió que hauria d'haver fet ja, perquè era de calaix, 80 milions anuals s'estalviarà 335 milions aquest any. Perquè és a deu anys, eh?, la inversió dels 800 milions d'euros. És a dir, Repsol, farà una inversió de 80 milions i s'estalvia concretament 335 milions d'euros.

Una empresa –una empresa–..., que l'hi vull explicar, segurament vostè ho sap. Sap quants dividendes ha pagat Repsol, aquest any, als seus accionistes? Ho sap, quants dividendes ha pagat? Vostès li han fet un regal fiscal a una empresa que ha pagat amb dividendes 1.900 milions d'euros, l'any 2024, als seus accionistes. Això és el que defensa Junts per Catalunya.

Vostès no defensen, en aquest cas, Catalunya, vostès defensen els accionistes de Repsol, que han cobrat un dividend de 1.900 milions d'euros l'any 2024. Aquesta és la seva justícia fiscal.

El president

Gràcies, senyor diputat. I, a continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Ser terra conquerida té inconvenients. El saqueig de les arques públiques n'és un. A recer del dret de conquesta, se'ns espolia de manera indefinida i permanent. Aquest saqueig fiscal comporta l'empobriment de Catalunya i la renúncia explícita i involuntària a uns serveis de qualitat. Un infrafinançament que repercuteix també negativament a les administracions locals del país i, per tant, en la quotidianitat de tots i cadascun dels ciutadans. I tant fa si s'és espanyolíssim o de la ceba, perquè el maltractament és per a tots igual. Aquí no hi ha discriminacions, ni positives ni negatives.

Ahir el senyor Vergés deia que no volem engrunes, que volem la fleca. No, el que volem és recuperar els camps que suara eren nostres. Només amb la restitució del nostre vell Estat podem garantir la pervivència de la identitat catalana i bastir un projecte basat en el benestar, la seguretat i els valors occidentals i democràtics. Sota la bota militar de qui fa segles que ens vol diluïts i anorreats, no ens en sortirem.

Vostès retreuen la manca de pressupostos aprovats a un govern que no comprèn ni pretén capgirar els greuges històrics dels que el nostre poble ha set víctima. Vostès han investit a Madrid a qui recapta de manera injusta i arbitrària els impostos dels que ara es planyen. Són vostès els qui han retirat la qüestió de confiança. I ara no parlo, eh?, de Ripoll, parlo del Govern d'Espanya.

Votarem favorablement la seva proposta amb la impressió que ja l'hem votada altres vegades. Un copiar i enganxar que potser cobreix l'expedient, però que en cap cas resol els mals endèmics que pateix Catalunya. No hi ha més medecina que la independència.

El president

I, per fixar finalment la seva posició, i en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Jordi Riba Colom.

Jordi Riba Colom

Moltes gràcies, president. Conseller, diputats, diputades, permetin-me una prèvia. Resulta interessant i meritori veure com alguns grups, paral·lelament, són capaços d'arribar a acords i transaccions i, simultàniament, diguem-ne, tirar-se una miqueta els plats pel cap. Però, en tot cas, bé, està el debat per a això. I també resulta interessant, en aquesta moció, veure, diguem-ne, alguns alts nivells de coincidència del grup proposant, del Grup de Junts amb PP, VOX i Aliança Catalana.

En tot cas, entrant en matèria, em sap greu, senyor Castellà, perquè ha tingut la desventura que aquesta setmana no li ha estat massa propícia per a la presentació d'aquesta moció, ho recordo, sobre la perspectiva o les perspectives de l'economia catalana. Si bé des del Grup de Junts s'han centrat en alguns rellevants, però en alguns aspectes que incideixen en les perspectives de l'economia, n'han obviat –i utilitzo la seva mateixa paraula– «indissimuladament» molts d'altres.

Si parlem d'economia, i en especial de les perspectives, cal posar damunt de la taula algunes dades, no només el 3,6 per cent de creixement del 2024, sinó les perspectives de creixement per al 2025, 2,7 segons el Departament d'Economia, coincidint amb la dada, amb la previsió de la Cambra de Comerç, o un 2,5 per part de PIMEC. També, els punts forts de l'economia catalana en els que es basen aquesta previsió d'increment, que se situen en una major contribució de la inversió i del consum privat. També l'anàlisi que situa com un punt fort el sector tecnològic a la nostra economia, i, en definitiva, que l'economia té unes perspectives positives malgrat els grans reptes que tenim també.

He fet aquests breus apunts sobre algunes de les dades disponibles per posar en evidència que podem parlar de les perspectives de l'economia, de previsions de creixement, de competitivitat, però també podem parlar de persones en risc de pobresa; podem parlar de desigualtat, que també és economia i que vostès no introdueixen mai en les seves mocions, en les seves propostes en aquesta matèria. També podem parlar que els nivells de risc de pobresa, segons l'enquesta de condicions de vida, ha baixat a nivells del 2008, la dada més baixa des de disset anys, des de fa disset anys. I vostès no en parlen.

Vostès volen parlar de pressupost, de dèficit fiscal, de balances fiscals i, sobretot, de rebaixes fiscals. En el seu model econòmic, mai, mai apareix la justícia social, les polítiques per reduir la desigualtat o per reduir els índexs de les persones en risc de pobresa, però sempre hi tenen cabuda les propostes sobre rebaixes fiscals. Una visió determinada de l'economia, però que no és la nostra. La nostra és una visió de l'economia al servei de les persones i no a l'inrevés.

El que volen vostès, en definitiva, és vendre el seu relat –i cito paraules de la seva interpellació– sobre la relació, sobre la situació o la descripció que vostè feia del Govern: «És un desastre, fum, parauleig, que només tenim conferències i xerrades.» Com li deia, la desventura l'ha acompanyat i, en el calendari, justament aquesta setmana tenim coses ben diferents de fum, parauleig i xerrades. Tenim acords que su-

posaran arribar als 25.000 mossos –tres mil més dels efectius que el sostre actual–, seixanta nous jutjats per descongestionar el sistema judicial, més seguretat i millor Administració de justícia, que també són condicions necessàries per a l'economia.

Tenim l'acord en matèria del FLA: 17.104 milions gràcies a l'acord amb Esquerra Republicana –que, per cert, ens agradaria saber què faran–, que també és economia i millora les perspectives de l'economia catalana. Tenim l'acord de traspàs de la competència sobre secretaris i interventors per als ajuntaments per facilitar i millorar la gestió en l'àmbit municipal, que també millora les perspectives de gestió i d'agilització dels tràmits i també és economia.

Tenim l'acord per la gestió del traspàs de les beques; l'acord amb rodalies i l'inici del traspàs de línies; la creació, també, del grup de treball per a la creació del consorci d'inversions, per accelerar les inversions de l'Estat a Catalunya, a les que vostès fan referència en el punt 8 de la seva moció. Res més lluny, com veuen, del desastre, fum o parauleig. I es constata amb fets tangibles el que ja li vaig dir en la moció sobre el model econòmic que van presentar vostès al novembre passat.

Vostès perseveren en mantenir un model de confrontació, de joc de suma zero. I els hi deia que es caracteritzava per fracassos estrepitosos; fracassos que es constaten en quinze anys amb zero traspassos, amb zero millores de l'autogovern, amb zero millores de les condicions de les qüestions que incideixen..., en la millora de les condicions que incideixen en les perspectives de l'economia, la immensa majoria d'aquests quinze anys, amb presidències de la Generalitat de Convergència o de Junts.

Li deia també que el nostre model era un model de joc de suma positiva basat en la col·laboració i la cooperació, i en comencem a veure els resultats en els acords de les comissions bilaterals d'aquesta setmana. I això és economia, no és només gestió. És economia i és política. I són condicions positives per a les perspectives de l'economia catalana.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Toni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Respecte a les esmenes de la CUP, senyora Vega, sí. Sí, gràcies a Déu no coincidim en el model. Sí, estem molt distants del model. Miri, jo defenso un model econòmic en el qual hi han països al món que se'n surten. Vostè defensa un model de planificació econòmica que no hi ha ni un país al planeta Terra que se n'hagi sortit. Per tant, sí, tenim models diferents.

Les seves esmenes..., una cosa que crec que la CUP –que sí que hi coincidim, en l'objectiu de la independència– hauria de tenir en compte és que lo que estem proposant en aquesta moció és el que estem proposant: la rebaixa als trams baixos de l'IRPF. I vostè automàticament em diu: «I compensar...» Compensar amb el dèficit fiscal, oi? Perquè del dèficit fiscal no en parla mai. Per què tenim aquesta pressió fiscal? Perquè hi ha una sèrie de diners que no retornen. Per tant, això és lo que hauria de defensar la CUP.

Agraeixo al senyor Elena i a Esquerra Republicana el to i l'acord en les diferents transaccions que ja hem anunciat. Sí que és el tarannà d'aquest grup parlamentari. De fet, ens hem passat molt de temps demanant-li a Esquerra Republicana que treballarem i especialment conjuntament a Madrid. Per tant, li agafo el guant. Li serà difícil de convèncer el senyor Rufián, eh?, però li demano que, per favor, ho intenti. *(Alguns aplaudiments.)*

I per a la resta de posicionaments, jo agraeixo el to, de veritat, perquè s'ha parlat gairebé de tot, menys dels continguts de la moció –gairebé de tot, menys dels continguts de la moció. Deu ser que la moció és prou correcta. En qualsevol dels casos,

sí que vull deixar clar a l'última intervenció, al grup que dona suport al Govern: si estem d'acord amb les dades econòmiques que vostè acaba de citar. Però què m'està dient? Que això és gràcies als no pressupostos d'enguany? M'està dient això? O potser és gràcies als últims quinze anys que vostè acaba de parlar?

Veurem quina és la perspectiva, però, oi?, convindrà amb mi que no tenir pressupostos no és la millor mesura en política econòmica per tirar endavant un país.

Per tant, com els hi deia a l'inici, una moció de sentit comú que espero que aquesta cambra hi doni suport.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substantiades aquest matí, que són els punts 18, 19, 20 i 21 de l'ordre del dia. Cridem a votació.

(Pausa.)

Iniciem ara les votacions a les mocions debatudes aquest matí. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la garantia dels drets i la inclusió socials (continuació)

302-00057/15

Comencem votant la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la garantia dels drets i la inclusió socials.

Votarem tot seguit els punts 1, 2.d, 2.e, 2.f, 3.a, 3.c, 4.a, 4.b, 6.a, 6.b, 6.c, 6.d, 7.a, 7.d, 8.a, 8.b, 8.d i 9.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 131 vots a favor, cap vot en contra i 4 abstencions.

Votem tot seguit el punt 2.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 89 vots a favor, 42 en contra i 4 abstencions.

Votem a continuació els punts 2.b i 8.c.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 121 vots a favor, cap vot en contra i 14 abstencions.

Votem de manera conjunta els punts 2.c, 3.b, 3.d, inclosos tots els apartats, 5, 7.b i 7.c.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 89 vots a favor, cap vot en contra i 46 abstencions.

Votem el punt 3.b bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 103 vots en contra, 28 vots a favor i 4 abstencions.

Votem ara el punt 4.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 89 vots a favor, cap vot en contra i 46 abstencions.

Votem el punt 7.e.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 78 vots a favor, 11 vots en contra i 46 abstencions.

I, finalment, votarem el punt número 10.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 82 vots a favor, 11 vots en contra i 42 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'atenció a la infància (continuació)

302-00060/15

Passem tot seguit a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'atenció a la infància.

I començarem votant de manera conjunta els punts 1, 7.c, 7.d i 7.e.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem ara els punts 2 i 7.b.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 82 vots a favor, 11 vots en contra i 42 abstencions.

Votem a continuació el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 65..., 60... No, ha estat aprovat –disculpin.

Aquest punt ha estat aprovat per 65 vots a favor, 2 vots en contra i 68 abstencions.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 131 vots a favor, cap vot en contra i 4 abstencions.

Votem, a continuació, el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 120 vots a favor, cap vot en contra i 15 abstencions.

Votem el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 28 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 7.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 91 vots a favor, 2 vots en contra i 42 abstencions.

Votem el punt 7.f.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 123 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

I, finalment, votarem el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per unanimitat.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la fiscalitat que perjudica la compra d'habitatge habitual (continuació)

302-00058/15

Votem, a continuació, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la fiscalitat que perjudica la compra d'habitatge habitual.

El Grup Parlamentari de VOX en Catalunya demana la lectura del primer punt de la seva moció. I hem de veure quin secretari està en condicions de fer-ne la lectura. (*Veus de fons.*) No, no, no, no. Estem parlant del primer punt de la moció de VOX

en Catalunya, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la fiscalitat que perjudica la compra d'habitatge habitual. I ho farà la secretària, la diputada secretària primera Glòria Freixa. *(Rialles.)* Ara el lletrat major... *(Veus de fons.)* No. Hem hagut d'improvisar una miqueta. *(El presidentriu.)*

La secretària primera

Perdó. «Primer. Insta el Govern de la Generalitat a bonificar al noranta-nou per cent la quota de l'impost de transmissions patrimonials i de l'impost dels actes jurídics documentats en la compra de la primera "vivenda" habitual per part de les persones amb nacionalitat espanyola.»

El president

Molt bé. Doncs procedim a la votació de la moció de manera conjunta, els punts 1 i 2. *(Veus de fons.)* Esperí's, no comença la votació. *(Pausa.)*

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 107 vots en contra, 25 vots a favor i 2 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les perspectives de l'economia catalana (continuació)

302-00064/15

I, finalment, votarem la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les perspectives de l'economia catalana.

Comencem votant el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 87 vots a favor, cap vot en contra i 48 abstencions.

Votem, ara, el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 76 vots a favor, cap vot en contra i 59 abstencions.

Votem el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 74 vots en contra, 61 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 3.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 70 vots en contra, 55 vots a favor i 10 abstencions.

Votem el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 94 vots a favor, 21 vots en contra i 20 abstencions.

Votem, ara, el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 83 vots a favor, 10 vots en contra i 42 abstencions.

Votem el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 67 vots a favor, 26 vots en contra i 42 abstencions.

Votem, tot seguit, el punt 7.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 93 vots a favor, 42 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 7.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 67 vots a favor, 26 vots en contra i 42 abstencions.

I, finalment, votarem el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 93 vots a favor, cap vot en contra i 42 abstencions.

Ara procediríem a –i ho dic en condicional– llegir les declaracions de la Junta de Portaveus, la primera de les quals fa referència a Ucraïna. Anem cinc minuts avançats respecte a l'horari previst. Havíem convidat un representant del consolat d'Ucraïna, que encara no ha arribat. I, per tant, els proposem de canviar la lectura de les declaracions, si els sembla adequat.

Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial de les Malalties Minoritàries

401-00018/15

I comencem fent la lectura de la declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial de les Malalties Minoritàries, donant la benvinguda a representants, a persones que justament pateixen aquestes malalties o tenen familiars que en pateixen.

Té la paraula el diputat i secretari segon, Juli Fernández, perquè n'iniciï la lectura.

El secretari segon

«Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial de les Malalties Minoritàries.

»A Europa, les malalties minoritàries són les que tenen una prevalença per sota de cinc malalts per cada deu mil habitants. A Espanya, més de la meitat dels afectats esperen més de sis anys per aconseguir un diagnòstic, sobretot si són adults, i especialment dones, tal com recull l'estudi "Determinants del retard diagnòstic", del 2022. A aquest fet s'hi afegeix que, segons dades de l'Organització Europea de Malalties Minoritàries, només el sis per cent de les 6.417 malalties minoritàries actualment identificades a Europa tenen tractament. El retard a conèixer el diagnòstic i la manca de tractament tenen un gran impacte en els qui conviuen amb aquestes malalties i en llurs famílies.

»S'estima que entre el sis i el vuit per cent de la població mundial conviu amb aquestes patologies. Són 300 milions de persones a tot el món: 30 milions a Europa, 3 dels quals a Espanya, i 400.000 persones a Catalunya.

»El 28 de febrer se celebra el Dia Mundial de les Malalties Minoritàries a fi de sensibilitzar i conscienciar sobre la realitat de les persones que conviuen amb malalties minoritàries, i d'impulsar una mobilització mundial que permeti incloure-les en l'agenda pública.

»Darrere de cada campanya, necessitat o símptoma, hi ha persones i famílies que s'enfronten a malalties que, considerades una a una, afecten molt poca població, la qual cosa fa que hi hagi molt poc coneixement i experiència sobre elles, però que, en conjunt, sumen milions de persones. Majoritàriament, apareixen en la infància, són genètiques, greus, discapacitants i poden posar en risc la vida de les persones afectades. Tarden de mitjana més de sis anys a diagnosticar-se. Per a la majoria no hi ha encara tractaments i la recerca és molt escassa.

»La commemoració d'aquest dia mundial inclou les persones afectades, llurs famílies i els professionals sanitaris. És un dia per a tots ells i per a totes les persones que encara no ho saben però que també passaran per aquest procés.

»Per a canviar aquesta realitat, és imprescindible assolir els objectius vitals següents:

»Garantir un accés ràpid i en condicions d'equitat a les proves de diagnòstic, especialment a les genètiques, amb professionals que interpretin les dades, informin adequadament les famílies i les acompanyin perquè puguin tenir un diagnòstic precís. Per a això, és fonamental la implantació de la medicina personalitzada i de precisió amb els recursos i professionals adequats.

»Establir sistemes d'incentivació fiscal que promoguin la recerca i declarar la recerca en malalties minoritàries com a activitat prioritària del mecenatge. Tot això ha d'anar acompanyat d'accions per a optimitzar els recursos, evitar duplicitats, donar continuïtat als programes específics que generen coneixement i facilitar la transferència del coneixement generat cap a l'atenció a les persones. Per això, és fonamental continuar impulsant la informació epidemiològica: el registre –poblacional i de pacients– i la informació sobre malalties minoritàries i trastorns poc freqüents, sense un diagnòstic determinat.

»Garantir l'accés en el temps adequat i en condicions d'equitat als medicaments autoritzats a Europa i agilitar el procés de finançament.

»L'abordatge de les malalties minoritàries des d'aquests tres eixos ha d'anar acompanyat de la incorporació de la participació dels pacients i de les entitats que els representen en les decisions que els afectin, i també d'una visió transversal i social que incorpori les mesures següents:

»L'atenció integral, per humanitzar l'atenció sanitària i assegurar l'accés equitatiu a serveis com la rehabilitació funcional –que inclou la logopèdia, la teràpia ocupacional i la fisioteràpia, entre altres serveis– i les cures paliatives pediàtriques. Tot això s'ha de fer posant una cura especial en l'atenció de la salut mental dels pacients i llurs famílies, i disposant d'una atenció sociosanitària adequada.

»El garantiment de l'accés als serveis socials, millorant la valoració de la discapacitat en el temps adequat i identificant estratègies de coordinació sociosanitària entre els organismes sanitaris i els serveis socials.

»L'impuls de la inclusió social, educativa i laboral, tant a l'aula –atenent les necessitats sociosanitàries de l'alumnat, enfortint la formació dels professionals i posant el focus en l'atenció als menors del sistema de protecció a la infància– com en l'àmbit laboral –superant, entre altres obstacles, les barreres de la jubilació anticipada i millorant la prestació per cura de fills amb malaltia greu.

»La consolidació de la formació especialitzada dels futurs professionals de tots els àmbits: clínics i socials.

»Per aquests motius, cal que el Departament de Salut continuï promovent les xarxes d'unitats d'expertesa clínica i els serveis clínics especialitzats responsables del diagnòstic i de l'elaboració del pla terapèutic integral i individualitzat. Per a assolir tots aquests objectius, cal que les diverses administracions competents es coordinin.

»El Parlament de Catalunya es compromet a promoure un pla d'acció europeu integral i una resolució de l'Organització Mundial de la Salut en aquesta matèria.

»Finalment, el Parlament de Catalunya vol fer un agraïment públic a les entitats que són clau en el dia a dia de les persones amb malalties minoritàries, com la Federació Catalana de Malalties Minoritàries i la Federació Espanyola de Malalties Rares, per la gran tasca que aconsegueixen.

»27 de febrer de 2025, Palau del Parlament de Catalunya.»

(Aplaudiments forts i perllongats.)

El president

Per bé que el cònsol, malauradament, arribarà amb retard –després sortirà a rebre'l; també li demanarem..., el convidarem que entri a l'hemicicle–, procedirem ara, tanmateix, a llegir, a donar lectura a la declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del compliment dels tres anys de la invasió russa d'Ucraïna.

Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del compliment dels tres anys de la invasió russa d'Ucraïna

401-00017/15

Dono la paraula a la diputada i secretària primera, Glòria Freixa, perquè n'iniciï la lectura.

La secretària primera

«Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del compliment dels tres anys de la invasió russa d'Ucraïna.

»El 24 de febrer va fer tres anys de la invasió russa d'Ucraïna, que, segons l'Organització de les Nacions Unides, ha causat més de vint-i-vuit mil víctimes civils i més de deu mil morts. Gairebé un terç de la població s'ha vist obligada a fugir de casa, incloent-hi més de la meitat dels nens ucraïnesos, segons dades del gener del 2025.

»Rússia ha violat de manera continuada i sistemàtica les normes més bàsiques del dret internacional humanitari, amb bombardejos indiscriminats contra la població i contra la infraestructura civil crítica, i ha posat en perill la seguretat ecològica i nuclear del continent europeu. Així, aquesta guerra no és una crisi aïllada: és la constatació dels atacs que pateixen els règims democràtics a escala global.

»Des del començament de la guerra d'agressió de Rússia, la Unió Europea i els estats membres han destinat aproximadament 134.000 milions d'euros a Ucraïna i la seva població. Així mateix, el Mecanisme per a Ucraïna de la Unió Europea preveu fins a 50.000 milions d'euros de finançament estable. Això assegurarà fins al 2027 el suport a la recuperació, la reconstrucció i la modernització d'Ucraïna, tan necessari per a la recuperació i la prosperitat del país.

»El Govern de Catalunya va aportar al desembre 295.000 euros al Fons Humanitari d'Ucraïna de les Nacions Unides, per a millorar la resposta a la crisi humanitària provocada per la guerra. Catalunya està convençuda que és necessari i urgent ampliar el suport a Ucraïna, per fer-lo més efectiu, més previsible i més sostenible a llarg termini.

»Més de mil dies després del començament del conflicte, el compromís amb la democràcia, l'estat de dret, el projecte europeu i els drets humans és inherent a l'esperit de Catalunya. Les principals víctimes d'aquesta guerra, la població civil d'Ucraïna, necessiten la solidaritat dels països i nacions veïns, de la Unió Europea i de les organitzacions internacionals per poder fer front als atacs indiscriminats de Rússia.

»Per això, el Parlament de Catalunya reitera el seu ferm suport a una pau integral, justa i duradora a Ucraïna, de conformitat amb el dret internacional, inclosa la Carta de les Nacions Unides, amb un respecte ple de la sobirania i la integritat territorial d'Ucraïna.

»A més, el Parlament de Catalunya reitera la seva solidaritat infrangible amb el poble d'Ucraïna i els seus dirigents i el seu suport a la independència, sobirania i integritat territorial d'Ucraïna dins de les fronteres reconegudes internacionalment, i reafirma el seu compromís amb la prompta i efectiva recuperació del país, tant econòmica com cívica i de les infraestructures.

»Així mateix, el Parlament de Catalunya exhibeix la bandera d'Ucraïna el 26 de febrer, en solidaritat amb la població civil d'Ucraïna, que pateix les conseqüències de la invasió russa.

»Finalment, el Parlament de Catalunya reafirma el seu compromís amb l'acollida de qualsevol ciutadà que arribi a Catalunya fugint de la violència i de la guerra. Catalunya expressa la voluntat de cooperar amb totes les persones que pateixen la vulneració contínua dels drets humans i la voluntat d'acompanyar-les.

»27 de febrer de 2025, Palau del Parlament de Catalunya.»

(Aplaudiments forts i perllongats.)

El president

El setè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat presentades al projecte de llei de memòria democràtica de Catalunya.

Projecte de llei de memòria democràtica de Catalunya (debat de totalitat)

200-00005/15

D'acord amb l'article 116.2 del Reglament, presentarà la iniciativa el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, l'honorable senyor Ramon Espadaler i Parcerisas.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Moltes gràcies, senyor president. Membres del Govern, senyores i senyors diputats, directors generals, doncs, de Memòria Democràtica i del Memorial Democràtic, i molt particularment entitats memorialistes que ens acompanyen i que no les puc esmentar totes, però em permetran que ho personalitzi en qui és el president del Consell de Participació del Memorial Democràtic, el senyor Carles Vallejo. D'entrada, benvinguts, gràcies per ser aquí i gràcies per ser, en definitiva, a casa vostra.

Voldria sustentar la presentació d'aquest projecte de llei de memòria democràtica a partir de tres idees que em sembla que poden ajudar a situar els termes del debat. La primera d'elles és que el Govern compleix els compromisos que ha contret. La segona és que el text que sotmetem a consideració no ha canviat respecte a aquell que ja havia discutit aquest mateix Parlament en l'anterior legislatura. I la tercera, i no menys important, és que, si bé no ha canviat el text, crec que sí que ha canviat el context, en aquest sentit, amb relació a la memòria democràtica.

La tramitació del projecte de llei, aquesta tramitació, es deu, com els deia, al compliment dels acords d'investidura, doncs, amb el Grup Parlamentari Comuns i amb el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. És també el compliment de les resolucions del debat de política general –de la 136 i de la 138–; és també compliment del pla de govern i del pla legislatiu normatiu del Govern, però, sobretot, m'atreviria a dir que és el compliment d'un compromís ètic i democràtic amb totes les persones que, d'una o altra manera, van patir la repressió i amb la memòria d'aquelles persones que ja no estan entre nosaltres.

Deia que no canvia el text. I sí que aquí voldria fer un esment molt particular de les conselleres que m'han precedit i que han treballat en aquest text. En primer lloc, de la consellera Ester Capella, que en el seu moment va iniciar l'elaboració d'aquest text normatiu; en segon lloc..., era l'any 2018. L'any 2022, la consellera Ciuró va posar negre sobre blanc i va posar a informació pública aquest text. I, finalment, l'any 2023, la consellera Ubasart el va portar a Govern el dia 7 de març i el Govern el va portar al Parlament el dia 16 de març. I, com bé saben, va decaure al decaure la legislatura, i per això reiniciem aquest tràmit, no? Per tant, això és el que, en definitiva, estem fent.

I què diu el text? En essència. No tindrè temps d'aprofundir-hi, perquè saben que és un text llarg i complex, però sí alguns aspectes importants. El primer, sobre el projecte de llei, és que s'emmarca en els criteris sobre drets humans de Nacions Unides. El segon criteri de fons és que utilitza un llenguatge senzill i comprensiu, cosa que no sempre passa amb la legislació que fem també en aquesta cambra. El tercer és que incorpora la perspectiva de gènere –aquest és un aspecte no pas gens menor. I el quart és que s'adapta a les exigències d'un element tan sensible com la protecció de dades –aquest no és un tema pas menor, no? Per tant, aquest text refon, d'alguna manera, actualitza, millora, completa en un text únic dues lleis que l'han precedit –no és la primera vegada que aquest Parlament legisla sobre memòria democràtica–: la Llei 13/2007, del Memorial Democràtic, i la Llei 10/2009, de localització i identificació dels desapareguts, que és un text llarg que queda també aquí subsumit, i fa referència a dos altres textos legislatius, que no integra, però sí que, en part, modifi-

ca, que és la llei de reparació jurídica de les víctimes del franquisme i la llei de desaparicions forçades de menors.

L'àmbit temporal –i això és important subratllar-ho–, doncs, va del 1931 –és a dir, Segona República– fins l'any 1980 –és a dir, la constitució del primer Govern democràtic–, i s'estructura a partir de tres eixos fonamentals, que són la veritat, la justícia i la reparació, tots tres orientats, sobretot, al més substantiu: al mai més. La veritat..., no es tracta –i ho dic perquè al debat potser ens ho haurem d'escoltar– d'imposar una veritat històrica oficial –no és aquest el tema–, sinó de fomentar les polítiques de memòria en base al rigor històric i historiogràfic –aquest és el concepte fonamental.

Pel que fa a la justícia, la llei preveu, entre molts altres aspectes, doncs que pugui, el Govern de la Generalitat, exercir l'acusació popular en determinats supòsits, conseqüència de la cerca d'aquesta veritat. I la reparació s'afronta des de diferents perspectives: s'adapta la definició de víctima, com els deia, als criteris de Nacions Unides; es regula el cens de víctimes, que, de fet, ja existia de la Guerra Civil i de la dictadura; es regula millor la localització i la dignificació de les fosses –aquest és un treball continuat, que ve de lluny, i encara queda molta feina per fer–; es regula el cens de persones desaparegudes.

Veritat, justícia i reparació, en definitiva, al servei de quelcom important, que és el mai més, la no repetició. I aquest és un tema, doncs, molt central, aquest és el sentit últim, en definitiva, d'aquest text legislatiu: la garantia de no repetició. I també una condició que creiem necessària –perquè en altres latituds se'n parla, i molt–, necessària i imprescindible per a la reconciliació. Nosaltres creiem que la reconciliació, de la que tant alguns volen parlar, no vindrà de cap manera de l'oblit. Ben al contrari, la reconciliació vindrà de conèixer i reconèixer el patiment de tantes i tantes persones, de tantes i tantes famílies al llarg de tants i tants anys. I, per tant, aquest és un aspecte que ens sembla també, d'alguna manera, fonamental i central en aquesta llei. Justícia, veritat, reparació i no repetició d'aquella història que, malauradament, hem viscut.

El projecte de llei de memòria democràtica fa referències precises a tot el que és la simbologia del franquisme; regula el procediment de retirada. Incorpora una qüestió que no és gens menor i que avui..., en aquest Ple, millor dit, ho referim també en alguna altra llei; un règim, doncs, sancionador de les infraccions en tres tipologies: les que es fan per evitar els danys a les fosses i al patrimoni memorial, que moltes vegades és objecte d'atacs; per evitar l'enlairament del franquisme i la humiliació de les víctimes –per tant, aquí també hi ha un règim sancionador–, i per evitar l'incompliment dels preceptes d'aquesta llei. Per tant, és una llei que ve dotada també d'un règim sancionador, perquè moltes vegades correríem el risc de que aquestes lleis quedessin només en la simple declaració d'unes bones intencions. La llei crec que va molt i molt més enllà, no?

El Govern, per tant, compleix els seus compromisos. El text no ha canviat –i aquesta és una qüestió important–: és el mateix text que es va debatre, va superar l'esmena a la totalitat, va rebre ja algunes aportacions, però no va poder arribar al Ple per al seu debat definitiu. Però sí que canvia el context, i aquesta ens sembla una qüestió important. La democràcia no ens ha vingut donada, en absolut –i ho dic en el context dels cinquanta anys de la mort del dictador Franco, i ho dic davant de persones que saben quin és el cost humà, quin és el cost personal de la democràcia–, ni tampoc és una qüestió inamovible, ben al contrari, sinó que està subjecta a pressions. Només cal veure-ho aquí a Catalunya. Els convido a llegir amb atenció la darrera enquesta de l'institut..., de l'ICPS, que em sembla, doncs, prou important com alguns valors substantius trontollen amb les generacions més joves. Per tant, el sentit d'aquesta llei també és transmetre a aquestes generacions aquesta sensibilitat, aquest sentit, aquest respecte, aquest valor per la democràcia. Trontolla també, d'alguna manera, en el nostre entorn espanyol, en el nostre entorn europeu. No cal que anem

més enllà de diumenge per veure com algunes forces polítiques de la dreta més extrema i de l'extrema dreta i que ratllen, doncs, expressions feixistes, estan avançant, en aquest cas, també des de les urnes. I, per tant, nosaltres hem de combatre i volem combatre aquesta banalització i aprofundir en aquests missatges.

El dia que varem fer la presentació vaig utilitzar una cita d'Angela Merkel que voldria reproduir, perquè em sembla que s'ajusta molt. Va referida a la llibertat, però jo crec que és extrapolable també a la democràcia. Deia que hem de lluitar pel valor de la llibertat, hem de repetir a cada generació que la llibertat –i jo hi afegiria– i que la democràcia és quelcom valuós, és quelcom que no es pot donar per salvat, és quelcom que s'ha de guanyar una i altra vegada.

I hi afegia: «La llibertat inclou el respecte als altres, inclou la tolerància, inclou la capacitat d'arribar a consensos.» I és per tot plegat, per aquest objectiu, que els demano als grups parlamentaris que hi donaran suport que siguem generosos per arribar a consensos, perquè aquest consens serà, en definitiva, en favor de la convivència, del respecte per totes aquelles persones que van ser víctimes i que van patir en pròpia pell tota aquesta repressió.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller. A continuació intervindran els grups parlamentaris que han presentat esmenes a la totalitat segons l'ordre d'entrada a registre. Aquesta intervenció serà per un temps màxim de set minuts, tal com es va acordar a la darrera Junta de Portaveus.

Té la paraula en primera instància, i en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bien. Gracias, presidente. *Consellers*, señoras y señores diputados, buenos días. El Gobierno socialista del señor Illa nos presenta este proyecto de ley de la mal llamada memoria democrática. El mismo proyecto que ya trajo a esta cámara Esquerra Republicana la pasada legislatura.

Es el primer proyecto de ley que presenta la consejería de Justicia y Calidad Democrática de este Gobierno, porque es evidente que su prioridad no es atender a la justicia, que está absolutamente saturada, o a unas prisiones abandonadas, su prioridad es sacar otra ley de desmemoria para remover el pasado y hacer ingeniería social a través de la manipulación de la historia.

Una ley que pretende imponer, señor *conseller*, sí que es verdad, una verdad oficial y sectaria y reescribir la historia a golpe de boletín oficial. Una ley para señalar a buenos y malos desde el poder. Una ley para imponer a las nuevas generaciones un relato distorsionado y maniqueo del pasado reciente de España.

Y es que esta ley de memoria democrática está motivada en el exclusivo deseo de controlar la narrativa histórica. Lo reconoce el mismo texto del proyecto de ley cuando habla de construir un relato, un relato falsario para hacer creer que la Guerra Civil española fue una guerra contra Cataluña y no una guerra entre españoles y, por tanto, también entre catalanes. Y un relato para sostener la mentira de que entre los catalanes no hubo franquistas. Y, miren, hubo muchos franquistas entre los catalanes, en las calles y en las familias de los que hoy se sientan justamente aquí, en este Parlamento, sobre todo en estas primeras filas y también en aquellas del fondo.

Porque podemos hacer un repaso: el abuelo de Puigdemont, carlista y requeté en la Guerra Civil; el abuelo de Pere Aragonés, alcalde franquista de Pineda de Mar; el abuelo y el bisabuelo de Marta Rovira, alcaldes franquistas de Sant Pere de Torelló y de Prats de Lluçanès, respectivamente. De alcaldes franquistas de Sant Quirze de Besora le podemos preguntar al señor *conseller*, que también la cosa queda en familia. El tío del exalcalde de Barcelona, Xavier Trias, falangista y jefe provincial del Movimiento. Y la lista es interminable. El abuelo de Toni Comín; el padre de

Lluís Llach, alcalde franquista de la localidad de Verges; los muy franquistas Alonso-Cuevillas, o Josep Gomis, alcalde franquista de Montblanc y primer *conseller* de Governació del Gobierno de Pujol.

Y es que el cuarenta y tres por ciento de los alcaldes franquistas que se presentaron en las primeras elecciones democráticas en el 79, el cuarenta y tres por ciento, lo hizo, ¡oh, sorpresa!, con *Convergència i Unió* –con *Convergència i Unió*. Ya se ve donde fueron a parar los franquistas de la época. Así que yo le pediría que no se avergüencen de sus familiares. No se avergüencen, porque todos lucharon por aquello que creían que era lo más justo para su patria.

Por cierto, otra curiosidad. Resulta vergonzoso que esta ley la presenten o la hayan presentado dos partidos que han dado sendos golpes de Estado en el 34 en España, como son el PSOE y Esquerra Republicana la pasada legislatura. El PSOE con la Revolución de Asturias y de Cataluña y Esquerra Republicana con la *proclamació del estat català*. Partidos golpistas reivindicando una memoria democrática que pisotearon en el 34 y volvieron a pisotear en 2017. (*Alguns aplaudiments.*) Una ley que dice reconocer –una ley que dice reconocer– como personas que lucharon por las libertades y la democracia de Cataluña a auténticos criminales, o que dice reconocer los espacios de memoria, pero se olvida, de una manera absolutamente vergonzante, de las checas republicanas.

Vamos a hacer un rápido balance de la Cataluña republicana, la Cataluña de Lluís Companys. Según Paul Preston, que es poco sospechoso de ser franquista, ¿verdad?, en la Cataluña de Companys, entre 1936 y 1939, fueron asesinados por el Frente Popular 8.352 catalanes, la mayoría sin juicio previo; de estos, 2.437 religiosos y cuatro obispos: un exterminio cristiano en plena regla. Companys creó, en julio del 36, el Comité Central de Milicias Antifascistas. Bajo el amparo de este comité revolucionario de Companys, se cometieron los peores crímenes en Cataluña.

Por ejemplo, los 247 asesinatos cometidos por Pascual Fresquet Llopis, el sanguinario jefe de la Brigada de la Mort en Terra Alta y el Priorat; los innumerables crímenes cometidos por Josep Recasens Oliva, *el Sec de la Matinada*, o por los cuatro hermanos Farré Pla, *els germans Barres*. El asesinato del 30 de julio del 36 de quince frailes hospitalarios en el Hospital Marítimo de San Juan de Dios en Calafell, que se dedicaban a cuidar niños enfermos y pobres. Hay que ser miserables, de verdad, ¿eh?

Los barcos prisión que habilitó el Gobierno de Lluís Companys, como el *Río Segre* en el Puerto de Tarragona, donde, por cierto, estuvo encarcelado mi abuelo, ¿eh? Llegó a alojar a más de trescientos prisioneros y donde doscientos de ellos fueron fusilados con el método de las denominadas sacas.

Las terribles checas que tenían todas las organizaciones del Frente Popular, como Esquerra Republicana, donde fueron torturados y asesinados de una forma despiadada doce mil catalanes. O los siete campos de concentración republicanos que se crearon en 1938 bajo el modelo de los gulags soviéticos: Omells de na Gaia –en Lleida–, Barcelona, Concabella –en la Segarra–, Ogern –en el Alt Urgell–, Montferrer, La Pelosa –en Rosas–, Falset y Hospitalet de l'Infant.

En fin, la situación en Cataluña, la Cataluña de Companys, fue tan terrible que hasta Manuel Azaña se horrorizó de ella en sus memorias. Y a todos estos ustedes les quieren reconocer como luchadores por la libertad y por la democracia. De verdad, que no tienen vergüenza. (*Alguns aplaudiments.*) Y es que la izquierda y el separatismo, entonces y ahora son un motor de odio y de enfrentamiento entre catalanes. Con esta ley ustedes pretenden reescribir la historia desde su superioridad moral, para decir que los del Frente Popular fueron muy buenos y los franquistas, malos, muy malos.

Desprecian a los casi nueve mil catalanes asesinados bajo el Govern de Lluís Companys. Sancionan con multas a todo aquel que disiente de su sectarismo, considerándolo enaltecimiento franquista. Borran definitivamente cualquier tipo de sim-

bologia considerada franquista, incluidas –la veritat es que es tremendo– hasta esas pequeñas placas que había en edificios de los años cincuenta donde podía leerse «Ministerio de la Vivienda, edificio construido al amparo del régimen de viviendas de protección oficial». Mire, las eliminan no porque exalten el franquismo, sino porque no quieren que se sepa quién hizo de verdad vivienda social en este país. (*Remor de veus.*)

Liquidan la libertad de pensamiento y de cátedra, y pretenden acabar con nuestro patrimonio histórico, como el monumento a la batalla del Ebro en Tortosa, a pesar de que, por cierto, en 2016, el sesenta y ocho por ciento de los tortosinos votó a favor de mantenerlo. Todo muy, muy, muy democrático.

Está claro que lo que les mueve con esta ley no es fomentar el entendimiento y la reparación a todas las víctimas; lo que les mueve es conseguir votos en 2025 con los muertos del pasado. Y frente a su estrategia de división y enfrentamiento, en VOX siempre vamos a defender la unidad, el perdón, la reconciliación y nuestra ley de concordia. Y por eso presentamos, desde luego, esta enmienda a la totalidad.

Muchísimas gracias.

La vicepresidenta primera

Per part del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula, a continuació, el diputat Pere Lluís Huguet Tous.

Pere Lluís Huguet Tous

Moltes gràcies, vicepresidenta. Consellers, diputats... Miri, conseller, quan vostè..., quan es va iniciar el Govern i es va presentar la seva conselleria com la conselleria de Justícia i Qualitat Democràtica, la veritat és que vaig pensar: «Bé, escolti'm, vull dir...» La qualitat, que, per cert, va ser criticat pels seus socis de govern, que no els hi agradava aquest nom de «qualitat democràtica». Buscaven un nom més, potser, polític. Vaig pensar: «Bé, doncs, el buscar l'increment de la qualitat democràtica és un bon objectiu i que podem treballar plegats per obtindre'l.»

Però, escolti'm, amb la presentació d'aquesta llei lo que demostra és que aquell nom només va ser un miratge –un miratge–, perquè han presentat vostès una llei que és de la desmemòria democràtica, de la memòria selectiva. I l'hi explicaré. Jo crec que té dos errors fonamentals –intentaré ser breu–: un error jurídic i un error polític.

L'error jurídic ve perquè jo crec que vostès confonen lo que són els judicis, el concepte de «judicis de la veritat» amb el dret legítim a la veritat. Són coses diferents i vostès ho confonen amb aquesta llei. Vostè mateix acaba de parlar aquí, dient que la Generalitat es personaria com a part en procediments penals.

Miri, jo li recomanaria que es llegís la sentència del Tribunal Suprem de 27 de febrer del 2012, on –jo sé que és molt llarga, quasi són vuitanta folis, la sentència– explica perfectament la diferència entre el legítim dret a la veritat i els judicis de la veritat. I ho explica, a més, en base als tractats internacionals subscrits per Espanya i sentències del Tribunal Europeu de Drets Humans.

Per cert, un petit incís: avui hem tingut sentència del Tribunal Europeu de Drets Humans en què acaba de validar les decisions del Tribunal Constitucional per parar certs debats del 2018 en aquesta cambra, i valida aquestes sentències del Tribunal Constitucional.

Bé, doncs, aquesta sentència del Tribunal Suprem, validada per tota la doctrina posterior del Tribunal Suprem, ens explica que no es poden fer judicis a fets; però aplicant drets fonamentals. No es pot ara iniciar procediments..., com fan vostès amb l'article 10 i 11 de la llei. No poden vostès iniciar processos contra persones responsables de fets ocorreguts..., processos penals, eh?, perquè el dret a..., el legítim dret a obtindre la veritat serà una qüestió administrativa, no penal. I vostès obren un procés penal. Miri, la llei..., el Suprem ho diu molt clar. I ho diu, que no poden, perquè estem parlant de fets ocorreguts quasi fa cent anys i que vostès volen portar aquí, una altra vegada, per a obrir procediments penals.

I ho dic perquè hi han tres causes principals: la mort, com a causa d'extinció de la responsabilitat penal; la prescripció dels delictes, i l'amnistia del 77. Aquestes causes provoquen la impossibilitat d'obrir procediments penals. Però, no obstant, vostès inicien o procedeixen a intentar obrir aquests procediments penals i que, a més, diu la llei que la Generalitat es personarà com a acusació pública. Entenem que és un error jurídic important.

Però, a més, hi ha un error polític. Miri, la verdadera qualitat democràtica és reconèixer totes les víctimes, absolutament a totes. I vostès aquí fan..., ho ha dit fa un moment, de que el límit temporal..., des del 31 al 1980. Bé, la democràcia va vindre el 78 amb la Constitució. No entenc aquest pas fins al 80.

Però, a més, estem parlant de fets delictius, estem parlant de memòria, estem parlant de qüestions fonamentals. Però, escolti, si entrem en el procés democràtic, per què no parlem de les víctimes, de les verdaderes víctimes, de la gent, dels catalans que van ser assassinats per defensar la nostra llibertat i la nostra democràcia? I no fa tants anys. No fa cent anys. Fa menys de vint-i-cinc anys que han sigut assassinats catalans, militants i regidors del Partit Popular que van ser assassinats.

Miri, el Francisco Cano i el José Ruiz Casado, per ser regidors del Partit Popular. I no fa tant de temps. Vostè parlava de lo que havíem d'ensenyar a les generacions, que diu: «Hi ha un perill davant de les generacions joves en aquests moments.» Lo que els hi hem d'ensenyar és que hi va haver senyors que per defensar la democràcia i la nostra llibertat van ser assassinats a Catalunya no fa tants anys. (*Alguns aplaudiments.*) I, per tant, aquesta és la verdadera qualitat democràtica: el buscar la verdadera memòria democràtica.

I, per tant, presentem aquesta esmena a la totalitat perquè es torni al Govern aquesta llei i s'apliquin aquests criteris.

Però, miri, la verdadera democràcia és reconèixer totes les víctimes i no fer distincions per l'uniforme de l'assassí, perquè tots eren assassins i tots són víctimes. I, per tant, no podem fer aquesta distinció. Per tant, la verdadera democràcia és reconèixer totes les víctimes, i totes van ser víctimes d'un atemptat a la democràcia i a la seva llibertat.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. A continuació, passem al torn d'intervencions de la resta de grups parlamentaris per tal d'expressar el seu posicionament. I en primera instància, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Francesc de Dalmaes i Thió.

Francesc de Dalmaes i Thió

Gràcies, president. Permeteu-me, en primer lloc, donar les gràcies a totes les entitats i representants de les entitats memorialistes que sou aquí honorant el Parlament. Gràcies per ser-hi. Permeteu-nos també agrair a la doctora Aurora Madaula la feina feta pel nostre grup en aquesta llei. Esperem que a la tercera anirà la vençuda. Moltes gràcies per la feina. I gràcies també a l'Isaac Padrós per la confiança en aquest projecte legislatiu.

I ara, si us sembla, fem una mica de memòria. El 27 de gener del 39, un grup de falangistes es va dirigir cap al número 34 del carrer de la Mercè de Badalona. Van esbotzar la porta, van destruir tota la casa i van llançar cadascun dels llibres d'una biblioteca preciosa per la finestra. Era la casa de Pompeu Fabra. Pompeu Fabra, que ja havia marxat a l'exili i que els militars espanyols consideraven que havia comès un crim terrible, que era escriure el diccionari de la llengua catalana, que deien que era una ofensa contra Espanya. De fet, des d'aquell 27 de gener fins al 10 d'agost només a Badalona es van afusellar noranta-nou persones –noranta-nou persones. I parlo de Badalona com podria parlar de qualsevol població de Catalunya en aquelles dates.

De fet, l'ordre de Franco, escriu l'historiador Joan Villarroja, és molt clara: «Entren com a conqueridors d'un territori que no era d'Espanya i que cal espanyolitzar. I per aconseguir-ho, a tot aquell que parla el dialecte català encara de bona fe l'empresonen o, el que és pitjor, el maltracten d'obra.» I la historiadora Ana Martínez Rus afegeix: «Als pobles i ciutats es van generalitzar les fogueres de llibres al final d'un acte civil o religiós com a mostra d'adhesió al Movimiento Nacional.» Per això es van confiscar i van desaparèixer centenars d'editorials, de llibreries i de biblioteques públiques o privades, com la del mestre Pompeu Fabra. I de tot això no fa ni un segle. De fet, no fa ni noranta anys. I cal la reparació d'aquella destrucció a través de la memòria.

I avui escoltareu tres posicions: els que se'n consideren hereus, d'aquella destrucció, i, per tant, no volen tenir memòria sobre això; els que volem la restitució, la justícia i la veritat de totes les memòries, que serem majoria, però també trobareu apunts d'aquells que diuen «memòria, sí, però no tota, i mireu de no trepitjar gaire ulls de poll». I, per tant, com que nosaltres considerem que la guerra del 36 implica moltes derrotes, centenars de milers de víctimes, d'empresonats, de torturats, d'exiliats, la destrucció dels valors de la República, nosaltres advocarem per aquesta recuperació de tota la memòria, de totes les memòries.

Perquè també hi ha una dimensió nacional, i tant que sí. I tant que hi ha una dimensió nacional. També és una guerra d'Espanya contra Catalunya. Hi ha dues víctimes que ho exemplifiquen molt bé i que ho podreu entendre perfectament. Algú gosa dir que la llengua catalana no va sortir derrotada d'aquella guerra? Algú gosa dir que la nació catalana no va sortir derrotada d'aquella guerra? Miri, derrotada i perseguida durant tots els anys que van seguir de manera sanguinària. De fet, va ser la victòria de la «una, grande y libre», d'aquella «una llengua, una cultura i una nació espanyola».

Per tant, nosaltres no podem defensar de cap manera ni una memòria selectiva ni una memòria interessada, perquè seria tant com ser còmplices de la desmemòria. De fet, el diputat Andrés García Berrio va fer una intervenció magnífica en aquest faristol fa unes setmanes i parlava i deia: «Escolteu, no es tracta de posar una placa a la Via Laietana i que hi continuï la policia i que continuï sent una comissaria.» I feia una comparació que la podem entendre tots: us imagineu que a l'Escola de Mecànica de l'Armada de Buenos Aires, l'ESMA, encara hi fossin els militars de forma normal i habitual? No tindria cap sentit. I, en canvi, és un centre de memòria. Per tant, aquest és l'esperit que ha de tenir la llei de memòria democràtica. I nosaltres la fem nostra, com fem nostra aquesta proposta que fa la Comissió de la Dignitat amb relació a la comissaria de Via Laietana. I és el que continuarem defensant en el tràmit de ponència, que no serà un tràmit plàcid, perquè serà un tràmit en el qual haurérem de fer aquesta llei robusta i sòlida que volem tots.

Per cert, ja que he esmentat la Comissió de la Dignitat i que els hi agraeixo molt el seu ajut, la seva feina –la que han fet, la que fan i la que faran–, algú potser avui trobarà a faltar com és que no hi és en Pep Cruanyes, que és un referent en memòria i en dignitat en aquesta casa. En Pep Cruanyes ens ha dit que ens continuarà ajudant, li agraïm molt la seva feina, però que manté una distància en aquest Parlament per com s'ha tractat el president Torra i la presidenta Borràs i, per tant, li agraïm també aquest exercici de memòria i de coherència.

I he començat parlant de Pompeu Fabra i acabo també amb Pompeu Fabra. La família no li va explicar mai que la seva biblioteca havia estat destruïda. De fet, ell tenia l'esperança que l'ajuntament hagués salvat la seva biblioteca. I nosaltres entenem, estimem i respectem que la família fes això amb el mestre Pompeu fins a la seva mort. Però aquí, al Parlament de Catalunya, ens toca fer tot el contrari. Ens cal rescatar tota la memòria, restituir totes les víctimes, anar a la recerca de totes les veritats. I els feixistes i els seus hereus, ja ho sabem, no suporten la memòria democrà-

tica, perquè la memòria històrica no deixa de ser un índex de qualitat democràtica i odien la democràcia. L'odiaven llavors i l'odien ara.

Deia Ciceró que la vida dels morts és a la memòria dels vius. I nosaltres tenim la responsabilitat de fer vius, de fer reviure tantes vides perdudes, tantes lluites, tants patiments, també tantes derrotes, i que a partir d'avui comencin a sortir guanyadores d'aquest hemicicle. Però no perdem de vista que també hi ha una forma de restitució que defensem des de Junts per Catalunya, i és que una forma de restitució democràticament legítima és la constitució de la república catalana independent com a millor resposta contra aquells que van destruir..., que van voler destruir Catalunya i la seva població.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I a continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada, l'honorable senyora Ester Capella i Farré.

Ester Capella i Farré

Molt bon dia. Gràcies, president. Conseller Espadaler, diputades, diputats... Director de Memòria Democràtica, senyor Menéndez; director del Memorial Democràtic, senyor Font; president del consell assessor, senyor Vallejo; representants de les entitats de memòria que avui ens acompanyeu en aquest Ple, gràcies. Gràcies a vosaltres per ser avui aquí i per haver estat sempre constants en la defensa de polítiques de memòria democràtica i en la necessitat de que aquest Parlament arribés el dia que tingués la seva pròpia llei de memòria democràtica.

Avui hi ha una gran majoria parlamentària que permetrà, que donarà llum verda a la tramitació parlamentària del projecte de llei de memòria democràtica. El mateix text, com molt bé apuntava el conseller Espadaler, que havien impulsat, treballat i aprovat el Govern, en aquest cas el darrer Govern, el Govern republicà presidit pel president Aragonès. Una llei necessària per a Catalunya, una llei que harmonitzi tota la legislació en matèria de memòria, que Catalunya en el seu moment ja va ser pionera i que cal seguir impulsant també i continuar mantenint-la de la mà de les entitats de memòria.

Tenim un deute de memòria. Tenim un deute amb la memòria democràtica del nostre país, un deute que encara mantenim, que el tenim i que no l'hem saldat. Anem tard en el pagament d'aquest deute de memòria. És un deute de caràcter col·lectiu. És un deute també de caràcter col·lectiu i transgeneracional. Tenim sobre la taula el debat d'un projecte de país. Perquè les polítiques de memòria democràtica són polítiques de país, estructurals d'un país que, a més a més, transcendeixen el Govern que les impulsa en un moment determinat. Van més enllà i ens traslladen al futur. Ens permeten tenir futur. Sense memòria no tenim futur.

Com deia, Catalunya va ser pionera en el seu moment en polítiques de memòria. La llei de creació del Memorial Democràtic, la llei de fosses, però també la llei de reparació jurídica, que anul·lava les sentències dictades pels tribunals acabada la guerra i que, en definitiva, eren procediments sumaríssims que van executar, van permetre executar milers de catalans i catalanes a Catalunya, a l'Estat espanyol també i que, en definitiva, van vulnerar drets fonamentals del conjunt dels ciutadans i ciutadanes del nostre país.

Aquest Parlament, quan fem això... Ahir els hi reclamava. Aquest Parlament en el que rau la sobirania del poble de Catalunya i que és la sobirania popular ha de continuar garantint drets. I avui ho fem. Avui, donant i tramitant aquesta llei estem garantint drets fonamentals. Perquè el dret a la memòria és un dret fonamental. El dret a la veritat, a la justícia, a la reparació i a les garanties de no repetició. Permetin-me també que alabi la feina de les diputades que ens han precedit en aquest treball. En el cas d'Esquerra Republicana, la senyora Maria Jesús Viña.

Aquests quatre principis als que els hi alludia són els eixos troncats i bàsics per fer política de memòria democràtica. Nosaltres no reescrivim la història, fem aflorar allò que va passar. I fent aflorar allò que va passar estem construint el millor antídoto als feixismes, als nous nazismes i, per tant, a aquells que neguen la diversitat de la nostra societat. Legislem per a totes aquelles persones que avui ja no hi són i que, en definitiva, es mereixien i es mereixen un homenatge garantint aquesta història col·lectiva. Això ens ha de poder permetre tancar ferides, tancar dols, dols que encara avui en dia no hem pogut tancar perquè encara en les cunetes de les nostres carreteres hi ha cossos ensorrats i encara tenim centenars i milers d'ossos que no podem identificar.

Legislem per a totes aquelles víctimes de l'única rebel·lió militar que és subsumible en el Codi penal que va patir aquest país, de la negra nit de la dictadura que la va seguir i d'una transició que de cap manera va ser modèlica. És clau el reconeixement a totes les persones que van lluitar pels drets fonamentals del conjunt dels ciutadans i ciutadanes. Hem de reconèixer tots els opositors al franquisme i que defensaven valors democràtics i que ens han portat a la democràcia que tenim en aquests moments. Legislem, com deia, per al present, però sobretot per a un futur.

En les esmenes, és evident i és una obvietat que Esquerra Republicana no donarà suport a les esmenes a la totalitat presentades pel Grup de VOX i del Partit Popular. I vostès, amb els seus discursos, s'acaben erigint en els hereus immediats i directes del franquisme. Són els que volen que oblidem i que les generacions futures no tinguin un futur democràtic de veritat.

Des del Parlament tenim el deure, com deia, de garantir els quatre principis que he esmentat: veritat, justícia, reparació i condicions de no repetició. Per tant, ens estem facultant, a través d'aquesta llei, de les eines per retirar d'una vegada tota aquella simbologia que s'erigia sobre els vençuts i que era l'escarni col·lectiu de la pèrdua dels valors democràtics del nostre país. Com ja vaig expressar fa uns anys, si vivim amb símbols que han humiliat els perdedors –els perdedors de la Guerra Civil– i les víctimes del franquisme, no es cusen les ferides, no hi ha reconciliació. Ens cal tancar els dols per poder començar a recordar.

I m'agradaria –m'agradaria– que el recent anunci del ministre amb relació a Via Laietana fos una realitat amb data, perquè és..., és a dir, és insuportable que es continuï erigint aquell espai, que hi hagi encara una dotació de la Policia Nacional, quan hauria de ser un espai per a la memòria.

En un món en el que encara... Vaig acabant, president. En un món en el que encara tenim guerres, tenim exilis, tenim refugiats, tenim camps d'internament i on sembla que els partits d'extrema dreta o d'ultradreta, que són, a més a més, xenòfobs, adquireixen de nou protagonisme, ens cal memòria i ens cal més memòria que mai. Més memòria per fer què? Doncs perquè un poble sense memòria és un poble que no sap què és. Un poble sense memòria no es coneix a si mateix. I on no hi ha memòria, no hi ha justícia. I nosaltres, Esquerra Republicana, ens fem nostre aquell principi de que «ni aquí ni enlloc del món». Per tant, les polítiques de memòria són les polítiques que ens permeten tenir futur.

Moltíssimes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Andrés García Berrio.

Andrés García Berrio

Gràcies, president. Consellers, conselleres, diputats, diputades, director general de Memòria, director del Memorial Democràtic, entitats memorialistes i entitats del poble gitano, enguany es compleixen cinquanta anys de la mort del dictador Francisco Franco i avui és un dia important. Avui es realitza el debat de totalitat de la llei de memòria democràtica. El cop d'estat realitzat a través de l'alçament militar

franquista va acabar amb la legalitat democràtica republicana vigent el 1936, i després de tres anys de guerra van imposar un règim totalitari que va causar centenars de milers de víctimes.

Catalunya pateix la trista fita històrica que Lluís Companys fos l'únic president democràtic europeu assassinat durant la Segona Guerra Mundial, després de ser detingut per les tropes nazis a França i executat per la dictadura franquista a Montjuïc l'any 1941. No és tan conegut, però, que un conseller del seu Govern i membre del PSUC, Josep Miret, moriria tres anys més tard, al novembre de 1944, al camp nazi de Mauthausen, assassinat per un guàrdia de les SS.

I és que, entre 1939 i 1978, van ser executades per motius polítics a Catalunya més de 3.300 persones, segons l'Arxiu Nacional de Catalunya. Més de 160.000 persones van sofrir l'exili. Es calcula que van ser represaliades més de 60.000 persones només per motius polítics, entre els quals també està la defensa i el parlar la llengua i la cultura..., i per defensar la cultura catalana. A més, moltes persones van morir en camps de concentració franquistes i en altres circumstàncies generades pel franquisme. Hi han més de nou-centes fosses i milers de persones van ser empresonades en condicions molt i molt dures.

Així mateix, el Patronato de Protección a la Mujer franquista va decidir l'empresonament de milers de noies i dones entre setze i vint-i-cinc anys per causes vinculades exclusivament a la moral sexual i de gènere imperant, on van patir empresonaments indefinits, tortures físiques i psicològiques, robatori de nadons i treball i adoctrinament religiós forçat. Es van cometre delictes de lesa humanitat, com detencions arbitràries, i la pràctica sistemàtica de maltractaments i tortures a persones vinculades a la militància política, veïnal i sindical, però també per motius d'orientació sexual, identitat de gènere, discriminació racial o pel seu compromís amb la llengua i la cultura catalana. Moltes d'aquestes situacions es van produir a l'edifici ubicat a Via Laietana, 43.

El franquisme, aprofitant la *ley de vagos y maleantes* aprovada el 1933, va augmentar de manera molt exponencial la repressió del poble gitano a Catalunya. Les persones gitanes durant el franquisme van sofrir un episodi molt greu de persecució, tortures i maltractaments, del qual encara queda molt per conèixer i reconèixer. L'impuls d'aquesta llei, una vegada més, radica en el treball des de fa molts anys de les entitats memorialistes de Catalunya, i hem d'estar a l'alçada, com ja s'hi va estar a Catalunya quan vam ser pioners fa uns quants anys.

Estar a l'alçada de les entitats memorialistes i de les víctimes i represaliats pel franquisme seria que aconseguim aprovar aquesta llei al més aviat possible i que, en tot cas, ho aconseguim abans de que acabe aquest any. Estar a l'alçada seria que, un cop aprovada, entenguem que és el moment de dotar del pressupost i els mecanismes necessaris per avançar de veritat en polítiques de memòria democràtica. Perquè moltes víctimes represaliades o els seus familiars ja no hi són, i moltes altres tenen edats avançades.

S'ha avançat, però ara cal una dècada de polítiques intensives de memòria democràtica. Cal avançar tot el que es pugui i hi ha molta feina per fer, i el moment és ara. I cal que el teixit associatiu memorialista tingui tot el suport que ha de tenir. I estar a l'alçada seria aconseguir que el Ministeri d'Interior accedís, d'una vegada per totes, a que, de manera paral·lela a l'aprovació d'aquesta llei, es prenguin totes les mesures necessàries i oportunes perquè, quan tinguem aquesta llei, també s'hagi declarat de manera íntegra que l'edifici de Via Laietana, 43 sigui un espai de memòria i centre de documentació de la tortura. (*Alguns aplaudiments.*)

És el moment d'avançar. Fem-ho. En una entrevista al president de l'Associació Catalana de Persones Ex-preses pel Franquisme, Carles Vallejo, va dir: «Necessito tornar al lloc on em van torturar. Per a mi seria terapèutic. Vaig estar molts dies tancat, sense llum, sense saber si era de dia o de nit, ni on estava.» Carles, com els germans Ferràndiz o, més recentment, Blanca Serra, han acudit davant el sistema de jus-

tícia per tractar de denunciar i trobar justícia per a aquestes situacions que van viure. De moment els casos s'han arxivat, però em consta que la justícia continua. El camí per aconseguir la justícia continua per vies estatals i també internacionals.

És molt important que la llei que finalment sigui aprovada garanteixi l'acompanyament i suport de les víctimes en el seu camí pel dret a la veritat i a la justícia, i no sols de manera declarativa, sinó a través de la creació dels mecanismes efectius i adequats per garantir-ho, i així ho defensarem en el tràmit d'esmenes. Així mateix, també hi ha marge de millora respecte al reconeixement de la repressió i persecució específica que van sofrir durant el règim franquista les persones gitanes pel fet de ser-ho. El projecte de llei reconeix el poble gitano com a víctimes, però és necessari complementar l'abordatge que es realitza escoltant l'associacionisme del poble gitano. És que el reglament de la Guàrdia Civil deia que s'havia de vigilar escrupolosament i, diu, de manera directa, «els gitanos» en tot el que feien, com es movien i la resta. És una cosa central.

Avui és un dia important. I, per anar tancant, vull recordar unes paraules de la Blanca Serra: «Durant molts anys vaig ser professora de joves de quinze anys i em vaig acabar adonant que la nostra història pràcticament ha desaparegut del mapa. La desmemòria és molt bèstia i val la pena que se sàpiga que vam lluitar i que continuem lluitant.» Fem-ho pel Juan, per l'Alberto, per la Blanca, per l'Eva, pel Carles, pel Lluís, pel Josep, per la Montse, per la Carlota, per la Carmen, per totes les víctimes i represaliats del franquisme. Fem-ho. Mai més enlloc contra ningú.

Sastipen thaj mestipen.

El president

Gràcies, senyor diputat. A continuació, en representació del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Bon dia. No pot haver-hi memòria si no sabem la veritat, i no podem saber la veritat si no hi ha justícia. Per això, són necessàries lleis com les que avui tramitem, i és per això que votarem en contra, com no podia ser d'una altra manera, de les esmenes a la totalitat presentades per la dreta espanyola. Per això i perquè el que s'amaga darrere d'aquestes esmenes i de les seves paraules de concòrdia i de reconciliació no és més que la voluntat de continuar amb la cultura de la impunitat, una més de les característiques que comparteixen amb el règim franquista: la impunitat, la misogínia, l'LGTBI-fòbia, el nacionalcatolicisme o el centralisme. Voleu impunitat, oblit i renúncia, i aquí no ens hi trobareu mai.

La legislatura passada es va fer una gran feina, amb compareixences, amb esmenes d'entitats, de familiars, d'experts. Avui hem volgut comptar aquí amb el màxim de persones que hi van contribuir amb la seva expertesa i saviesa. Gràcies a tots els que heu vingut avui. Moltes gràcies per la vostra tasca. Perquè memòria històrica heu estat vosaltres, vosaltres que heu vingut avui a acompanyar-nos, des del carrer, qui heu impulsat aquestes lleis. També vull tenir des d'aquí un record per la Montserrat Vinyets, diputada de la CUP, que va liderar la ponència des del nostre grup parlamentari amb esforç, compromís i molta passió.

En aquesta nova legislatura reprenem els treballs sobre la llei de memòria partint del mateix text presentat pel Govern anterior fa gairebé dos anys. Opino que es podia haver aprofitat millor la feina feta i recollir des del principi les aportacions de les entitats memorialistes, que són les que lideren aquesta lluita. En tot cas, treballarem perquè s'incorporin durant la tramitació.

Avui més que mai cal que portem al present els fets històrics i cal que lluitem contra la desmemòria. Perquè és ara. Perquè és aquí. No podem permetre'n l'oblit. Perquè, cinquanta anys després, el fantasma de la dictadura franquista encara plana. L'extrema dreta avança a Europa i arreu del món i ens obliga a reflexionar sobre la

fragilitat de la democràcia i la necessitat de mantenir viva la memòria històrica. Un sondeig de l'Institut de Ciències Polítiques i Socials de principis d'aquest mes constata que només el seixanta-dos per cent dels joves creuen en la democràcia i que el setze per cent acceptaria la tirania. El setze per cent dels joves acceptarien la tirania. Són xifres que esgarripen. Són dades que ens alerten. Els discursos autoritaris i reaccionaris continuen trobant suport, impulsats per la por, per la desigualtat i per la manipulació. I és per això que quan ens hi posem, amb aquesta llei, hem d'arribar fins al final.

La memòria no pot reduir-se a una simple commemoració ni moralista ni victimista. Ha de ser un terreny de combat entre visions antagòniques del passat, del present i del futur. I aquí hi entra tothom –tothom–, espanyols i catalans. Lluny de ser una eina de reconciliació superficial, ha de servir per impugnar el sistema que encara conserva rastres del franquisme i evitar així el seu blanquejament. Sense aquest element essencial, qualsevol llei de memòria serà, en el millor dels casos, una operació retòrica, destinada a legitimar el règim actual amb mesures simbòliques i inofensives.

En el nostre cas, aquest problema s'agreuja pel fet que el marc constitucional és híbrid, perquè el feixisme mai mai no ha estat formalment rebutjat, i fins i tot institucions claus com la monarquia van ser imposades per la dictadura. És banal que parlem de veritat, de reparació i de garanties de no repetició, si no deroguem la llei d'amnistia del 77, sense qüestionar la monarquia, sense restituir espais immobles usurpats, sense reparar substancialment les víctimes i les seves famílies, sense exigir responsabilitats als cossos repressius, sense reconèixer els maquis com combatents legítims contra el franquisme i sense deixar clar en el preàmbul que el Govern legítim era el republicà i que la monarquia va ser una imposició de Franco. Això ha de quedar clar i, si no, estem jugant.

Durant la tramitació, intentarem modificar la llei en aquest sentit. També per reforçar les obligacions de la Generalitat, substituint el condicional que apareix sovint per verbs imperatius. No pot ser que només «pugui sol·licitar» o «pugui fer», «ha de sol·licitar» i «ha de fer». Exigim una veritable comissió de la veritat, independent del poder judicial, per investigar totes les atrocitats comeses i documentar els responsables i les actuacions. La justícia espanyola mai ha fet aquesta feina perquè encara hi perviu el franquisme, dins el poder judicial. Per això, el que cal és garantir l'autotutela de drets. També proposarem millores en la categorització de les víctimes, en la recuperació de béns confiscats, en la recerca de desapareguts, en els mapes de fosses i en la toponímia.

Sobre la Via Laietana, la llei no pot excloure propietats de l'Estat. La Generalitat ha de reclamar la comissaria de Via Laietana, 43 i convertir-la en un centre d'interpretació de la repressió i la tortura. Evidentment, sense forces policials a dintre.

Finalment, el reconeixement a les víctimes no pot tenir límits temporals. Els efectes del franquisme van perllongar-se durant la transició i cal superar aquest marc per incloure les vulneracions de drets humans en context de violència per motivacions polítiques fins avui dia, com ja han fet la llei basca o la navarresa.

Deia Josep Fontana que al passat no hi vas a buscar anècdotes per entretenir-te, sinó claus per entendre el que passa avui: veritat, justícia, reparació. La memòria és la clau de la pau, i la dignitat, la base del futur. Mantindrem viva la memòria i la veritat, mai més allò contra ningú.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Vostès anomenen «lleï de memòria democràtica de Catalunya» un text que es limita a parlar d'un breu període de la nostra història, com és el comprès entre el cop d'estat franquista i consegüent invasió de Catalunya i el primer Govern escollit després de la mort del dictador. Considerem que una veritable llei de memòria democràtica s'ha de redactar des d'un prisma català, sense ingerències ni visions espanyoles en el relat. I des de la perspectiva catalana, no es pot obviar el règim constitucional català anterior al 1714, ni les pugnes constants dels segles XVIII i XIX per recuperar l'estat propi, derrocat il·legalment per la força de les armes.

No es pot ignorar la lluita constant del nostre poble per restaurar les institucions pròpies. Sovint se'ns dibuixa una república espanyola democràtica i garant de les llibertats, una imatge que no es correspon amb la realitat. La República espanyola va escometre amb duresa les nacionalitats històriques sotmeses a la nació castellana i va aplicar arbitràriament violències, persecucions i assassinats contra dissidents socials i polítics. El poble català va quedar atrapat entre els militars reaccionaris i els radicals revolucionaris que llançaven bombes.

Una llei catalana de memòria democràtica ha de recollir per força tots els fets històrics que avalen la lluita dels nostres avantpassats per mantenir les institucions del país i el règim constitucional propi. Per força s'hi hauria de nombrar la resistència dels Angelets de la Terra, després que França i Espanya esbocinessin i es repartissin Catalunya; la persistència dels Miquelets, que van continuar combatent contra Felip V, fins i tot derrotats després del 1714; el Memorial de Greuges de 1760, on els representants de Barcelona, València i Mallorca denunciaven explícitament la imposició de les lleis castellanes en els seus territoris; la reorganització dels dotze corregiments de Catalunya l'any 1773 sota el nom de Diputació del General per oposar-se al reclutament forçós decretat per Carles III, que violava els nostres antics usatges; l'aixecament dels carlins per restaurar les nostres constitucions; la recuperació de la Generalitat el 1874; les Bases de Manresa de 1892 i la lluita titànica del nacionalisme català per restituir l'estat propi al segle xx. Hi hauria d'incloure també el referèndum del Primer d'Octubre, darrer intent dels catalans de recuperar el control de les pròpies fronteres.

Si no tenien pensat recollir tot el memorial democràtic i volien limitar-ho a un mer episodi històric i prou, podien haver triat una altra denominació, com llei de memòria del franquisme o de la dictadura franquista.

Més enllà d'aquesta observació, compartim el reconeixement a les víctimes i als seus familiars, a tots. Els catalans que van lluitar al bàndol republicà amb l'esperança de protegir la nostra identitat i d'aturar l'avenç del feixisme, els qui van ser empresonats, executats o empesos a l'exili arran de la derrota i també, a l'altre cantó, els catalans que van ser víctimes dels excessos comesos pels anomenats «revolucionaris», entre ells molts nacionalistes catalans i membres de diferents estaments religiosos. Aquesta violència gratuïta, exercida per grups de descontrolats, va provocar que molts joves del país, de moviments catalanistes i conservadors, per salvar la vida s'allistessin al Terç de Montserrat. De vegades, contextualitzar ajuda a comprendre els errors històrics que ha comès el nostre poble.

En el text, es proposa la retirada de monuments franquistes. Compartim plenament aquesta voluntat, però alhora pensem que cal conservar-ne algun de representatiu per exposar-lo a museus i poder fer una anàlisi profunda dels esdeveniments de cara a les noves generacions. Al capdavant, no es tracta de tancar l'episodi de manera irreflexiva i oblidar el que va passar, sinó de recordar tots i cadascun dels fets. Si s'haguessin destruït els monuments carlins o liberals, avui ens seria bastant més complicat d'explicar la història del nostre país. La història no s'esborra. La història cal explicar-la.

És evident que enaltir el dictador no pot sortir de franc, com tampoc hauria de sortir de franc la banalització permanent del feixisme que fan alguns diputats

d'aquesta cambra. Banalitzar el feixisme, desposseir-lo de la violència que duu implícit contribueix a normalitzar-lo, no a aturar-lo.

Afegir, finalment, que cinquanta anys després de la mort del dictador gallec, la repressió, l'espoli i la catalanofòbia no s'han aturat. Només hi ha una llei capaç de reparar aquest maltractament sistèmic: la independència. Però no la de vuit segons, no, la definitiva.

El president

A continuació, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Conselleres, consellers, diputats, diputades, director del Memorial Democràtic, director general de Memòria Democràtica, entitats del poble gitano i entitats memorialistes. Amb la majoria de vostès, de les entitats memorialistes, fa una bona colla d'anys que coincidim, que ens coneixem i saben bé que fa més de dotze anys que provem de tirar endavant una nova llei de memòria democràtica, que compleixi i assoleixi els objectius que exposava el conseller i que altres consellers i conselleres..., vaja, conselleres i consellers abans que ell han intentat impulsar, i també alguns grups parlamentaris.

I si ja era una tasca necessària i oportuna fa dotze anys, ja ho veuen, ara ho és encara més. Tenim una extrema dreta que passeja desinhibida, ufana i superba, no només a casa nostra, sinó arreu d'Europa i del món. És una extrema dreta que està ben greixada pels diners de les persones més riques del planeta i com sempre i com ara, efectivament i objectivament, al servei dels interessos de les classes privilegiades. És una extrema dreta que està ben coordinada, ben organitzada. És una extrema dreta que disposa de nous mitjans i noves eines, que ens assenyala nous enemics i empra per a això noves paraules i que se'ns presenta sempre sota noves vestes.

Però sabem reconèixer les velles coneixences. A nosaltres no ens enganyaran. Ens és igual que ara es facin dir «patriotes», «identitaris» o que, amb un cert desvergonyiment, posin a l'acrònim de les sigles dels seus partits les paraules «democràcia» o «llibertat» i sempre, evidentment, la del país o nació de referència de l'extrema dreta que sigui menester.

Ja els hi deia. És igual que es diguin «patriotes», «identitaris» o el nom que es posin, són, en el fons ho sabem ben bé, allò que Zeev Sternhell al seu dia va definir quan establia la genealogia des del segle XVIII fins ara, els antiil·lustrats o el que més recentment es coneix com la il·lustració fosca, aquest moviment neoreaccionari. I la veritat, tant ens és que la carlinada ara se'ns hagi posat tiktokera, carlinada és, carlinada es queda i, carlinada rere carlinada, serà derrotada. (*Alguns aplaudiments.*)

I hem vist, hem vist tots les imatges que ens envolten en temps molt recents. Hem vist a Itàlia i a Espanya de nou caminar molts homenots en rengle amb camises brunes una altra vegada, els braços estesos cap al cel, amb càntics i amb penons, també foscos, que coneixem prou bé. Hem vist salutacions romanes, feixistes, nazis en cerimònies d'inauguració de nous presidents nord-americans, en convencions que s'han fet als Estats Units, per part de personatges com Musk o Bannon, ben coneguts per les extremes dretes també a Europa, on han vingut a organitzar, finançar i a compartir experiències –molt recentment, en una cimera organitzada a Madrid. Hem vist com en aquest mateix faristol hi havia diputats de l'extrema dreta que feien seu el lema de la França de Vichy i potser pensaven que no ho recordàriem, que no ho sabríem, però ho sabem, i sabem a què respon fer aquest tipus de *dog whistle*, que en diuen en anglès, cap als sectors més ultres i reaccionaris de la societat.

I com hem vist tot això i sabem què suposa i sabem què significa, és més necessari que mai disposar de lleis de memòria, de polítiques de memòria. Més que necessari. Més que oportú. Es constitueix avui i aquí com un autèntic deure cívic el promoure la memòria democràtica. I si l'extrema dreta i la dreta espanyola l'ataquen, la memò-

ria democràtica, i allà on poden deroguen les lleis de memòria democràtica i allà on poden impedeixen les polítiques de memòria democràtica és perquè saben molt bé, per molt que es facin les víctimes d'una suposada dictadura progre, que les dictadures que hi ha hagut aquí en els segles recents són les que desperten les seves nostàlgies, les de Primo de Rivera i les de Franco. Són aquestes les dictadures que hi ha hagut.

I quan ens parlen de la imposició d'una història oficial, d'una veritat oficial, si hi ha hagut, durant quaranta anys, en aquest país una història i una veritat oficial ha estat la que imposava a sang i foc el franquisme. I el que no suporten vostès és que sortim de l'oblit i del silenci i que expliquem què va passar en aquells quaranta anys de dictadura. Això és el que no suporten. Això és el que els fa por. Perquè vostès parlen de la memòria històrica –avui no ho han fet, però ho fan sovint. Si l'autèntic historisme és el que els provoca a vostès la memòria democràtica! (*alguns aplaudiments*), el fet de que hi hagi entre nosaltres persones que encara poden explicar la veritat del que va suposar el franquisme.

Però, mirin, per molt que ataquin la memòria democràtica, no ens tornaran a condemnar a l'oblit i al silenci. Per molt que ataquin el feminisme, no tornaran a condemnar les dones a un rol subordinat i submís a l'home. Per molt que ataquin les persones LGTBI i els seus moviments, no faran que la gent torni a l'armari. Per molt que ataquin la classe treballadora i els seus sindicats, no faran que tornem al Manchester del segle XIX. Per molt que ataquin les institucions democràtiques, no aconseguiran imposar aquest tecnofeudalisme autoritari amb el que somien els seus amos. Perquè vostès són sempre molt forts amb els febles i molt mesells amb els poderosos. Això ha estat el que ha caracteritzat sempre l'extrema dreta i per això no suporten que amb la memòria democràtica ho recordem.

Mirin, amb aquesta llei, que evidentment haurem de treballar i haurem d'introduir-hi millores –i confio en que les majories que aquí s'han albirat ho siguin també al final de la tramitació–, amb aquesta llei posarem les eines per millorar les polítiques de memòria democràtica a Catalunya. I suposarà també una defensa de les polítiques de memòria democràtica al conjunt d'Espanya i al conjunt d'Europa.

Hi ha moltes raons per donar-hi suport, a aquesta llei, perquè és necessari que «els joves llavis desclosos després de la foscor» amb parafrasi de Salvador Espriu, sàpiguen «com és llarg d'esperar un alçament de llum en la tenebra». I les llibertats i els drets que moltes de les persones que van lluitar durant el franquisme i en la transició per conquerir-los per a tots nosaltres no ens els deixarem arrabassar mai més –mai més.

El president

Acabat el debat procedirem a la votació.

Cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Acabat el debat i d'acord amb l'article 116.5 del Reglament, procedirem a la votació conjunta de les dues esmenes a la totalitat de retorn de la iniciativa que s'ha presentat.

Comença la votació.

El resultat ha estat el següent: 26 vots favorables, 109 contraris, cap abstenció.

Atès que les esmenes a la totalitat de retorn han estat rebutjades, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

(*Aplaudiments perllongats.*)

Prego que tornin als seus escons, perquè... (*Veus de fons.*) Sí, sí. El cònsol... (*Veus de fons.*) Efectivament. El cònsol d'Afers Econòmics del consolat d'Ucraïna, el senyor Oleg Grabovetsky, és present a la llotja. Simplement expressar-li, en nom del Parlament de Catalunya, que avui Ucraïna, com mai, representa el valor de la llibertat i el valor de defensa d'Europa i els drets fonamentals. És un honor per al Parlament de Catalunya poder-lo acollir aquí al Parlament. Gràcies per ser-hi.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Se suspèn la sessió, que reprendrem a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i dos minuts i es reprèn a les tres de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i el lletrat Rubèn Ramírez Fernández.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme i el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpel·lació al Govern sobre l'impuls del clúster financer emmarcat en el pla «Catalunya lidera»

300-00081/15

El setzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre l'impuls del clúster financer emmarcat en el pla «Catalunya lidera». És presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Susana Martínez Heredia.

Susana Martínez Heredia

Gràcies, president. Consellera Romero, diputats, diputades, en el debat d'orientació de política general, el nostre grup parlamentari va instar el Govern a impulsar les accions necessàries per recuperar el lideratge econòmic de Catalunya a Espanya i consolidar-la com a motor d'Europa. I no només aspirem a créixer en xifres, sinó a fer-ho amb justícia social i prosperitat compartida com l'eix central del nostre model.

Segons les dades avançades per l'Idescat, per al 2024, l'economia catalana ha crescut un 3,6 per cent, un punt més que el 2023 i per sobre de la mitjana d'Espanya i de la UE. Tots els grans sectors econòmics creixen: la indústria ha avançat un quatre per cent, destacant-ne el sector automobilístic, la indústria farmacèutica i l'alimentació, i l'agricultura ha experimentat un creixement del 4,1 per cent, recuperant-se després d'anys complicats per la sequera i la inflació. En definitiva, l'economia catalana està funcionant bé, però cal fer una reflexió profunda perquè aquestes dades ens poden fer caure en un excés d'optimisme si no analitzem bé la realitat. El PIB *per capita* s'ha estancat durant els últims vint anys i el creixement econòmic no s'està traduint en una millora tangible per a la ciutadania. La taxa de risc de pobresa o exclusió social, la taxa Arope, és del 24,4 per cent, superior a la mitjana europea, i l'accés a l'habitatge s'ha convertit en un dels principals factors de desigualtat.

Aquesta realitat ens diu una cosa: ens diu que el creixement econòmic per si sol no és suficient. Catalunya ha de liderar, sí, però d'una manera diferent. Ha de liderar amb un model basat en la prosperitat compartida, fent avançar Catalunya sense deixar ningú enrere. Aquestes dades ens alerten que alguna cosa no s'ha fet prou bé els últims anys, però tampoc és un destí inevitable. Tot i això, les polítiques socialdemòcrates aplicades pel Govern d'Espanya estan tenint efectes, ja que la taxa Arope va marcar, el 2024, el nivell més baix de l'última dècada a Espanya. Les dades econòmiques de Catalunya mostren que l'economia catalana avança pel bon camí i alhora són un avís; un avís que ens diu que hem d'actuar. I aquí entra en joc el pla «Catalunya lidera», l'estratègia del Govern per recuperar el lideratge econòmic de Catalunya i una de les seves grans apostes: l'impuls al primer clúster de serveis financers català.

Avui ens trobem davant una oportunitat històrica per a Catalunya. En un món en constant transformació i amb reptes globals de gran magnitud, només tenim dues opcions: ens quedem enrere o fem un pas endavant. Com a grup parlamentari que dona suport al Govern ho tenim clar: Catalunya ha d'avançar i ho farà. I sabem que aquest Govern també ho té clar. Per això, donem suport al pla «Catalunya lidera», una estratègia que marcarà un abans i un després en el futur de Catalunya.

I per què és imprescindible aquest pla? Perquè si no fem res, les desigualtats s'accentuaran, el talent marxarà i les oportunitats es perdran. Catalunya ha arribat a un punt d'inflexió. No ens podem permetre quedar enrere en un món que avança ràpidament. Tenim tot el que cal per tornar a ser un motor econòmic d'Espanya, Europa i el món. Aquest pla no és només una estratègia econòmica, és una aposta decidida per un model que combina creixement i equitat, que garanteix que el desenvolupament econòmic arribi a totes les persones, a tots els barris, independentment d'on visquin, perquè un creixement útil i transformador és aquell que genera oportunitats per a tothom. Aquest pla és imprescindible perquè dona respostes concretes als grans reptes que tenim al nostre temps, amb una inversió prevista de 18.500 milions d'euros en els propers cinc anys per recuperar el lideratge econòmic, activant tot el potencial del país amb la col·laboració del sector privat.

I, per fer-ho, el pla s'estructura en cinc eixos estratègics: infraestructures, modernització productiva, coneixement i innovació, igualtat d'oportunitats i bon govern. Apostem per la descarbonització de l'economia, la creació de llocs de treball de qualitat, pel coneixement, el talent, la innovació, la recerca, la tecnologia, per incrementar la nostra competitivitat i productivitat i per l'atracció d'inversions d'alt valor afegit, en línia amb les recomanacions de l'informe Draghi.

Però hi ha un sector que juga un paper clau en tot aquest procés: el sector financer. Consellera, amb l'impuls del Govern al Barcelona Finance Cluster, presentat fa uns dies a la Borsa de Barcelona, es demostra, una vegada més, el seu compromís amb el progrés. Aquest no és un projecte improvisat ni una acció aïllada, sinó una peça clau en l'estratègia del pla «Catalunya lidera», amb un objectiu clar per enfortir el posicionament de Catalunya com a pol d'excel·lència en serveis financers i tecnologies associades, per millorar també la competitivitat de les empreses i dels agents dels sectors dels serveis financers a Catalunya i per posicionar-nos com a referent en innovació i sostenibilitat en aquest àmbit. Perquè, com s'ha demostrat en altres casos internacionals, són eines poderoses per transformar sectors econòmics, per generar sinergies i per multiplicar oportunitats. Necessitem un sistema financer fort, robust i dinàmic, que sigui capaç d'adaptar-se als nous reptes que tenim al davant.

La productivitat i la capacitat exportadora augmenten amb el volum de les empreses, fet que posa de manifest la necessitat de donar suport al creixement del teixit empresarial català. Que les empreses tinguin accés al finançament és essencial per impulsar la competitivitat i la internacionalització, reforçant així la producció i exportació de productes d'alt valor afegit. Perquè si alguna cosa caracteritza aquest Govern socialista i el nostre grup parlamentari, consellera, és la nostra capacitat per treballar el futur. No esperem que les oportunitats arribin per inèrcia: les creem, treballem el futur. I no deixem el desenvolupament econòmic en mans de la improvisació: l'impulsem, treballem el futur. I aquest clúster financer és una mostra clara d'aquesta manera de fer, que neix gràcies a l'impuls del Govern, però també a una clara voluntat de col·laboració públicoprivada.

Consellera, li agraïm i li reconeixem tota la feina feta pel Govern en només sis mesos per posicionar Catalunya al lloc que mereix, i ens agradaria que ens poguéssim explicar amb una mica més de detall quins són els objectius i les accions del clúster financer de Catalunya més rellevants, com es pretén impulsar la col·laboració públicoprivada i el creixement econòmic i com es connectarà amb altres iniciatives estratègiques del país incloses al pla «Catalunya lidera».

Per finalitzar, des del nostre grup parlamentari li reafirmem el nostre suport a aquesta iniciativa, convençudes de que serà un element clau per al futur econòmic de Catalunya; no només una qüestió que generarà impacte en l'àmbit financer, sinó que generarà impacte de país i d'oportunitats per a tothom. És l'hora de Catalunya, és l'hora de liderar. Treballem el futur plegats. Fem-ho ara.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, per respondre, té la paraula l'honorable senyora Alícia Romero Llano, consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Gràcies, president. Bona tarda, diputats i diputades. Moltes gràcies a la senyora Martínez Heredia, a la diputada, per aquesta interpellació. És veritat que és una interpellació d'una proposta que vam presentar el 19 de febrer a la que van assistir alguns diputats que són avui aquí i on vam poder veure la potència i la fortalesa del sector financer a Catalunya. Un sector financer que ha innovat molt en els darrers anys, que ha creat molts instruments diversos, que ja no només hi ha un sector bancari, sinó que hi ha *fintech*, com molt bé deia vostè. De fet, hem passat, en els darrers anys, de seixanta-cinc a cent cinquanta empreses. Hi ha una capacitat d'innovació molt alta a Catalunya, i ja l'anterior Govern va començar a treballar amb la creació d'aquest clúster, perquè va veure, doncs, tota la potencialitat que tenia, i que també té la pròpia Generalitat, que compta amb instruments financers importants, com, per exemple, l'Institut Català de Finances, Avalis o la pròpia Avançsa, que també ho són i que cal alinear per tal, doncs, que puguin multiplicar tota la seva tasca, no?, i l'impacte que tenen.

Parlava vostè del pla de lideratge econòmic —és un pla ambiciós que també ja coneixen tots. I en aquest pla, en molts dels blocs, dels cinc blocs que hi ha, de les dues-centes actuacions, hi ha un element en comú, sempre, del que se'n parla, que és justament el finançament, ja no només per fer les inversions públiques, sinó el finançament que necessita la nostra economia, no?, aquest sistema circulatori que necessita la nostra economia per créixer i, sobretot, perquè les nostres empreses agafin dimensió.

Una de les realitats..., no m'agrada dir «problemes», però, en tot cas, sí, una de les realitats que té el nostre país és que té un teixit econòmic format per empreses molt petites, micropimes, no? Això té alguns avantatges, però també té alguns inconvenients: li costa més generar innovació, li costa més invertir, té problemes, generalment, per aconseguir dimensió. I això ens ha de fer pensar a tots, perquè, en aquests moments en què competim de manera global, guanyar dimensió no ha de ser un problema. Ser capaços de sumar-nos amb altres empreses no hauria de ser un problema; al contrari, hauria de ser una oportunitat per poder competir en mercats cada vegada més competitius en el món global.

Per tant, els instruments financers són claus, també, per fer això, i hem de ser capaços de tenir-ne, des dels inicis de l'empresa, o fins i tot abans, quan, per exemple, es genera el coneixement a les universitats o en centres de recerca, fins que les empreses estan ja consolidades i necessiten, potser, un procés de creixement o d'internacionalització. I per a això necessitem instruments financers potents, necessitem empreses que siguin permeables, que es puguin adaptar als nous temps, que són uns nous temps molt canviants, com vostès, doncs, òbviament, ja saben.

Per tant, s'ha fet..., des de fa molts mesos, es porta fent una feina des del Departament d'Economia, que no neix ahir —ja ho he dit—, però que, a més a més, és d'una tradició, en aquest departament i en el Govern, de tenir una política financera molt clara, en la que s'ha anat treballant en diferents sessions, amb molta gent que hi ha participat, amb més de cent quaranta empreses, amb diferents grups de treball que s'han anat trobant per veure qui havia de ser a aquest clúster, quins objectius havia de tenir i com l'havíem d'anar construint.

Què ha de fer el Govern amb la creació d'aquest clúster? Empènyer, impulsar, posar les condicions perquè passi. Però, òbviament, no som nosaltres els que hem de formar part d'aquest clúster, sinó que han de ser-ho les empreses. Per tant, la presentació del dia 19 a la Borsa de Barcelona va intentar, doncs, d'alguna manera, seduir les empreses que van assistir-hi, i que van ser més d'un centenar, per intentar convèncer-les o, en tot cas, donar-los tota la informació perquè formin part d'aquest clúster.

Què, al final, és un clúster? És un espai únic, no?, comú, un ecosistema en el que hi han diferents agents –des de les universitats, els centres de recerca, les empreses, entitats, també cooperatives, el tercer sector, per exemple–, que estan en el sector financer i que tenen ganes de posar en comú les seves necessitats, les oportunitats, també, que els hi planteja el mercat per, evidentment, tirar endavant projectes, no? Hi ha algunes empreses que ja, doncs, s'han posat en contacte i que comencen, doncs, a tenir interès, i la nostra idea és que aquest any puguem tenir a l'entorn de cinquanta empreses i, en els propers, entre noranta i cent. Perquè ens sembla que el més interessant és crear aquest ecosistema, no?, posar en xarxa tota aquesta cadena de valor del sector i dels serveis financers i que, a partir d'aquí, puguin sorgir projectes comuns.

No tothom va als mateixos mercats, no tothom va als mateixos productes, cal innovar en molts àmbits, i ens sembla que la millor manera és clusteritzar-ho, com s'ha fet en altres sectors, com es va fer al sector de l'automoció, com s'ha fet en el sector de l'aigua. I ens semblava que en aquest sector, on cada vegada Barcelona té més coses a dir, cada vegada hi han més empreses... Em sembla que ho deia vostè, però ho recordo: 650 empreses que es mouen en aquest sector, que generen 48.000 milions d'euros, més de cent mil treballadors en tot aquest sector. Per tant, és un sector important al nostre país i, a més, amb una capacitat, diguéssim, d'injectar innovació i tecnologia en un sector que, com vostès saben, doncs està creixent, no?

De fet, tenim moltes empreses tecnològiques en aquest sector. A Catalunya, no vull posar un nom perquè sembla que faci publicitat, però realment n'hi han moltes, amb molta potencialitat, i a nosaltres ens semblava que aquesta feina que ja s'havia començat amb l'anterior Govern tenia tot el sentit del món que es consolidés. Per això, doncs, fem aquesta..., vam presentar aquest clúster, que ara se li haurà d'anar donant forma i que, per tant, esperem que vagi tenint, doncs, la resposta que tots esperem d'aquestes empreses del sector financer.

És molt important que per poder tirar endavant molts dels projectes dels que parla «Catalunya lidera» siguem capaços –i ho deia vostè– d'aconseguir la col·laboració publicoprivada, de teixir un marc d'aliances i confiança entre el món empresarial. Això és molt important. I si el que necessitem és injectar aquest circulat en les empreses i en la nostra economia, els necessitem de totes totes.

Per això, també, una de les coses que parlava el «Catalunya lidera» era establir una estratègia i treballar conjuntament amb els instruments públics que té la Generalitat, que en són molts. I vull recordar que l'Institut Català de Finances ha aprovat el major pressupost aquest 2025, més de 1.300 milions d'euros, però tenim Avalis, Avançsa, Acció, que posen recursos també a les empreses, no? Estem intentant, d'alguna manera, posar ordre en tots aquests instruments, dotar-los d'una estratègia, coordinar-nos i, per tant, multiplicar l'impacte dels esforços que estem fent.

Ens sembla que és segurament un objectiu que podem compartir tots els grups parlamentaris, i sobretot quan enfoquem a quin tipus d'empreses volem. En aquest cas, doncs, per exemple, les finances sostenibles, sector renovables, sector de l'habitatge. És a dir, hi han moltes possibilitats de créixer en finançament en diferents sectors que a nosaltres ens poden interessar.

I, a més a més, és veritat que tenim, en la cadena de valor, tots els agents que generen aquest coneixement i que poden ajudar també a crear noves empreses, com deia abans, universitats i centres de recerca, que van venir també a la presentació, i

que, per tant, nosaltres entenem que hi ha un interès de créixer. De fet, a Catalunya tenim el primer màster en Finances que hi va haver a tot l'Estat i que segueix funcionant després de més de vint edicions. Aquí tenim els centres d'estudis financers, que també fa més de vint anys que fa educació financera a les escoles. També és un projecte, un programa molt innovador i pioner a l'Estat espanyol.

És a dir, que realment aquí hem sigut sempre bastant capdavaners en els estudis financers, en aquest sector, i ens semblava que era un bon moment per plantejar aquest clúster, per empènyer les empreses que hi participin i intentar que d'aquest entorn, d'aquest ecosistema que generem, puguin sorgir nous projectes. I nosaltres, més enllà d'impulsar, el que hem de fer també amb els instruments públics és dotar-los de productes que puguin servir per generar aquesta dimensió empresarial, per sortir als mercats, per tenir un entorn més competitiu i més favorable a sortir als mercats a créixer i a internacionalitzar-se.

Per tant, en fi, estem satisfets de com va anar la presentació, de l'interès que va generar en tot un sector que, com dic, està creixent i cada vegada té més interès. Hem d'innovar també en un sector, les finances, que ha sigut sempre un sector, doncs..., diguéssim que no ha necessitat aquest element de la innovació per tenir o per fer negoci d'una manera senzilla, però ara és veritat que ens estem sofisticant i cal també que les empreses ens acompanyin en aquest procés.

Per tant, espero que amb la presentació que vam fer, amb aquests treballs que s'estan fent, la participació que va haver-hi de moltes empreses, puguem conformar aquest clúster amb tota la cadena de valor i siguem capaços de generar nous instruments. I, sobretot, com deia molt bé vostè, que siguem capaços d'ajudar les empreses a créixer, a guanyar dimensió, a sortir als mercats, que siguem capaços de generar aquesta col·laboració publicoprivada i de recuperar aquest lideratge econòmic que Catalunya ha d'anar recuperant, perquè les oportunitats i les fortaleeses que tenim són moltíssimes.

Així que moltíssimes gràcies. I seguirem parlant d'un projecte que crec que té molt d'interès i segur que generarà molts projectes interessants per al país.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre els fons europeus Pròxima Generació

300-00089/15

El dissetè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre els fons europeus Next Generation. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i, per fer-ne l'exposició, té la paraula l'honorable senyor Jaume Giró i Ribas.

Jaume Giró i Ribas

President, consellera Romero, diputades, diputats... Vint-i-set de febrer de 2025: un fantasma recorre el món. Avui, però, no és el fantasma del comunisme. És un espectre que no té una forma nítida, però que el seu contorn es perfila cada vegada amb més precisió. Encara ens costa distingir-lo clarament, perquè apareix vestit de racista, d'ultranacionalista, de masclista, d'autoritari, intolerant o insensible. Sovint, de tot plegat alhora. No es presenta amb una forma única. Hi ha una cosa que sí que podem dir amb certesa: és un fantasma que ve de la foscor, que ve de les tenebres; un fantasma que planta cara a l'element cultural més important que l'ésser humà mai ha sabut donar-se: la Il·lustració, una transformació històrica i un moviment cultural genuïnament europeu. La Il·lustració ens va dur a Europa la raó, el pensament crític, la ciència, l'educació, el diàleg. La Il·lustració ens va dur la democràcia, la civilització i, per descomptat, la revolució industrial.

Com diu el seu nom, la Il·lustració ens ha donat llum per sortir de les tenebres. Ara, el fantasma que recorre el món vol apagar aquest fanal. Una manera pròpia de la Il·lustració de fer front als problemes és posar-se en la pell de l'altre. En política, això vol dir estar disposat a escoltar els arguments contraris i a tractar d'entendre'ls, vinguin d'on vinguin. No estic segur que ho estiguem fent en aquests moments. Veiem amb estupor com, propostes polítiques que fa només un parell de dècades eren marginals, ara guanyen eleccions o assoleixen resultats notables. Ho veiem, però crec que no escoltem què ens estan dient els ciutadans quan voten aquestes opcions.

Busquem etiquetes, això sí, per classificar aquestes opcions, com si posant-los nom acabéssim amb el problema: extrema dreta, feixistes, xenòfobs, ultranacionalistes. I aleshores, un cop etiquetades, fem com si tothom les hagués de menysprear. Però, diputats i diputades, aquesta estratègia falla més que una escopeta de fira, com hem vist aquest diumenge a Alemanya o com vam veure fa tres mesos als Estats Units.

Fa un moment he comentat que aquesta tendència política no té un tret únic que la caracteritzi, però potser sí que n'hi ha un: cap d'aquests partits que tots vostès tenen al cap sembla disposat a integrar-se en la política clàssica institucional. Al contrari, els seus membres fugen del sistema com qui fuig de la pesta. En realitat, sovint la seva proposta implica desmantellar el sistema; si cal, fent servir motoserres, com hem vist no fa gaire.

El 1933 va inaugurar la dècada de l'antisemitisme. El segle XXI ha inaugurat l'època de l'antisistemisme. Avui soc en aquest faristol per fer una interpellació sobre fons de recuperació econòmica Next Generation, que, com saben, la Comissió Europea va dissenyar per tal de finançar inversions en els països membres de la Unió. I potser algú es preguntarà per què he fet aquesta introducció. L'he feta perquè estic convençut que aquestes forces fosques, contràries a la Il·lustració, apunten a la mateixa idea d'Europa.

Avui aquesta idea d'Europa està en perill. Vàrem començar amb una integració decidida, però ens hem quedat a mitges. Vàrem dotar-nos d'eleccions, però la majoria de ciutadans no saben encara per què serveix el Parlament Europeu ni com es decideixen les coses a Brussel·les. Vàrem posar en marxa un mecanisme solidari de transferència de recursos, bàsicament del nord cap al sud, però la impressió més estesa és que l'esforç dels contribuents europeus no ha canviat res. Molts votants europeus ens estan dient que volen que fem les coses d'una altra manera. Amb els seus vots ens fan saber que la política clàssica no funciona prou bé, que no és eficient, que no és transparent i que potser no fa suportable el cost dels mecanismes interns de solidaritat.

Aquesta darrera demostració de solidaritat han estat els fons europeus Next Generation. Durant la meua etapa com a conseller d'Economia, des de Junts vam haver de reclamar, dia sí dia també, que Catalunya rebés una part dels fons, com a mínim proporcional a la nostra rellevància econòmica i social. També vàrem demanar que els recursos assignats no es decidissin de manera centralitzada des de Madrid, sinó que fos el Govern de Catalunya qui decidís a quins sectors i a quines empreses anessin els fons.

Per cert, consellera Romero, en aquells moments tan feixucs, hauríem agraït del seu grup una mica més de col·laboració i suport davant del president Pedro Sánchez. En aquells anys, recordin-ho, encara de pandèmia, any 21 i començaments del 22, ens hauria agradat veure el PSC defensant poder obtenir més fons europeus per a la sanitat i per a les empreses de Catalunya, en lloc de callar i de fer bondat davant del PSOE.

Avui la part assignada centralitzadament no ha minvat, cosa que lamento, però altres coses han anat millor i no em cauen els anells, ja em coneixen, per dir les coses com són. Avui el percentatge d'assignació sobre el total estatal, així com el volum de fons que rep Catalunya, està en uns nivells prou bons, però com vostès ma-

teixos no es cansen de recordar, consellera, porten només sis mesos al Govern i, per tant, suposo que el mèrit és, com a mínim, compartit amb l'herència rebuda.

Tanmateix, consellera, avui li faig aquesta interpellació no només com a català, sinó també com a europeu. I li proposo que es posi en la pell d'un holandès o d'un danès, que fa dècades que veuen com una part dels seus impostos van, any rere any, cap al sud. No és tan difícil posar-se en la seva pell. En certa forma és el mateix que ens passa a Catalunya amb el nostre model de finançament. Veiem com, cada any, una part molt important dels diners que nosaltres generem s'evaporen i no sabem ben bé a on van ni com altres se'ls gasten.

Tornem a Europa. Com podem els catalans fer veure que l'esforç europeu, si més no per a allò que fa als recursos que arriben a Catalunya, reforça el sentit de la unitat europea en comptes d'afeblir-lo? Com a mínim, podem fer-ho de dues maneres: amb transparència i amb responsabilitat. La transparència significa que els processos d'assignació de fons siguin coneguts. Durant la meua etapa com a conseller, vam posar en marxa el portal de vigilància i monitoratge dels fons europeus, que vostès han mantingut. I els felicito per això. Però la transparència és important, però la responsabilitat ho és més. I responsabilitat vol dir mostrar els recursos que hem rebut i com han servit per enfortir la nostra nació, com l'han fet més poderosa econòmicament i més equilibrada territorialment.

La nostra vocació hauria de ser que els fons europeus servissin per no haver de dependre mai més de fons europeus. Hauríem de ser..., hauríem d'aspirar a ser contribuents nets com avui ho són Dinamarca, Holanda o Suècia. Jo li proposo, consellera, que comenci a plantejar-se de posar en marxa des d'ara un sistema d'avaluació dels projectes finançats, perquè hem de saber quin ha estat l'impacte real dels fons. En quina mesura ens han fet més competitius? Què hem fet bé i què hem fet malament? Hauria de ser un sistema d'avaluació expert, solvent tècnicament i, per descomptat, extern al Govern, amb prou recursos per fer la feina com Déu mana.

Aquesta seria, consellera Romero, la nostra primera petició.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I per respondre té la paraula la senyora Alícia Romero Llano, consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alícia Romero Llano)

Gràcies, president. Moltes gràcies, diputat Giró, per la seva interpellació. Crec que és molt oportuna i molt convenient, que, davant, no?, doncs, d'aquesta realitat tossuda que tenim al món, d'aquest canvi de paradigma que apareix en el món, d'aquestes incerteses que ens porten aquest nou escenari geopolític mundial, vulguem reforçar Europa. Crec que el nostre refugi que cal cuidar i protegir és Europa. I, per tant, crec que és molt oportuna aquesta reflexió que feia vostè, perquè em sembla que, en fi, venen temps incerts, temps difícils, temps complexos.

Ho vam veure també amb els resultats a Alemanya. De fet, m'agradaria que el que ha passat a Alemanya passés a altres zones d'Espanya, no? I tinguéssim una dreta conservadora que fos capaç de dir-li «no» a la ultradreta, «no» a l'extrema dreta, per intentar que no arribin a les institucions i vagin trencant aquestes bases, aquests fonaments que ha anat teixint i constituint la democràcia, que és el que al final volen trencar aquests fantasmes que explicava vostè que recorren el món.

És una situació, és veritat, delicada. I aquí els demòcrates ens hem d'unir, jo crec que ens hauríem d'unir amb molta força, per intentar que aquesta democràcia persisteixi i s'enforteixi, perquè segur que té elements i té marges que cal millorar, però és el millor sistema que hem trobat per viure i conviure, no?

Però estic d'acord amb vostè que, dins d'aquest entorn, Europa s'ha de reforçar. I és veritat que la situació del panorama europeu polític no està millor que fa dos anys. La situació al Parlament Europeu és complicada. Aquest fantasma que deia

vostè, doncs, ja ocupa un terç del Parlament. I, per tant, és més complicat fer polítiques europees i tenir clar quin és l'objectiu, que és que al final hi hagi una equitat entre tots els europeus, que siguem capaços d'enfortir-nos per competir en un món cada vegada més global.

I segurament no ho hem fet prou en tot aquest temps, i hem estat badant o hem estat en altres coses i no hem estat prou convençuts per invertir, per exemple, en recerca, en innovació, en indústria, generant una sobirania estratègica que ens permeti no dependre d'altres països. No ho hem fet, per això vam patir tant amb el covid, no? Vostè s'hi referia, i crec que això ho deia Draghi, ho està dient Draghi en el seu informe –en l'informe que va presentar ara ja fa uns mesos–, com Europa, si vol enfortir-se, si vol ser un actor rellevant en aquest nou mapa mundial, doncs, ha d'apostar per aquells elements estructurals que facin de la nostra economia una economia més sobirana, amb més autonomia i, per tant, basant-se en el coneixement, la innovació, la recerca per poder tirar endavant i competir. I això vol dir en l'àmbit del xips, vol dir en l'àmbit energètic..., en fi, apunta moltes línies de treball, aquest informe, i crec que hauríem de ser capaços, tots, els que formem part d'aquesta Europa i d'aquestes institucions europees, que això realment poguéssim tirar endavant.

És veritat que no hem vist sempre la mateixa Europa. I jo també vull recordar que l'any 2008, doncs, en fi, les institucions europees no van tenir la mateixa reacció que van tenir durant la crisi del covid: unes institucions europees molt més tirades i esbiaixades cap a la dreta; a Espanya, òbviament. I deuen recordar vostès el ministre Montoro..., ahir el recordaven molt en el Consejo de Política Fiscal i Financera, perquè el 2008 va ser –a partir del 2008– un any de retallades. Les comunitats autònomes van patir un infrafinançament molt important. No tenim la capacitat normativa..., tampoc la tenim ara, esperem que la puguem anar guanyant, però tampoc tenim la suficient capacitat normativa per augmentar ingressos, com sí que va fer l'Estat en aquell moment. Deuen recordar vostès que es va apujar l'IVA, l'IRPF, i això no va repercutir en les comunitats autònomes, i, per tant, vam viure una situació difícil i delicada aquell any. I, a més, recordin vostès, també, com Europa va respondre amb un rescat, amb retallades i, en fi, amb, diguéssim, unes conseqüències difícils d'explicar.

En canvi, hem vist una resposta a la crisi de la pandèmia molt diferent, no?, on s'ha injectat ja des d'Espanya, el Govern, 30.000 milions d'euros a les comunitats autònomes a fons perdut, però també com Europa va fer aquesta aposta pels fons Next Generation per reforçar la nostra economia. I ens vam adonar com, no tenint aquesta autonomia estratègica, estàvem perdent posicions al món i no teníem vacunes i no teníem material de protecció, i això no podia ser. I, per tant, com vam crear, amb aquesta mutualització del deute, uns fons que havien de permetre a les economies europees reforçar-les; reforçar-les amb el que dèiem, eh?, amb elements estructurals com el coneixement o la innovació.

I és veritat que, en aquest sentit, doncs –i vostè ho deia, i també sap que jo ho dic quan toca, només faltaria, i també ho deia en l'anterior tema del que he parlat, els clústers financers–, es va fer una bona feina. El conseller Giró, vostè, la va començar. De fet, per si no ho saben –jo crec que també està bé que expliquem les coses que van bé, no?–, hi han més de vuitanta persones a la Direcció General de Fons Europeus que vostè va crear; un equip molt potent que fa, doncs, tot el procés de gestió i de coordinació dels fons europeus a tota la Generalitat de Catalunya. I, per tant, està centralitzat. Això dona una visió global. Això permet també definir millor l'estratègia, definir millor quins projectes estan mancats, no?, de recursos. I crec que es va fer una bona feina, que, òbviament, allò que va bé no ho canviem, no ho toquem, i segueix funcionant tal com vostè ho va deixar, amb aquesta plataforma, és veritat, que permet fer el seguiment de tots aquests fons i que haig de dir, i puc dir-ho avui, que hem tancat el 2024 amb 8.900 milions d'euros que han arribat a Catalunya.

Estic d'acord amb vostè, i ho podem compartir..., jo crec que el 2021-22 també ho dèiem, però no em vull posar molt dura en això, però sí que és cert que totes les comunitats hem demanat una certa descentralització dels fons. Però també sap vostè que gastar tants diners i gastar bé no és fàcil, eh? Vostè segur que m'entén, que és una persona, a més, molt rigorosa amb els recursos i, en fi, ho va demostrar quan estava al Govern, no? Però és veritat, gastar tants recursos és fàcil, el que no és fàcil és gastar-los bé. I jo crec que aquí hi ha un control molt fort de les institucions europees, també del Govern d'Espanya, perquè aquests recursos es gastin bé. I, per tant, bé, va decidir unes fórmules a través de conferències sectorials, és a dir, recursos directament a les comunitats, algunes amb competències competitives, altres directament a empreses –i, per tant, del Govern d'Espanya a les empreses–, altres directament als ajuntaments o a les entitats.

Però en total han arribat 8.900 milions d'euros l'any 24, el 23 en van arribar 7.100. És a dir, hem augmentat un vint-i-cinc per cent la capacitat d'atracció de Catalunya. I això també passa perquè tenim moltes fortaleces i, a vegades, també va bé que ens diem les coses que funcionen. Segurament, quan un analitza i es compara amb altres comunitats autònomes, doncs aquí tenim moltes fortaleces: tenim grans infraestructures científicotecnològiques, grans universitats, empreses potents que són capaces de fer inversions, per exemple, en l'àmbit de l'hidrogen o de les renovables, i això ha fet que directament les empreses, o a través de la Generalitat, hem rebut aquests gairebé 9.000 milions d'euros, que són molt, però òbviament ens agradaria poder-ne rebre més.

Parlava vostè d'alguns elements de millora, i en concret em feia aquesta petició sobre l'avaluació. Jo li agafo la paraula. Sap vostè que al departament es va crear Ivàlua, que és un organisme independent de la Generalitat. Aquest any 25, si tenim pressupost o tenim un decret llei que ens permeti augmentar els recursos, volem fer una aportació molt important a Ivàlua. Ens sembla que l'avaluació de les polítiques públiques és molt rellevant; no només l'avaluació –i en això vostè coincidirà amb mi– sinó el disseny de la política pública. Què ens ha passat, també, amb els fons europeus? Que a vegades el disseny de la política pública venia d'Europa –ja no ni del Govern d'Espanya, venia d'Europa–, i quan arribava al territori, per la nostra realitat diferent, doncs a vegades no era fàcil d'aplicar, no? I ara Europa també ha vist que, bé, clar, amb tan poc temps moltes vegades ha hagut d'adaptar-se, o s'ha d'adaptar d'una manera fàcil i àgil a canviar algun disseny de les polítiques perquè no tenien massa sentit quan arribaven al territori, perquè tots els territoris europeus, òbviament, no són iguals.

Però sí que estic d'acord amb vostè que hem de poder fer unes bones avaluacions. De fet, nosaltres volem fer una dotació important a Ivàlua i per tant li agafo..., li accepto, diguéssim, la petició sobre aquest tema. Europa ja fa una avaluació molt important en aquest sentit, perquè, en fi, és que... Bé, suposo que vostès ho deuen haver llegit, no? Itàlia ha hagut de tornar recursos de Next Generation perquè no els estava gastant tant com la Unió Europea volia.

També els hi haig de dir que som de les regions europees que més recursos està rebent i que, de moment, no està tenint ets i uts, diguéssim, i comentaris negatius de la Unió Europea. Però és veritat que estic molt d'acord amb vostè: les coses s'han d'avaluar. I, sobretot, una de les coses que a vegades parlem amb els equips de la direcció general és l'impacte; ja no només que avaluem, sinó si realment amb l'avaluació estem tenint l'impacte que desitjàvem, que és que la nostra economia sigui més forta, més resilient. Aquest és l'objectiu que tenien els fons i, per tant, estic d'acord que aquesta és una feina important que s'haurà de fer, perquè si no s'ha fet prou bé, doncs s'haurà de continuar.

Gràcies.

El president

Gràcies, consellera. I per fer la rèplica té la paraula el diputat senyor Jaume Giró i Ribas.

Jaume Giró i Ribas

Gràcies, president. Consellera, conseller, diputats... Fa un moment, la consellera Romero s'hi referia, a qui va ser governador del Banc Central Europeu, Mario Draghi, que és qui va salvar l'euro en el moment més delicat de la nostra moneda comuna. Recordin aquella frase *whatever it takes* –faré tot allò que sigui necessari– que va calmar els mercats; si no, no sé el que hagués passat. Doncs el senyor Mario Draghi va publicar el mes de setembre un informe importantíssim. En aquell informe ens alertava del declivi sostingut d'Europa, i feia referència a l'endarreriment econòmic que estem patint els europeus.

En els darrers vint anys –i això és molt seriós–, els indicadors de creixement, de productivitat i de PIB *per capita* s'han comportat a Europa de manera molt pitjor que els mateixos indicadors dels nostres competidors directes. Segons l'informe Draghi, només una aposta decidida en innovació i en tecnologia impedirà que quedem esclafats sota el pes d'altres potències com els Estats Units o la Xina. La xifra d'inversió que l'exgovernador posa sobre la taula fa vertigen: 800.000 milions d'euros addicionals cada any. Però això no basta. La condició per augmentar les possibilitats d'èxit d'aquesta transformació és que les decisions es prenguin en bloc, de manera unitària. Draghi diu que l'èxit d'Europa passa inevitablement perquè Europa no sigui, com avui, un garbuix de veus, sinó que tingui una veu pròpia, única i reconeixible.

L'informe Draghi ens parla d'unitat, d'unitat econòmica i també de governança política, però crec humilment que s'oblida d'una variable tan important com l'economia i com la política, que és la variable cultural. Em temo que estem deixant una cosa molt important al calaix. Cal que els europeus entenguem també que el Vell Continent conforma una unitat cultural, els valors fundacionals de la qual estan avui amenaçats greument i que han de ser protegits com qui preserva una espècie en extinció. Tots els plans del senyor Draghi no arribaran enlloc si, en paral·lel, no som capaços de bastir un fort sentiment identitari europeu.

I ja que estem en plena ressaca de les eleccions alemanyes, permetin-me que em refereixi a un pensador que vaig estudiar molt en l'època universitària, un pensador alemany i profundament europeu com és Jürgen Habermas. Ell parlava del patriotisme constitucional europeu, que és aquell sentiment d'orgull de formar part d'una unitat social que comparteix uns valors comuns profundament democràtics. Els fons europeus Next Generation responen en la seva essència a aquests valors compartits, dels quals crec que ens en podem sentir orgullosos. Darrere de cada decisió econòmica, no ho oblidin, hi ha també una expressió cultural –cultural, en aquest cas, és sinònim de manera de veure el món. Nosaltres, des de Catalunya, hem de mantenir ben encesa la llum de la Il·lustració i fer que aquesta expressió cultural estigui alineada amb els valors que els catalans volem com a catalans i com a europeus, donant exemple de no estirar més el braç que la màniga –és a dir, seny–, gastar els diners públics amb la mateixa cura que ho faríem si fossin nostres –responsabilitat–, i vetllant perquè la combinació d'una economia productiva junt amb sensibilitat social ens permeti mantenir els pilars de l'estat del benestar.

Consellera Romero, els fons ja són a la seva recta final, això s'acaba, i no sabem si aquesta nova Europa serà capaç d'impulsar uns nous fons. Per tant, des de Junts li demanem que no s'entretengui, que no badi, i que, en aquest moment crucial, pensant en Catalunya, s'asseguri fins al final que arriben tots els fons que ens corresponen, que necessitem i que mereixem, i que treballi perquè no tot es decideixi des del despatx del carrer Alcalá de la ministra Montero, sinó des del seu despatx del carrer del Foc.

Li prego que estigui a l'alçada de l'honor que suposa ser consellera d'un govern de Catalunya i que, per tant, no deixi que altres decideixin per nosaltres, i que decidim posar en marxa també aquest sistema d'avaluació independent i solvent per auditar fins l'últim cèntim d'euro.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I, per fer la rèplica, té la paraula l'honorable consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Gràcies, president. Què bé tenir debats constructius, eh?, diputat Giró. La veritat és que crec que en aquest Parlament anem una mica faltats de debats assossegats, de temes molt rellevants, essencials per al futur del país, i d'aquest marc europeu en el que volem seguir vivint, i, sobretot, intentant posar en comú aquelles coses que compartim, que crec que són moltes més que les que ens separen, no?

Jo estic d'acord..., en gairebé totes les intervencions que tinc, públiques, parlo de l'informe Draghi. És un informe molt important. És veritat que ens posa sobre la taula una de les deficiències de la nostra estructura econòmica, que és la falta de productivitat a Catalunya, a Espanya i a Europa. Jo els hi posaré una dada. No sé si alguna vegada ja l'he dita aquí, però mentre es veu que el nostre PIB creix a nivells del tres per cent, quan un analitza el PIB *per capita*, doncs, els darrers vint anys ha crescut només el 0,46. Això té a veure amb molts paràmetres, no?, però el que diuen diferents economistes és que un d'ells és la falta de productivitat. Quan ens comparem, per exemple, amb Estats Units o amb Xina, doncs, clar, hi ha una comparació en la que nosaltres estem en posicions molt baixes.

Això, entre altres coses, diu Draghi que ho podem millorar posant més tecnologia, més innovació i més coneixement a la nostra economia. I per tant, és veritat, s'acaben els fons Next Generation, perquè tenen aquest termini el 2026, però pot haver-hi una nova fornada econòmica; és a dir, tot el quadrienni que tenim per endavant a la Unió Europea..., 28-34, que té..., bé, obre unes noves oportunitats.

I aquí és veritat el que dèiem abans, no?, que una Unió Europea que no està tan forta com havia estat en altres èpoques, que té un terç –ho vull recordar: un terç– del Parlament Europeu conformat per l'extrema dreta, no és tan fàcil de gestionar com en altres moments.

I, per tant, en aquests moments, es posa sobre la taula, molt –que nosaltres hi podem estar d'acord, ho compartim–, la simplificació administrativa, no?, una excessiva regulació que segurament s'ha de simplificar també, per donar opció i agilitat a la creació d'empreses i a una economia molt més dinàmica. Però això no pot fer perdre tots els avenços que hem fet, per exemple, amb el New Green Deal. I això a una part de l'extrema dreta li és igual, però em sembla que a nosaltres no.

Per això Draghi parla, com deia, del coneixement i la innovació, però parla també d'accelerar la descarbonització de la nostra indústria, de la nostra economia. Per tant, deixant clar que, malgrat que haguem de simplificar, és veritat, això no vol dir tampoc desregular i tirar a terra tot allò que hem fet i hem avançat pel que fa al camp energètic, no?, amb les energies renovables.

Perquè si mirem aquell fantasma que tenim a l'altra banda de l'Atlàntic, doncs, justament, ell ha decidit que tot això s'ho carregarà. Però, bé, el planeta l'haurem de mantenir i haurem de fer que la nostra economia també sigui més neta i sigui més competitiva.

I, després, parla ell també de la tercera cosa, que és la garantia de les cadenes de subministrament; que n'hem parlat abans i que amb el covid es va posar en evidència. Ara, això, aquests puntals de Draghi no estan assegurats en aquest moment a les institucions europees, perquè falta una certa cohesió. Jo crec que està bé que el nostre Parlament, doncs, es posicioni a favor d'aquestes polítiques, d'aquesta línia que marca Draghi.

Ell deia que per arribar a tirar endavant aquestes polítiques amb fons hauríem de dedicar-hi o hauria d'augmentar el pressupost europeu en aquest àmbit un cinc per cent del PIB; és a dir, és una xifra molt considerable, i això vol dir, doncs, que tots ens hauríem de posar d'acord en això, no?

Bé, no és fàcil, i quan un parla –i segur que vostès també ho fan– amb diputats..., o europarlamentaris–, els hi diran que realment la situació és tensa i complicada a Europa. I, per tant, crec que és important que Catalunya, que és una de les regions més potents a Europa, es posicioni en favor d'això. Entre altres coses perquè, com molt bé deia vostè, hem de generar prosperitat –l'hem de generar–, però també l'hem de generar de manera compartida. Hem de ser capaços de redistribuir aquesta riquesa per generar més igualtat, no? I, per tant, aquí ens trobarà. Hi treballarem intensament.

De fet, el president Illa va estar ara, fa molt pocs dies, a Brussel·les. El conseller Duch i jo també hi anirem el mes vinent, justament per intentar influir en tot aquest quinquenni pressupostari, que és molt i molt rellevant per a Europa, tant com ho ha estat aquest dels fons Next Generation. I esperem que en aquest 2026 puguem encara incorporar més recursos a través del PERTE de la construcció o del PERTE de la descarbonització, que són sectors molt importants per a Catalunya.

Per tant, doncs, molt agraïda d'aquesta interpel·lació, del to i de que puguem construir junts, no només polítiques, sinó també un relat que crec que necessita força a Europa per anar guanyant terreny a aquest fantasma que no ens agrada i que vol destruir aquest sistema en el que vivim tots.

Moltes gràcies, senyor Giró.

El president

Moltes gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre l'acord de lliure comerç entre la Unió Europea i Mercosur

300-00083/15

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre l'acord de lliure comerç entre la Unió Europea i Mercosur. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies, president. Conseller, consellera, diputats, diputades, seguim parlant d'Europa. Conseller Ordeig, fa una setmana tot just vam tenir ocasió, a la comissió, d'intercanviar punts de vista respecte a les conseqüències que l'acord comercial del Mercosur pot tenir sobre la pagesia catalana i europea, i, per tant, també sobre el grau de sobirania alimentària i sobre la funció social i ambiental en la gestió i custòdia del territori.

D'intercanviar punts de vista, però també de constatar les diferències, o no –a veure si avui ens ho aclareix–, perquè fa pocs dies el vam sentir en una entrevista on deia que no s'havia posicionat ni a favor ni en contra. Però nosaltres sí. Esquerra Republicana s'oposa a la ratificació de l'actual acord del Mercosur, posant-nos al costat dels interessos de la pagesia catalana i europea. I avui, a veure si vostè –i després també, amb la posterior moció, el grup que dona suport al Govern– ens demostra si defensa o no l'entrada en vigor d'aquest actual acord.

Precisament, aquesta deixadesa en les funcions, que haurien de ser pròpies del departament, aquesta omissió de responsabilitat i renúncia a defensar els interessos de la pagesia catalana, malgrat que hauria de ser la raó de ser del Govern de Catalunya, és el que ens porta avui aquí a tornar a obrir aquest debat en Ple respecte a l'acord del Mercosur, que nosaltres considerem que més que un acord de lliure comerç és un acord de comerç injust.

En comissió ja vaig dir-l'hi i ho torno a fer avui aquí: li agraïm molt el to amable que fa servir, el felicitem per la imatge de conciliació que projecta i reconeixem

també la seva voluntat de compartir els reptes del sector primari amb els grups parlamentaris d'aquest Parlament. Però també li vaig dir que no hauria de confondre aquesta corresponsabilitat de tothom amb l'obligació de donar respostes a les necessitats i oportunitats del sector. Aquesta última és del Govern, del seu Govern i també del Govern de l'Estat espanyol. És la seva obligació de governar i fer-ho aportant solucions. Aquelles solucions que potser els hi semblaven fàcils, ràpides i efectives quan eren a l'oposició, i que no sempre l'exercien de manera responsable, empàtica i col·laborativa. Com he dit, la responsabilitat és de tothom, però l'obligació és seva.

«Conseller, el Parlament de Catalunya constata la inacció del Govern en matèria d'agricultura i ramaderia i la manca de planificació, previsió i mala gestió per fer front a la situació en què es troba el sector actualment». Li sona?

Aquesta va ser la carta de presentació del PSC al debat monogràfic sobre la pagesia que es va celebrar ara farà un any. Ara que han canviat la lleugeresa de l'oposició per la responsabilitat actual de govern, considera que la situació de la pagesia és la mateixa que abans?, millor?, pitjor? Quina valoració fa el Govern de la situació actual de la pagesia a Catalunya, més enllà de les bones paraules i del canvi de nom del departament? Creu que és moment d'augmentar les amenaces a la pagesia professional catalana amb la ratificació de l'acord del Mercosur?

En un món globalitzat on el lliure mercat ordena sovint de manera desigual les relacions comercials, ara no tenen excuses per no cercar les majories necessàries i promoure canvis realment transformadors. El Partit Socialista té responsabilitat de govern, capacitat de decisió, aquí, a Catalunya, a l'Estat espanyol i també a Europa. I, per tant, no pot passar la pilota o carregar el mort a un altre. I tampoc pot dir que hi ha coses que no depenen de nosaltres. Sí que depèn de nosaltres.

A nosaltres el PSC ens ho va posar molt difícil llavors. Ara, però, des d'Esquerra Republicana els hi posarem més fàcil sempre que vulguin realment revertir els greuges i les desigualtats estructurals que ha d'afrontar la petita i mitjana pagesia, que és el model del nostre país. I això vol dir necessàriament que se la prioritzi enfront de les lògiques de mercat desequilibrades i deslleials que perpetuen desigualtats econòmiques, socials i ambientals.

I, precisament, els termes actuals de l'acord encarnen aquesta llosa de pes insuportable per a la petita i mitjana pagesia del nostre país. De fet, ens condemna encara més a la dependència alimentària de l'exterior; perpetua les desigualtats dels negocis extractivistes a Amèrica del Sud, i beneficiarà l'agroindústria transnacional i els grans grups intermediaris i de distribució, que són pocs i els de sempre.

És molt probable, i segurament vostè ens donarà xifres, moltes xifres milionàries; també ens parlarà del retorn de Trump al Govern dels Estats Units i els riscos per a les nostres exportacions, que sí que hi són. I la geopolítica ens ha de preocupar, però no podem deixar de banda els nostres principis i no podem perdre la nostra sobirania alimentària. I tampoc podem mirar a una altra banda mentre veiem que els nostres pagesos, ramaders i pescadors no es guanyen la vida i tenen dificultats. La seva veu és imprescindible i les polítiques que els afecten no es poden decidir a les seves esquenes.

I també hem de tenir en compte tota la ciutadania, perquè l'altre dia ens parlava de tots els milions d'habitants del nou mercat que es pugui obrir amb el Mercosur, però això també acabarà afectant els 450 milions de consumidors i consumidoras de la Unió Europea.

Per això, des d'Esquerra Republicana ens oposem a l'actual acord del Mercosur, per molts motius: per la manca de transparència en la negociació; per la manca de garanties suficients per a la pagesia europea i també per a la pagesia dels països del Mercosur; per la manca de debat polític, que no permet resoldre els molts dubtes que generen aquest acord; per l'absència d'una avaluació d'impacte ambiental rigorosa que contempli una anàlisi completa de les repercussions socials i ambientals de l'acord –algú ha calculat la petjada de carboni?–; pels efectes sobre la ciutadania com

a consumidors d'aliments i productes que pot ser que no comptin amb els mateixos controls que la Unió Europea i, per tant, no es pot garantir la mateixa qualitat.

En definitiva, per la competència deslleial. Com es podran assegurar els estàndards sanitaris? Com es podrà evitar la desforestació de zones com l'Amazònia? No es preveuen mecanismes vinculants per al compliment dels objectius climàtics. I si parlem dels drets humans, no hi ha garanties clares que els països del Mercosur compleixin amb els compromisos dels drets humans. O bé confiem en el fet que Mil·lei seguirà directrius ecologistes i defensarà els drets dels treballadors?

En definitiva, manca de mecanismes de compliment efectius en l'aplicació de les normes europees. Les anteriors experiències en acords comercials ja han demostrat la dificultat de fer complir aquestes normes sense mecanismes de sanció efectius. Si ara, en els acords vigents de lliure comerç, no s'estan aplicant i fent complir les clàusules mirall, vostès donen per fet que aquest acord garantirà la seva aplicació? A més a més, el sistema de control no garanteix de cap manera que no es produeixin vendes a pèrdues.

Tots aquests dubtes i manca de garanties s'estan posant de manifest, tant a nivell del propi sector primari, també dels sindicats, com de la pròpia eurocambra, on fa pocs dies es va evidenciar la divisió sobre aquest acord, que, tot i comptar amb el suport dels grups majoritaris, desperta preocupacions en amplis sectors de l'hemisferi i fa preveure un camí que podria aturar la seva ratificació parlamentària.

Faig referència també, breument, a un comunicat que va emetre la Confederació Europea de Sindicats i la Coordinadora de Centrals Sindicals del Cono Sur, el passat mes de novembre, on demanen al Consell de la Unió Europea i al Parlament Europeu que rebutgin l'acord tal com està previst, ja que no es contemplen mecanismes per preservar els drets de les persones treballadores, així com la manca de transparència en les negociacions.

I cito textualment: «Tot i que la pròpia avaluació d'impacte de la comissió indica que només donaria lloc a un creixement net del 0,1 per cent del PIB a l'economia de la Unió Europea, l'acord continua mancant d'un mecanisme sòlid per descartar violacions dels drets dels treballadors, fins i tot mitjançant sancions, cosa que és lamentable. I pel que fa als treballadors i treballadores del sector de l'alimentació, l'acord podria comportar un dúmping social i una competència deslleial que reduiria les condicions laborals a la Unió Europea, sobretot per als 6 milions de persones que treballen en aquest sector.»

Des d'Esquerra defensem acords comercials justos i que contemplin les condicions de reciprocitat per garantir preus i estàndards de producció local, seguretat ambiental i sanitària i, evidentment, viabilitat econòmica del sector. No podem permetre que els aliments s'utilitzin com a moneda de canvi.

Conseller, ara a més d'escoltar i fer un llistat de bons propòsits els pertoca actuar. Vostè ha repetit en diverses ocasions que s'ha d'estar a Brussel·les. De moment, no hi podem ser com un estat i, per tant, hem d'exigir al Govern de l'Estat que s'oposi fermament a la ratificació de l'acord. El Govern de l'Estat pot promoure la minoria de bloqueig necessària en l'acord del Mercosur.

Li demanem que treballin per revertir els greuges que suposa per a la pagesia catalana i contribueixin a assegurar la seva supervivència i el nostre proveïment d'aliments; un proveïment que, en tot cas, ha de ser d'aliments saludables, de proximitat i temporada, i respectuosos amb els drets humans i els estàndards sanitaris i ambientals.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, per respondre aquesta interpellació, té la paraula l'honorable senyor Òscar Ordeig i Molist, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Gràcies, president. Diputades, diputats... Diputada, que no la veig... Aquí. Gràcies. En primer lloc, gràcies per avenir-se a fer el canvi d'horari de la interpellació. L'hi agraeixo. Entenc que avui el debat és una continuació en el plenari del que ja vam tenir a la comissió, que vam tenir tres hores de debat sobre pros i contres i les diferents opinions dels grups parlamentaris sobre l'acord de la Unió Europea i Mercosur, i també les reflexions sobre la política comercial a Catalunya, el sector agroalimentari, Mercosur i més enllà, amb tot el que està passant.

Jo crec que és un error deslligar Mercosur de la resta de mercats internacionals i de les relacions que estem tenint. I, per tant, no li respondré lo que vostè vol que li digui. Vostè vol que vingui aquí i li digui «sí» o «no». I jo crec que... M'ha inspirat ara el diputat Giró quan deia..., ha fet algunes reflexions sobre com hem d'entendre la política en el marc europeu i en els moments que ens ha tocat viure. I jo crec que els moments que ens ha tocat viure, de gran complexitat, no són moments de sí o no, de blanc o negre, de hi estem d'acord o hi estem en contra.

I, per tant, perquè no digui «oh, llavors, no m'ha contestat», miri, ja començo pel final. O es compleixen les clàusules mirall o Mercosur no té sentit. No sé si això respon una part de la seva pregunta, de la seva inquietud. I no li dic a vostè aquí... Obro parèntesi. No ens hauríem de quedar en un racó pensant que des de Catalunya definirem «Mercosur sí, Mercosur no» o la geopolítica mundial, sinó que hem d'anar allà on realment podem tenir un mínim d'influència. En la política d'avui dia s'ha de tenir idees clares, sumar complicitats i guanyar influència, poca o molta. I això s'ha de fer a Brussel·les.

L'1 de març comença a caminar la nova Unitat d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació que tindrem a la delegació del Govern a Brussel·les. «Per tant, resulta que vostè em diu Brussel·les.» Escolti, doncs sí, ja hi hem fet bastanta feina. Ja sap tot el que ha passat en pesca. Ja sap el que ens hi juguem aquest any amb la nova PAC i en temes de simplificació administrativa. I, per tant, ja sap també amb Mercosur. Per tant, s'ha d'estar allà. S'ha d'estar allà per influir, i a vegades no per dir «no» a tot, sinó dir: «Home, això, si es fa, s'ha de fer millor.»

I, per tant... I això que li estic dient a vostè, jo estava la setmana passada... Saben que va venir el comissari, el nou comissari d'Agricultura, el Hansen, a Madrid? Vam estar allà amb ell. Jo vaig estar amb ell i li vaig dir: «Miri, comissari, si li puc dir dos coses que nosaltres creiem que són les més importants en aquests moments i que la gent..., si comencéssim amb això, la gent, els agricultors d'Europa, però especialment els catalans estarien molt contents o alleugerits.» Un té a veure amb comerç internacional; l'altre té a veure amb el dia a dia.

Primer, papers. I ara a la primavera la Unió Europea presentarà un paquet de mesures de simplificació administrativa. Al Govern de la Generalitat també ho han fet. Serà insuficient. Se n'hauran de fer molts més, perquè ens hem passat de frenada i ens hem fet trampes al solitari. I resulta que som els més reglamentistes de tot el món i, per tant, som menys competitius. Per tant, aquest és el camí.

Segon punt, clàusules mirall. No és un problema de Mercosur. Si no es compleixen els controls duaners com toca, no és un problema de Mercosur, no és un problema d'Estats Units o no és un problema d'Àsia. És un problema que nosaltres ho hem de fer millor. Per tant, jo vaig dir: «Calen clàusules mirall, fer complir la normativa.» El que està prohibit aquí... Està prohibit que la importació..., s'utilitzin productes fitosanitaris o que vagin en contra de la sanitat animal. Per tant... Si estem d'acord, jo crec que aquest és el tema de fons. Mercosur a qualsevol preu, de qualsevol manera? No. Per tant, evidentment –ja ho vaig dir al seu dia–, tenim dubtes, també tenim dubtes.

Ara, també li diria: a la geopolítica actual on s'ha de situar Catalunya? Estem molt contents perquè el 2024 Catalunya va fer el rècord d'exportacions de tota la

seva història: 16.000 milions. Nosaltres volem exportar a tot arreu. Ara, que no ens importin. És això el que m'està dient? Està a favor del comerç internacional? Hi està a favor?

Obro parèntesi. El nostre mercat és Europa –el nostre mercat és Europa. Mercat institucional –institucional–, segur, amb bones infraestructures i és on realment tenim la gran part de la nostra exportació agroalimentària. Per tant, aquest rècord l'hem fet gràcies a Europa, però també l'hem fet fora d'Europa. Per tant... I a quins mercats anem, diputada? Estats Units? Veurem què passarà. Sud-amèrica? Petjada ecològica. Estic d'acord amb vostè, eh?

Per tant, jo crec que hem de prioritzar mercats que ens interessin, de proximitat. Però tot això ho hem d'anar fent extensiu, perquè evidentment tenim balança –compte amb això, eh?– econòmica, comercial, agroalimentària positiva. 1990: trenta per cent de suficiència econòmica, d'autosuficiència. 2024: cent-cinc per cent. Per tant, aquí hi ha hagut un miracle del sector agroalimentari de generar valor econòmic. Per tant, escolti, això ha sigut gràcies a les exportacions. Què anem, a Àsia? Bé, digui'm. I diu: «No, no sortim. No ens n'anem als altres continents.» Escolteu...

Segona reflexió –i ho torno a dir–: és compatible la política... Bé, i perdoneu, eh?, 2024 ha sigut un bon any per al sector agroalimentari català. Renda agrària, més d'un deu per cent –renda agrària, més d'un deu per cent. D'acord? L'IPC que més ha crescut de tota l'economia... Hem crescut més... Espanya ha crescut més que la mitjana europea. Catalunya ha crescut més que la mitjana espanyola. I el sector agrari ha sigut el que més ha crescut en el PIB català. Per tant... Les coses podrien anar millor. Segur. Tenim molts problemes. Segur. Tenim molts reptes. També.

Obro parèntesi: de l'anterior Govern, escolti, jo només tindrè paraules d'agraïment com a govern de la Generalitat, només faltaria. Segur que ho van fer..., en uns moments molt complexos, ho van fer de la millor manera possible. Per tant, intentarem agafar el relleu d'allò que es va fer bé i millorar allò que potser no va sortir prou bé.

I, per tant, jo crec que hem de fer..., hem de dir: estem a favor de les relacions internacionals i el comerç internacional? Home, només faltaria. Catalunya té vocació emprenedora i exportadora. Això és contradictori amb defensar una posició d'enfortiment del comerç local, del producte de proximitat, del cinquanta per cent de la compra pública de proximitat, de les IGP, de les DOP, de l'escola, de fer aquest procés de posar en valor el nostre producte, la dieta mediterrània, la cuina catalana...? Que tenim una feinada de nassos. No és incompatible, és que és més, és que és..., si enfortim la posició dels nostres productors i el consum local propi, també enfortim la posició dels nostres petits productors, que estan molt atomitzats, i també potser tindran plataformes per exportar.

Per tant, sí a l'exportació, sí a enfortir la producció dels nostres consumidors locals. I què és lo més important? Què és lo més important? Apostar per la qualitat i l'excel·lència en el procés productiu, en els nostres productes. No ens pot guanyar ningú en qualitat i excel·lència.

Dos: reciprocitat en les relacions comercials amb l'estranger. No podem competir amb les cartes marcades. Això s'ha de fer millor. Això ho va dir el ministre la setmana passada. Això ho ha dit també la nova visió de l'agricultura europea, que és aquest document de treball que es farà servir per actualitzar la nova PAC –també ho ha dit. D'acord?

Modernització del sector: nosaltres necessitem tenir un sector modernitzat, amb les eines necessàries, que faci que pugui competir en un context geopolític canviant, però només..., de canvi climàtic, d'alta competència i, per tant, de que ha de gestionar millor l'aigua, de que ha de tenir tecnologia, digitalització, coneixement. Per tant, jo crec que també aquí no ens pot guanyar ningú.

I, llavors, diversificar mercats. No podem dependre només d'un o pocs mercats. Jo crec que aquí necessitem diversificar. Ja tenim aquí plans de contingència, com

sap, pel que pugui passar amb Mercosur, pel que pugui passar amb Estats Units i pel que pugui passar amb països que són bastant inestables. Veurem també a Àsia, què passa amb el sector de la carn. Estar preparats.

I on no ens pot guanyar ningú? Home, en ser competitiu, en tenir un sector modernitzat, professional, competitiu, que tingui les idees clares i una administració pública que acompanyi, no que foti més traves: que tardi sis anys a contestar una llicència. I, per tant, aquí és on... Si volen aquí participar també d'això, ja els hi diré.

I, llavors, ja sé que vostè em dirà: «No, Catalunya s'ha de posicionar sobre el Mercosur.» Hi estic d'acord, el Parlament de Catalunya s'hi ha de posicionar, eh? I, per tant, el que em diguin ho assumirem com a propi, només faltaria –el que digui el Parlament. Ara..., està bé, eh?, que parlem d'això, però sobretot al que nosaltres ens hem de dedicar és a fer un sector que tingui els recursos necessaris per ser competitiu i que hi hagi relleu generacional i que hi hagi prous pressupostos. I que la quantitat ingent de diners que necessitem per modernitzar els regadius de Catalunya, allà on n'hi ha i allà on no hi ha regadius i que s'haurà de fer dessalació i s'haurà de fer regeneració d'aigües, que hi hagi els recursos, que no hi són –que no hi són. No tenim ni pla de regadius, per no dir. Per tant...

Bé, seguirem després, que segur que m'he deixat coses que a vostè també li interessaven.

Gràcies.

El president

I ara, per fer el torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies. Conseller, jo li respondré a les preguntes que m'ha fet molt clarament: Esquerra Republicana està a favor del comerç internacional en les condicions que garanteixin tot el que li he dit abans i que no repetiré. Hem signat acords i estem d'acord amb acords internacionals que estan funcionant bé. Ara, si vostè diu: «Clàusules mirall, sí»... Però si no hi ha cap garantia! tal com està escrit l'acord, no hi és, la garantia. I, a més a més, si en els que tenim ara no es compleix, per què hem de signar i córrer ara a posar-ho en funcionament quan no està funcionant amb altres acords que tenim?

No diem «no» a tot, eh? –no diem «no» a tot. Ja l'hi he dit: hi ha acords que el nostre grup a Europa hi ha votat a favor. Ara, amb aquestes condicions, no. I aquí les idees clares: jo crec que vostè, per una banda, diu que això no pot ser, però, després, que davant de la inestabilitat política, què fem?..., i geopolítica. Doncs de moment garantir el funcionament i la viabilitat econòmica del nostre sector primari, perquè, si no, no caldrà que fem ni plans de regadiu ni que fem res, perquè ja no n'hi haurà.

El relleu generacional. Molt bé. Però si vostès ja estan dient justament –ara ho acaba de dir– «fons de contingència». El propi acord de Mercosur té un fons de compensació per compensar els greuges, que ja es reconeix que hi seran. I li'n puc donar dades. Per exemple, en el sector del boví està previst que el preu pot caure entre un setze i un vint-i-cinc per cent, i una pèrdua de 7.000 milions d'euros a l'any. A França, Irlanda i Espanya, que són els països més afectats. L'impacte agrícola, avícola i porcí també pot fer perdre fins a un quinze per cent la producció avícola.

Per tant, si ja d'entrada sabem que aquest acord implicarà que hi haguem de dedicar uns fons de compensació, que no sé si ho podrem salvar, al final suposo que vostè deu estar d'acord amb mi... Entenc que defensi l'acord, per algunes coses o per unes altres –no ho havia acabat d'entendre–, però en el que sí que estarem d'acord és que aquests fons són un pedaç per perpetuar els greuges, és alimentar amb molles la pagesia i és condemnar-los i condemnar-nos a nosaltres mateixos a ser més dependents de l'exterior.

L'objectiu –i en això estem tots d'acord– ha de ser que l'activitat agrària sigui viable i sostenible econòmicament per si sola. Després, el tipus de relacions que puguem fer amb altres països i davant aquesta inestabilitat l'anirem decidint, valorant i calculant de manera que pugui ser el màxim de beneficis per al nostre sector.

Podem anar donant ajudes, que moltes són necessàries, però no deixen de ser pedaços conjunturals. El que realment cal és una aposta per incidir en el tauler de joc, regulant els mercats per tal que hi pugui seguir havent partida. I, en aquest sentit, he de dir que, malgrat la necessitat que nosaltres sí que tenim clara d'oposar-nos a l'actual acord del Mercosur, no és suficient, calen canvis transformadors, solucions estructurals, transformadores i orientades a ampliar la sobirania alimentària. Perquè ens ho podem produir tot? No, és evident que no –seria ingenu pensar que ho podem fer–, però almenys fem polítiques i prenem decisions que augmenten el grau de sobirania alimentària en aquest context d'inestabilitat global.

Conseller, l'agroindústria transnacional i els grans grups intermediaris i de distribució no són sinònims per referir-se a la pagesia. De tot el sector, hi ha una part que potser funciona molt bé, però una altra que no està patint els millors moments. Facin alguna cosa, aprofitant que governen arreu, per capgirar aquests greuges i injustícies. Aquí, demanem-ho al Govern espanyol, amb les competències que tenen, i a Europa, amb els grups que ens representen. Impulsin els canvis legislatius per garantir que la pagesia percebi preus justos, que és una de les bases. No han estat capaços encara de fer els canvis necessaris a la llei de la cadena alimentària, i ara ens volen fer creure que seran capaços d'implementar mecanismes de compliment efectius que assegurin que els productes del Mercosur compleixin els mateixos estàndards? Promoguin canvis reguladors i ajuts que discriminin positivament la petita i mitjana pagesia professional. Aprovin aquest pla de contractació pública alimentària, que vostè comentava, però, quan ho facin, assegurin-se no només que el producte serà de proximitat i temporada, sinó que també se'n pagui el preu just i es faci a través de licitacions petites i territorialitzades que prioritzin la compra directa o de circuits curts a empreses petites i mitjanes de caràcter local.

I acabo. Volem que el Govern de Catalunya demani al Govern de l'Estat espanyol que s'oposi a la ratificació d'aquest acord –perquè, sí, hi ha moments que s'ha de dir «sí» o «no», t'has de posicionar– i que també defensin els eixos troncats del nostre país i també d'Europa: el nostre model de pagesia i, per tant, els llocs de treball del sector primari, la nostra sobirania alimentària, la protecció dels drets laborals i del medi ambient i la salut de la ciutadania.

Moltes gràcies.

El president

I, per fer la rèplica, pot intervenir el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Gràcies, president. Diputada, ha faltat potser una reflexió també –dona per al que dona, la interpellació, no?, també. Però jo crec que també necessitem documents. Ja saben que hem encarregat un estudi sobre impacte econòmic, sobre quins aranzels, quina reducció, quines quotes... Ja s'estan fent, avui, importacions de tots aquests productes, eh? Per tant, el problema que tinguem ja el tenim avui, si és que el tenim en el futur. Per tant, jo crec que aquí també hauríem de saber..., impacte econòmic i matisar-lo també. I l'altre dia, per exemple, fèiem la reflexió sobre l'arròs, que el tipus d'arròs de Sud-amèrica, doncs, no és el que fem aquí a Catalunya i, per tant, creiem que no serà una competència per a nosaltres. En tot cas, escolti, primer misatge: no tingui cap dubte que el Govern de la Generalitat el que estarà és al costat dels agricultors de Catalunya. I, per tant, els defensarà arreu, on toqui, i amb els recursos que faci falta.

La pregunta que li faig... La sento i penso: «Amb lo que diu, si ho portem a l'extrem, suspenem tots els acords comercials.» Sí, perquè al final dius: «Escolti, vostè... Clar, no, vostè es queda amb lo millor del que li interessa i la resta, doncs, no.» Llavors jo dic: escolti, millorem els controls d'entrada? (*Pausa.*) Millorem els controls, no? Doncs facin aquesta proposta també: cal millorar els controls d'entrada. Hi estem d'acord –hi estem d'acord. Llavors, jo crec que tenim un excés d'actitud, de vegades, paternalista del sector. Si us plau, tenim un sector competitiu..., ja ho he dit, tenim molts reptes, tenim problemàtiques, però un sector molt competitiu, que hi ha gent emprenedora, professional, modernitzada. I, per tant, posem en valor que tenim un sector que, a més a més, ha fet..., de la transformació del producte agroalimentari, n'ha creat gran valor econòmic, empresarial i, a més a més... I llavors, ostres... I de tecnificació, que jo crec que fa que llavors..., per això és més competitiu que a molts altres països d'Europa i del món. Per tant, una mica de posar-ho en valor i de pensar que la nostra posició al món és reconeguda i és valorada. Si es compleix la normativa no hi haurà cap problema. I, per tant, jo crec que, al final, estem dient una absurditat. Evidentment que s'ha de complir la normativa. Bé, doncs donem garanties perquè això sigui així.

Aixequem el focus. El diputat Giró també deia..., s'ha referit a l'informe Draghi i Letta; jo em referia a la visió que va presentar també la Comissió Europea sobre l'agricultura. Mirem el món que ens ha tocat viure. Hem d'anar a la innovació, al coneixement, a mobilitzar inversió pública per tal de tenir un territori i sectors competitius en el conjunt de l'economia, en el conjunt de l'economia europea.

Integrar més les polítiques europees comunitàries. Ho hem de decidir nosaltres? I si no tenim majoria entre els vint-i-set? I, dintre dels vint-i-set, les diferents regions? Escolti, vostè creu que...? Hem de buscar posicions majoritàries. I, per tant, li torno a dir el mateix: intentem que les posicions majoritàries siguin de modificar les propostes..., a vegades és modificar les propostes que es presenten per tal de millorar-les.

La llei de la cadena alimentària. Escolti, és que, clar..., uh! Jo crec que això ho hauria de portar en un altre lloc. Poden demanar-ho també a la moció. Posin: que el Govern de l'Estat faci una modificació de la llei de la cadena alimentària per tal d'afinar-la més. Si segurament..., si hi estem d'acord. Però, escolti...

I l'observatori de preus, que depèn del Govern de la Generalitat? Quants anys fa que en parlem? Jo crec que fa una dècada que parlem de crear l'observatori de preus de la Generalitat, d'aquí –d'aquí. S'ha de fer o no s'ha de fer? (*Veus de fons.*) Anem tard, perquè si tinguéssim un bon observatori de preus, sabríem quan es ven per sota del preu de cost. I, per tant, jo crec que aquí hi ha molta feina. També estava, crec, en les mesures del monogràfic, però llavors s'ha de tirar endavant.

I la contractació pública? Ja la farem. Obrirem la mà. I, evidentment, hi haurà una reflexió aquí i tothom podrà aportar-hi. Però evidentment que cap aquí anem.

Escolti, comptem amb vostès, tot i les miques de discrepàncies. Gràcies per fer la reflexió. Comptem amb vostès, però ja ho hem dit: qualsevol iniciativa que pugui aportar més recursos, noves visions, noves aproximacions i que pugui també aportar demandes d'aquí a altres administracions públiques per tal de millorar aquesta situació, doncs, evidentment, serà benvinguda.

I un element que jo crec que és el que ens hi juguem el futur: 2025, es defineix l'arquitectura de la nova PAC, del nou període de la PAC 2028-2034. Molt important que anem a la una i busquem també complicitats per decidir que volem una PAC que ajudi l'agricultura familiar i les zones rurals, la professionalització, la simplificació, el talent, els joves, el relleu i un sector competitiu a Europa.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió dels residus

302-00059/15

El vint-i-dosè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió de residus. És presentada pel Grup Parlamentari Comuns, i per exposar-la té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez. *(Pausa.)*

Si el senyor Mijoler no hi és, algú altre del seu grup parlamentari vol intervenir en lloc seu? *(Pausa.)* Si no, haurem de passar de punt de l'ordre del dia. Em sap greu, però... Hem de passar de punt de l'ordre del dia? *(Pausa.)*

Passem al punt vint-i-tresè, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el mercat de treball. *(Veus de fons.)* És que... Perdonin, faig una reflexió. Els diputats que han d'intervenir han de seguir la sessió. I això no pot passar, perquè ara ens altera absolutament el procés. *(Veus de fons.)* Vinga, escolti... Permeti'm que li faci un advertiment seriós: a l'hora s'hi ha de ser, i s'hi ha de ser sempre. Té la paraula, diputat. *(Veus de fons.)* No, no, però és que no és una qüestió de dos quarts, és una aproximació, diguem-ne, teòrica, però l'important és allò que se substancia en aquest Ple.

Té la paraula, senyor diputat.

Lluís Mijoler Martínez

President, demano disculpes, no només a vostè, sinó sobretot a la resta de la cambra, companys i companyes, però estava *rehaciendo* una part de la meua intervenció que considerava essencial i pensava que la interpellació era una mica més llarga. Disculpeu.

Us presentem avui una moció, que demanem un ampli suport d'aquest Parlament. I, en aquest sentit, començo per agrair les esmenes que ajuden a millorar la proposta. Un suport que és necessari perquè som conscients que cal que afrontem una qüestió fonamental: quin model de gestió de residus volem per a Catalunya. Continuem amb el sistema actual, que ens decanta cap a la incineració i els abocadors, o avancem cap a una estratègia basada en la reducció, la reutilització, el reciclatge, la renovació? La llei de residus estatal del 2022 és un pas endavant, cert, però no és suficient per a Catalunya. La pionera llei de 1993 va assentar les bases del que en diem les tres erres –reduir, reutilitzar i reciclar–, però necessitem un marc normatiu propi que ha de definir un model català adaptat a la nostra realitat territorial i temporal.

La nostra moció mostra quatre grans blocs: una gestió de residus deficient i asimètrica territorialment, la necessitat d'una nova llei de residus i d'embalatges, la necessitat d'un canvi de model en la recollida i el tractament, el tancament de les nuclears com a repte de país. I sobre aquest punt tindrem ocasió de debatre al proper Ple, amb la nostra moció sobre model energètic.

Avui, deia, tenim una gestió de residus deficient i, sobretot, desigual al territori, que presenta greus mancances i que genera, a més, un sistema de desigualtat. Posem exemples concrets. El col·lapse de l'abocador de Vacamorta, al Baix Empordà, és una mostra de la manca de planificació i de les conseqüències que té una mala gestió de residus. Després d'anys d'abocaments incontrolats i d'incompliments normatius, ara el territori ha d'assumir el cost ambiental i, sobretot, econòmic de la seva clausura i del tractament dels residus acumulats. A l'altra banda del país, a la comarca de l'Anoia, trobem un altre cas paradigmàtic: la planta de tractament de residus de Castellolí, que genera preocupació per les seves emissions i pels impactes en la qualitat de vida dels veïns. I podríem seguir amb més exemples: la contaminació per purins a Osona i al Pla d'Urgell, els abocaments industrials a la conca del Besòs, l'acumulació de residus a la paperera d'Alcover o els abocadors il·legals a les comarques gironines. Tots aquests casos evidencien que el model actual no funciona i que cal una transformació urgent.

Per afrontar aquesta situació proposem l'aprovació d'una llei de prevenció i gestió de residus i de foment de l'economia circular. Aquesta llei ha de marcar un abans i un després en la política de residus del país, establint objectius clars i ambiciosos de prevenció, reducció, reutilització i reciclatge. També defensem una llei d'embalatges que limiti l'ús de plàstics i materials d'un sol ús i que impulsi sistemes de retorn i reutilització.

La responsabilitat ambiental no pot recaure exclusivament en la ciutadania i en els ajuntaments, sinó que ha de començar per la indústria i ha de començar pels productors. Aquest marc normatiu ha d'anar acompanyat del finançament suficient per desplegar el Precat20 amb garanties.

Si volem reduir la dependència d'abocadors i incineradores, cal apostar per sistemes de recollida selectiva més eficients. El porta a porta ha demostrat ser un model d'èxit allà on s'ha implantat: municipis com Santa Coloma de Cervelló o Torrelles han assolit nivells de reciclatge del vuitanta per cent, superiors al vuitanta per cent. Tanmateix, contenidors intel·ligents poden també ser una eina clau en el cas de millorar la traçabilitat i l'eficiència, com és el cas, per exemple, de Sant Just Desvern, que fa uns anys que el practica.

Pel que fa al tractament, defensem la progressiva substitució de les incineradores per infraestructures més sostenibles i renovem el compromís de mantenir la moratòria de la incineració a Catalunya. No podem continuar cremant residus com a solució fàcil, com és el cas de Montcada i Reixac, on l'empresa cimentera Lafarge continua incinerant a menys de cent vint metres d'una àrea poblada, posant en risc la salut de les persones. Defensem el seu tancament amb un pla de reindustrialització per salvaguardar els llocs de feina. Saludo la gent de Montcada que estan per aquí, especialment veïns, veïnes, també treballadors de l'empresa i l'alcaldeessa Campos. Salut!

També és urgent abordar la gestió dels purins de les grans explotacions ramaderes, especialment en comarques com Osona, la Segarra o el Pla d'Urgell. Cal establir taxes de reducció de les emissions contaminants i revisar l'estratègia catalana de biogàs, garantint que les plantes es dimensionin segons la producció local de residus orgànics i que hi hagi un control públic efectiu. Tolerància zero contra la contaminació. Necessitem sancions que siguin efectives contra les males pràctiques de les grans explotacions agrícoles i ramaderes, així com més transparència en la gestió d'Ecoembes i altres sistemes de reciclatge.

Aquesta moció planteja mesures concretes i necessàries per construir una Catalunya més sostenible, més justa i més responsable amb el seu territori. Els municipis, la ciutadania i les entitats ecologistes ja fa temps que treballen en aquesta direcció. Aquest Parlament i aquest Govern poden fer realitat la transició ecosocial al nostre país, per a nosaltres i per a les generacions futures.

Gràcies a tothom.

El president

Gràcies, senyor diputat. Hi ha hagut tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I en primer terme, per defensar-les, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bona tarda a tothom. Bé, com ja ens ha explicat en aquesta..., Catalunya necessita clarament una llei ambiciosa de prevenció i de gestió de residus i ús eficient dels recursos. Perquè és evident que hi ha hagut una deixadesa política. Parlem d'una llei del 1993. Per tant, ha plogut molt. En aquests darrers anys massa poc, però en general, doncs, així és i encara no tenim aquesta llei, tot i que diferents governs han fet processos per fer-la, però al final no s'ha acabat..., no ha acabat arribant aquí al Parlament.

I és evident que l'Agència de Residus de Catalunya no ha fet bé les coses, perquè trobem exemples arreu del país que ja s'han dit, com diferents abocadors arreu del país que han estat clausurats per sentències judicials o d'altres incineradores –la de Montcada, però d'altres municipis– que haurien d'estar ja tancades. I més quan aquí el Parlament va aprovar la moratòria a les incineradores de Catalunya, que no es donaria cap més permís ni se'n deixaria obrir cap de nova. I això no ha passat en algun cas.

I avui estem aquí debatent aquesta necessitat de fer aquesta llei. I és evident que nosaltres hi estem d'acord, perquè necessitem una llei que treballi per a la prevenció –no per a la gestió, sinó per a la prevenció–; una llei que garanteixi l'ecodisseny, que garanteixi que els materials fets de la majoria d'objectes que es posen al mercat siguin reciclables, la prohibició de materials que no poden ser reutilitzats. Necessitem, és a dir, un canvi de paradigma, un canvi de model.

I, evidentment, el que necessitem és que aquesta nova llei deixi de, per un costat, afavorir els qui produeixen aquests embalatges, aquests residus, i alhora penalitzi doblement la ciutadania, no? La penalitzi quan compra els productes i la penalitza a l'hora que ens els venen a recollir a casa, si tenim el model porta a porta, o amb contenidor si és aquest model. No pot ser que, sempre, la responsabilitat vagi a parar a la ciutadania. Aquesta nova llei ha de garantir que pagui qui és el responsable de produir aquests residus.

I per això hem de treballar per un sistema que garanteixi el sistema de devolució i retorn dels envasos. Una llei que garanteixi que els ajuntaments, més enllà d'obligar-los a fer la gestió dels residus, els acompanyi i els hi marqui el camí i els hi planifiqui el camí a seguir en els propers anys, sigui com parla a la moció, sigui amb el model porta a porta, sigui amb el residu zero, o sigui amb altres models que garanteixin el bon funcionament i l'eficiència del servei.

Per tant, nosaltres en aquesta moció hem presentat tretze esmenes, onze ens les han acceptat, transaccionat, vull dir que estem contents perquè sempre han estat intentant millorar al màxim possible aquesta proposta. Em sap greu que no s'hagi acceptat... Nosaltres pensem que el cànon que paguen els residus per abocador s'ha d'igualar al cànon d'incineració, perquè no podem afavorir en cap cas la incineració, que és el que portem molts anys denunciant quan té un cànon molt inferior al de l'abocador i això no pot ser. Pensem que la nova llei també ha de treballar cap aquí i, evidentment, treballar per al tancament de les incineradores i buscar en un pla d'infraestructures crear alternatives.

És evident que cal el tancament de Lafarge i que cal el tancament de moltes altres incineradores repartides arreu del país. Igual que també ens cal treballar el tema de les plantes de biogàs, perquè veiem com s'està estenent d'una manera massiva per tot el país i pensem que és hora de que, igual que amb les renovables hauríem de tenir el famós Plater, que, segons el Govern, poder tindrem a finals del 2026 el primer esborrany, hauríem de tenir un pla, també, que garantís que totes aquestes infraestructures estiguin planificades i que no es deixi mans lliures al mercat perquè no sigui un altre boom especulatiu, però, en aquest cas, amb residus orgànics o amb residus ramaders.

Hi ha molta feina a fer. El país ha quedat molt enrere en aquests temes i realment cal que aquesta legislatura es garanteixi..., que espero que tot el que s'aprovi avui, que s'aprovi la majoria, es porti a terme en aquests anys que queden d'aquesta legislatura.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per presentar les esmenes el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Juli Fernández i Olivares.

Juli Fernández Olivares

Gràcies, president. Diputats, diputades, diputat Mijoler, regidora i regidor, alcaldessa, veïns de Montcada i de Lafarge... En primer lloc, diputat, gràcies per la iniciativa i gràcies per la voluntat d'acordar i de millorar el text d'aquesta moció sobre la gestió de residus. Creiem que entre tots..., perquè hi ha hagut feina, molts punts, molt extensa, però hem tingut capacitat de fer força transaccions en molts punts. I, per tant, ja avanço que en gairebé la immensa majoria dels punts el nostre vot serà favorable.

Crec que durant la legislatura passada vam tenir la capacitat de diàleg entre totes les forces polítiques, igual que l'hem tingut ara en la moció, d'intentar construir un entorn d'acord, perquè amb els residus i amb el futur és millor no jugar-hi. I, per tant, vam anar avançant, després d'aquesta feina de creació de consens, en aquesta proposta de llei de residus que en aquesta moció està recollida, que nosaltres compartim, que vam treballar, que hi ha un text a disposició. Per tant, en el punt on el que es fa és demanar que s'acceleri, doncs hi ha una feina feta prèvia i crec que prou consensuada pel Govern anterior i amb la resta de grups parlamentaris, que possibilita que aquesta tramitació de la llei de residus es pugui fer d'una manera prou ràpida.

I, a més a més, també m'agradaria recordar que en els acords d'investidura del president Illa, aquesta llei de residus és inclosa..., amb el Partit dels Socialistes de Catalunya. Per tant, el compromís en la necessitat de que tinguem aquest instrument per ordenar i per tenir una capacitat de millor gestió, però no només de gestió, sinó de polítiques que ens permetin mirar cap al futur d'una manera diferent –perquè ha de ser necessàriament diferent a la que hem fet fins ara, perquè, si no, no ens en sortirem–..., doncs la tenim ben situada.

A més a més, en aquesta llei creiem que és important posar l'accent en una de les qüestions que tenim apuntada també a la moció, que és la utilització d'envasos de més d'un sol ús, i que aquells envasos que siguin només d'utilització d'un sol ús, doncs, no siguin la prioritat o no tinguin facilitats. I aquí m'agradaria posar un exemple que crec que ajuda i és positiu. Ahir teníem una interpellació del Grup Parlamentari Republicà sobre els drets sexuals i reproductius. I vostès em diran: «Què té a veure això amb els residus?» Doncs poder tenir accés universal als productes d'higiene menstrual reutilitzables és una bona pràctica, és una qüestió que fa que hi hagi una reducció immensa d'envasos, de productes que fins ara la gran majoria eren d'un sol ús i que, a dia d'avui, més o gairebé mig milió de dones els estan utilitzant, elements que són d'ús recurrent. Per tant, a més a més de garantir l'accés a aquests productes a totes les dones i persones menstruants, també té un impacte en la reducció dels residus. I, per tant, creiem que és cabdal que això tingui continuïtat, que polítiques d'aquest tipus tinguin continuïtat en el nostre país.

Que tinguem la capacitat de que hi hagin més sistemes de recollida selectiva. I aquí permetin-me fer una reflexió. Jo que he tingut responsabilitats a nivell municipal i vostès també, la utilització dels residus per fer campanya electoral ens fa un servei ben galdós a tots en el futur. Utilitzar..., que el porta a porta, que els contenidors intel·ligents... A mi m'agradaria compartir, amb tots i totes vostès, un ferm compromís –i segur que una llei en aquest sentit ens pot ajudar– en que això no sigui objecte d'ús partidista.

Per part nostra, per tant, el recolzament al màxim dels punts i agrair-los altra vegada la seva iniciativa.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I, en darrera instància, per presentar les esmenes del Grup Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Cristòfol Gimeno Iglesias.

Cristòfol Gimeno Iglesias

Bé, bona tarda. Gràcies, president. Diputades, diputats, intervenció per fixar la posició del Grup dels Socialistes i Units per Avançar sobre aquesta moció dels Comuns, com ja s'ha explicat, de residus. Vint-i-sis punts. N'hi ha tres que són expositius de la situació de la gestió dels residus a Catalunya, amb els que coincidim en l'anàlisi i constatem aquesta falta de..., mancances de darrers anys en la gestió, en la planificació i tractament i en diferents àmbits, i, per tant, no m'hi estendré.

Però sí que crec, creiem des del nostre grup, que cal prendre decisions i dotar-nos d'un bon marc normatiu per evitar impactes no desitjats i possibles problemes de salut pública. Per tant, com ja s'ha dit, els emplaço a tots els grups d'aquesta cambra a que fem aquest debat responsable i serè, però també possibilista i, tenint en compte la realitat actual, a curt, mitjà i llarg termini de la gestió dels residus a Catalunya.

Però vaja, entrem a la moció. Com deia, vint-i-sis punts, tres expositius i vint-i-tres propositius. Des del nostre grup, hem presentat un total d'onze esmenes. Agraïxo les que hem pogut..., s'han acceptat i transaccionat, però aniré per punts. Mirin, els punts 4 i 5, crec que són els claus per abordar tota la resta de punts i, evidentment, es tracta d'aquesta necessària llei de prevenció i gestió de residus. Per això, la nostra esmena com a grup que dona suport al Govern era per donar prioritat a la tramitació d'aquesta llei i, en la mateixa llei, afegir-hi el tractament dels embalatges. De fet, com ja s'ha dit, aquests són dos punts que estan en el nostre acord d'investidura del president Illa amb els Comuns. I nosaltres complim. Complirem els acords.

Al punt 8, que parla sobre les incineradores, plantejàvem una modificació del text inicial, bàsicament per fer allò que els deia abans, de ser una mica possibilistes i tocar de peus a terra, tenint en compte que hem de gestionar el mentrestant, el mateix que fem les lleis i les planificacions que calen respecte a les infraestructures de reutilització, reciclatge, tractament i valorització. Per tant, en aquests punts no hi donarem suport.

En els punts 9, 10 i 11, abordem el tractament de les dejeccions ramaderes, que és un tema que genera també molta sensibilitat social i també controvèrsia. I nosaltres apellem a que cal obligar les explotacions, però analitzant cas per cas i no generalitzant les sancions i penalitzant. Per això proposàvem impulsar i no imposar. Al mateix temps, abordar el tractament del biogàs amb l'estratègia catalana del biogàs, però dins del Plater, no amb un pla sectorial específic. I, evidentment, sí, sota el principi de que qui més contamina, més paga, però fent divulgació i pedagogia de bones pràctiques, com deia, aplicant proporcionalitat a les possibles sancions a aplicar.

El punt 13 parla del tèxtil, que coincidim totalment en l'aspecte que..., els aspectes que recull el pacte per la moda circular. En el 14, sobre el malbaratament alimentari; per tant, totalment d'acord.

En el 15 i en el 16 respecte als envasos de begudes, seguir impulsant i recolzant la implantació de sistemes de dipòsit, devolució i retorn d'envasos i així incrementar els percentatges de reciclatge.

En el 26, amb la voluntat de seguir millorant, avaluar alternatives a l'actual model de gestió d'envasos que fa Ecoembes amb uns resultats satisfactoris, però sempre millorables.

I també en el punt 18, aquella planificació que els deia abans al principi, el pla sectorial d'infraestructures de residus municipals que necessita Catalunya i que cal fer bé, en la mesura que sigui possible amb consens territorial, que ja saben que això costa molt.

I, finalment, tots aquests punts que tracten de diferents temes territorials. Des del nostre grup, i saludo totes les persones que ens acompanyen avui de Montcada i Reixac, no donarem suport al punt que parla de tancar aquesta empresa, que té la seva llicència ambiental des de fa molts anys i que està seguint les indicacions d'aquesta llicència i ha anat adaptant la seva activitat a les noves normatives i actualitzant

la llicència ambiental. A més, és una empresa que està sotmesa a tots els controls i inspeccions reglamentàries, sense registrar, a dia d'avui, incidents ambientals rellevants.

Sobre la planta de biogàs a Moià, que se'n faci l'estudi. Que es presenti aquest informe sobre la paperera d'Alcover, els microplàstics a Vila-seca i a tot el litoral, i que s'avanci també en la implantació de la planta de triatge del Baix Empordà.

I finalment, per acabar, respecte a l'energia nuclear, manifestar que coincidim en què generen residus altament contaminants, que hem de disposar d'una estratègia per anar reduint la seva dependència actual, però no posarem terminis.

Acabo, president. Per tant, com veuen, donarem suport a la majoria dels punts d'aquesta moció, però no a tots.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, poden fixar la seva posició els grups parlamentaris que no han presentat esmenes en aquesta moció. I en primer terme, per fer-ho, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Jordi Munell i Garcia.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, president. Consellera, representants de l'empresa Holcim, veïns de Montcada, diputades, diputats... Bé, com s'ha dit aquí, estem en un país amb una llei de l'any 93; per tant, amb un llarg recorregut. En poc més de trenta anys hem passat..., i a casa vostra, segurament, molts de vostès han passat de llençar la bossa d'escombraries al femer o llençar-la, fins i tot, al riu en alguns pobles, o de portar coses al drapaire o parracaire, anar amb l'ampolla a reomplir-la de colònia o de lleixiu a la drogueria, hem passat, doncs, a tenir gairebé contenidors de cinc o sis colors en alguns pobles, o haver d'anar amb un xip per obrir el contenidor, com ja passa a Girona o a Ribes de Freser, o fins i tot el porta a porta, com també passa en algunes poblacions, o haver de tornar, fins i tot, els medicaments que sobren per poder tenir punts perquè et rebaixin la taxa d'escombraries.

Tot això ho hem fet amb unes generacions de..., poso, per exemple, la meua mare, vuitanta-set anys, que ha passat d'un extrem a l'altre i, per tant, se'ls hi fa molt complexa tota aquesta evolució. Venim d'un país en què segurament la primera campanya de prevenció de residus la vàrem veure amb el Capità Enciam per TV3, amb 307.000 espectadors de *share*. I, per tant, amb aquella frase tan cèlebre dels petits canvis són poderosos.

Estem en un país, per tant, que l'any 23 s'han generat 3,77 milions de tones de residus municipals, 3,7 milions de tones també de residus industrials, dels quals el vuitanta-dos per cent es valoritzen, es revaloritzen, i que estem generant 477 quilos de brossa, d'escombraria domèstica, per habitant/any, per sota de la Unió Europea de 511.

Per tant, hem passat del reciclatge, recollida selectiva, del trenta-cinc per cent l'any 2013, per ficar la xifra darrera que tenim publicada, a gairebé un quaranta-set per cent l'any 2023. Per tant, aquesta visió que la moció dels Comuns ens aporten, tot i que té alguna part de certa, doncs pensem que tampoc n'hi ha per tant o que és molt catastrofista.

Nosaltres pensem que Catalunya té un bon sistema de gestió de residus, com he dit abans, un sistema que s'ha forjat en els darrers trenta i pocs anys i, per tant, no podem deixar de posar en valor la feina que hi ha hagut al darrere, no només del propi Govern, amb diferents consellers, eh?, des del conseller Milà a Baltasar, Espadaler, Rull, Calvet, Vilalta, Macias, conseller Fernández, que ens acompanya, conseller Puig, etcètera, etcètera. Però també la feina que hi ha hagut des de moltes administracions..., sí, home, Territori tenia residus o no? Doncs bé, en tot cas, el senyor Fernández no. Perdó, doncs. Hi han passat –ho deia abans– moltes administracions, les locals sobretot i les comarcals, amb un esforç ingent per adaptar-se progressivament

al que marquen les normes europees, al que marquen els estàndards mundials i al que marca aquesta llei de residus, que, certament, arriba al final de la seva vida útil, però que, en tot cas, pensem que ha set útil.

Per tant, no podem compartir el cent per cent del que diu aquesta moció de Comuns. Podríem pensar nosaltres que s'ha fet molt bona feina, que no és suficient, evidentment –mai és suficient–, però que tothom hi ha posat molt d'esforç. I, per tant, que en alguns casos aquesta moció també sembla condemnar les activitats, activitats industrials o, fins i tot, activitats de les administracions, i pensem que no és així.

Nosaltres pensem que s'ha de posar en valor, com he dit, la feina no només de la ciutadania, que amb trenta anys s'ha hagut d'adaptar a uns canvis ingents, sinó la feina, per exemple, també de tot el sector de recollida de residus del nostre país.

(Remor de veus.)

El president

Diputat, diputat... Si us plau, una mica de silenci. El diputat ha de poder ser escoltat.

Gràcies.

Jordi Munell i Garcia

Potser no els interessa el que dic...

Bé, en qualsevol cas, doncs, com deia, el sector, l'ecosistema de recollida de residus a Catalunya té 1.013 gestors industrials, 586 gestors municipals, 154 gestors de construcció amb més de 36.000 treballadors directes. Per tant, definir que el sistema de gestió de residus a Catalunya no funciona és posar en entredit també la feina de tots aquests professionals i d'aquest conjunt d'empreses.

També crec que és rellevant la tasca del Clúster de Residus de Catalunya, amb una important tasca inherent també de recerca, de millora, d'innovació i d'intentar divulgar, entre el conjunt d'empreses i associats del clúster, les millors tècniques i tecnologies que en cada moment s'estan implantant.

Per tot plegat, nosaltres, en el conjunt de la moció, hi ha alguns punts que ens abstindrem; alguns punts que votarem que no, com, per exemple, aquesta frivolitat del tancament de la planta de Holcim.

I, en tot cas, apostem per un debat molt més específic. Parlem de la qualitat de la recollida selectiva, parlem de la diferència entre unes comarques i unes altres, de la diferència entre uns pobles i uns altres. Perquè en un poble la taxa de recollida o de reciclatge és del noranta-sis per cent i en un altre poble, a l'altre extrem, és del deu per cent? Per tant, hem d'analitzar una mica i aplicar, segurament, polítiques de bisturí en aquest sentit dels residus.

Sí que estem d'acord amb que la nova llei de residus inclogui també el tema del tractament dels envasos. És imprescindible que arribi d'una vegada per totes aquí al Parlament, que es pugui debatre i que tots aquests punts que avui s'acumulen en una sola moció puguin ser objecte de debat parlamentari.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Moltes gràcies, senyor president. Senyora consellera Paneque, diputat Mijoler, que ara parlaré amb vostè... Vull saludar també a tots els membres del comitè d'empresa que avui ens acompanyen, de l'empresa que alguns volen tancar, però evidentment no ho aconseguiran. Saludar també els regidors de l'Ajuntament de Montcada, així com persones que els acompanyen.

Miri, senyor Mijoler, vostès presenten una moció amb vint-i-sis punts on hi ha una barreja de temes, d'assumptes, fins i tot frivolitats, com ara li acaben de dir aquí i que després m'hi referiré. Però sí que és veritat que hi ha una barreja de molts temes, però amb un denominador comú que són els residus. I, clar, des del Partit Popular hem denunciat moltes vegades que la gestió dels residus dels Comuns, on el millor exemple és la senyora Ada Colau a la ciutat de Barcelona, doncs ha estat del tot ineficax i va generar fins i tot problemes de salubritat en algunes àrees de la ciutat de Barcelona. La Barcelona més bruta de la història és la Barcelona dels Comuns. I avui ens venen a donar lliçons i a explicar el que hem de fer tots els catalans amb els residus. Doncs escolti'm, quan vostès han tingut oportunitat ho han fet molt malament.

Miri, amb vostès, la falta de planificació va afavorir la proliferació d'abocadors incontrolats i va derivar en una recollida deficient de residus amb conseqüències negatives per a l'entorn urbà i la qualitat de vida dels ciutadans. Vostès, quan han governat on han governat, van prioritzar mesures ideològiques en lloc de solucions pràctiques, la qual cosa porta a un deteriorament del servei i a un augment de la pressió fiscal. El problema radica en el seu model basat en una visió ideològica que anteposa la intervenció pública i la regulació estricta a l'eficàcia i la col·laboració amb altres actors, com pot ser, evidentment, el sector privat. Aquest enfocament, per tant, senyor Mijoler, dona lloc a polítiques que, en lloc de fomentar la corresponsabilitat i la cooperació publicoprivada, imposen restriccions i càrregues fiscals sense assegurar millores en la gestió.

Des del Partit Popular continuem defensant un model de gestió de residus basat en l'eficàcia, la sostenibilitat i la reducció de la càrrega fiscal sobre els ciutadans. La política de residus no pot continuar utilitzant-se com una eina ideològica, és necessari un canvi de rumb que garanteixi resultats reals en la neteja i la sostenibilitat de les nostres ciutats.

A la moció parlen també de centrals nuclears. El nostre posicionament és, evidentment, claríssim: hem de prolongar la vida útil de les plantes nuclears, considerant la importància de l'energia nuclear com a font d'electricitat. I, per tant, cal mantenir en funcionament les plantes nuclears existents, estenent la vida útil amb el degut compliment dels protocols de seguretat i eficiència, com no pot ser d'una altra manera.

Però ara vull parlar, senyor Mijoler, del punt 17 d'aquesta moció, que fa referència al tancament d'una empresa a la que vostès, l'extrema esquerra, a Montcada i Reixac i a Catalunya porten anys perseguint, atacant i assetjant. Miri, sap què és això, senyor Mijoler? (*L'oradora mostra un full a la cambra.*) Sap què és això? Això és una sentència ferma del 29 de gener del 2025, no fa ni un mes. Vostè, que diu que defensa i que és l'altaveu del territori, doncs sembla que això no li han explicat, o no ho saben els que parlen del seu territori. I, clar, en aquesta sentència resulta que diu: «Se acuerda denegar la declaración de nulidad de pleno derecho, por lo que se otorga autorización ambiental con declaración de impacto ambiental a la empresa Lafarge Holding España.» Per tant, senyor Mijoler, vostè continua insistint en allò que un jutge..., ja sé que a vostès a vegades no els hi agrada complir les sentències judicials, però això ho ha dit un jutge, ho repeteixo, i, per tant, hauria de demanar perdó a aquelles persones que avui ens acompanyen.

O sigui, que aquesta empresa que vostès, de manera absolutament frívola, demanen tancar, el jutge ha resolt que poden seguir treballant tranquil·lament perquè l'autorització ambiental del 2023 queda absolutament en vigor. Però malgrat que vostès continuïn entestats en intentar tancar l'empresa –ja no parlen de traslladar-la, eh?, directament l'han de tancar–, doncs resulta que aquesta empresa dona llocs de feina a més de cinc-centes persones. O sigui, hi ha més de cinc-centes famílies a Catalunya, a Barcelona, a Montcada i al Vallès Occidental que es quedarien sense feina per culpa de vostès.

Per tant, demani'ls-hi perdó, retiri aquest punt de la moció i jo crec que seria un acte d'honor, que espero que..., suposo que no ho farà, però l'honoraria, en tot cas, que ho fes.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I a continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé, gràcies. Bé, abans de tot, sí que vull dir una prèvia perquè he escoltat alguna cosa que..., bé, de fet, no és la primera vegada que ho escolto d'en Juli Fernández, d'Esquerra Republicana, que ha parlat de «persones menstruants», no? Ha dit «persones menstruants» en comptes de parlar de dones. I sí que vull denunciar que això és un intent més d'esborrar la realitat biològica del sexe. I no només això, sinó que també és una forma de diluir les dones, en nom, en aquest cas, de la ideologia de gènere. I crec que havia d'aportar seny en aquest hemicicle i denunciar-ho. (*Aplaudiments.*)

Bé, En Comú Podem. Bé, ha comentat, el diputat d'En Comú Podem, que la gestió de residus té greus deficiències..., els Comuns. Que la gestió de residus té greus deficiències. En aquest sentit, sí que li vull donar la raó –però no s'hi acostumi–, més que res perquè hi ha una gestió deficient. Però hi ha una gestió deficient, precisament, perquè aquesta gestió està ideologitzada. De fet, avui ens trobem davant d'una iniciativa *woke* disfressada de protecció mediambiental que no fa més que atacar la nostra indústria, el nostre teixit empresarial i les nostres llars. I jo, sincerament, no sé per on agafar aquesta iniciativa. És una iniciativa de vint-i-sis propostes que deixen al descobert la ignorància dels Comuns en matèria d'eficiència del tractament de residus. Però bé, faré un exercici per debatre-les i aportar una mica de sentit comú, almenys a algunes, amb el temps que dispo.

Les seves iniciatives estan impregnades de bonisme i ecologisme progre per seguir, doncs, creant alguns «xiringuitos», fer xerrades *eco-friendly* i seguir regulant. I, mirin, no tenim un problema de regulació. Precisament tenim el contrari, tenim un problema de sobreregulació. De fet, les famílies, les indústries, les empreses agroalimentàries i els propis ramaders, jo crec –i això ja va per a tothom– que estarien molt agraïts de que es revisés, d'una vegada per totes, tota la legislació que els afecta en el seu dia a dia.

Parlem de legislació, doncs, tant europea, com estatal i autonòmica. Perquè tenim un fotimer de normatives que és un complet despropòsit. I per posar un exemple, en aquesta moció llençol, com en dic jo, no?, perquè té molts punts, hi ha un clar exemple, que són el punt 4 i el punt 5, en els quals demanen donar prioritat a la tramitació de la llei de prevenció i gestió de residus, i, després, que aquesta llei de prevenció i gestió de residus incorpori un capítol referent als envasos i embalatges. Però, clar, a dia d'avui ja tenim un *real decreto*, precisament, sobre embalatges. En aquest sentit, no estic dient que nosaltres estiguem d'acord amb aquest real decret, perquè és un real decret, doncs, que fa mal a les nostres empreses i famílies. Però això és un clar exemple de la sobreregulació que estic comentant. Jo crec que abans de crear més normes, el que s'hauria de fer és recopilar i revisar les que tenim actualment.

Després, pel que fa al tractament de residus especialitzats, és essencial per a indústries com la química, la farmacèutica i l'automobilística, que depenen..., ens agradi més o ens agradi menys, però a dia d'avui depenen de les incineradores per poder gestionar els seus residus d'una manera eficient i segura. Per tant, tancar-les o no impulsar noves infraestructures portaria a un suïcidi; portaria a la desindustrialització, la pèrdua d'inversió i la destrucció de llocs de treball.

I és que Catalunya el que necessita, doncs, és menys regulació i més inversió en investigació, desenvolupament i innovació per tal de poder millorar les tecnologies, els protocols de seguretat i reduir l'impacte ambiental de les incineradores a la nostra regió, que en això estem d'acord.

I ara sí que em vull detenir, amb el temps que em queda, perquè aquí se'n parla, en una de les majors bogeries que estan començant a patir moltes llars catalanes o que en un futur començaran a patir. I és que molts ajuntaments estan aprovant canvis radicals en la gestió de residus amb les anomenades taxes verdes, no?, que les bategen com taxes justes i incentivadores, que de justes incentivadores no tenen absolutament res, que suposen, doncs, un augment de la càrrega fiscal cap als nostres veïns.

I aquí parlem del sistema porta a porta. Un sistema que s'està implantant per molts alcaldes socialistes; alcaldes socialistes que estan fent augmentar aquesta taxa en un dinou per cent als seus veïns, convertint-se, a part, en un model restrictiu i impositiu. Un model que et diu quin dia i a quina hora pots tirar els teus residus, i no només això, sinó que en base de que si generes més o menys residus, pagaràs més o menys. Però després, per un altre cantó, t'intenten colar el tema de les bonificacions, que a les bonificacions no entren totes les famílies.

I jo crec que, en aquest sentit, ja que l'altre dia vam veure Cambrils, no?, que anunciava que abandonava el sistema porta a porta, jo crec que aquest és l'exemple a seguir. Aquest és el camí. S'ha d'abandonar el sistema porta a porta que s'està començant a implantar als diferents municipis de Catalunya.

I ara una cosa que sí que vull dir, perquè veig que em queda molt poc temps. Una cosa que sí que li puc donar la raó, i que, de fet, hi anàvem a votar a favor, era el punt en relació amb Ecoembes, perquè nosaltres estem a favor de la seva transparència en la gestió. Però, clar, els nostres motius sí que són molt diferents, no?, perquè tots sabem que és un dels majors «xiringuitos», i és on es reciclen –y *nunca mejor dicho*– molts polítics i molts amics vacants.

Però què passa? En Comú Podem ha sofert una baixada de pantalons, perquè ha acceptat una esmena del Partit Socialista que surt la *palabra* Ecoembes, i han transformat completament el punt. Per això acabarem votant contràriament, que, de fet, era l'únic punt que anàvem a votar favorablement.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per tancar aquest torn d'intervencions, en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana Bonet

Vostès tenen idea de la quantitat de residus que es genera a Catalunya? Doncs mirin, el 2022 es van recollir prop de 2 milions de tones de residus mitjançant la recollida selectiva. Això és només el quaranta-sis per cent del total. Si no volem que Catalunya quedi enrere en la transició cap a una economia circular, hi hem de posar remei ara.

A què estem esperant a aplicar el sistema de dipòsit, devolució i retorn, que ja s'ha demostrat que és eficaç en països amb un índex de recuperació del noranta-vuit per cent? A Catalunya tenim 615 instal·lacions de tractament de residus municipals, entre incineradores, centres de tractament del rebuig, centres de tractament del compostatge, plantes de triatge i deixalleries, i 1.068 plantes de residus industrials. De què serveixen totes aquestes infraestructures si no estan correctament connectades i distribuïdes?

Els residus s'han de tractar prop d'on es generen per reduir costos de transport i fer més àgil la seva gestió. També és necessari simplificar els tràmits administratius i integrar les plantes de biogàs a la xarxa de gasoductes, i aprofitar així el seu potencial energètic.

Recentment, hem pogut comprovar que Catalunya s'ha convertit en un punt d'entrada d'abocament de deixalles provinents d'altres països, especialment d'Itàlia i França, amb greus conseqüències ambientals i legals.

Un exemple el trobem amb l'operació Rifiuti, que va culminar amb la detenció de quinze persones vinculades a una organització criminal dedicada al tràfic il·legal de residus urbans. D'això no en parlen vostès. Aquest grup va abocar més de quaranta mil tones de residus a diversos abocadors de Catalunya, com els de Lleida, Constan-tí, Riba-roja d'Ebre, molts d'ells amb materials peril·losos i tòxics. No tots els residus de Catalunya els generem a Catalunya, també n'importem.

Tenim també el cas de les deixalleries il·legals, on empreses fraudulentement accepten residus industrials sense cap mena de control. Aquest problema s'ha detectat en zones com Sant Adrià de Besòs, el Baix Llobregat i punts industrials del Vallès, on s'han trobat magatzems plens de materials peril·losos acumulats sense cap mesura de seguretat.

Per tot això, exigim més recursos en l'àrea central de medi ambient dels Mossos d'Esquadra per investigar i desmantellar aquestes xarxes criminals i un enduriment en les sancions per a les empreses i organitzacions implicades en aquest negoci il·lícit.

El tancament de la planta de compostatge de Solius ha obligat els municipis giro-nins que n'eren usuaris a transportar a 260 quilòmetres de distància fins a la planta d'Alguair, amb el sobrecost que això suposa. D'això tampoc no en parlen. No tota la culpa, l'hi repeteixo, la tenim els usuaris.

Aliança Catalana exigim el compromís del consell comarcal i l'Agència Catalana de Residus per tal que, mentre la nova planta de compostatge del Gironès no sigui una realitat, es renovi el permís de la planta de Solius.

I no vull acabar sense denunciar que el sistema de contenidors intel·ligents impulsat per l'Ajuntament de Girona, governat per la CUP i amb el suport de Junts i d'Es-querra, suposa un greu retrocés en la gestió de residus, desmotivant els ciutadans a l'hora de reciclar. Limitar els dies i els horaris de recollida és una decisió que penalitza la llibertat individual de les persones i ens obliga a viure amb les deixalles.

Vostès veuen normal haver de guardar els bolquers quatre dies a casa? Això és el que ens proposen? Legislar sense tenir en compte les necessitats bàsiques d'higie-ne? No només fan difícil reciclar, sinó que podria tenir tot l'efecte contrari: fomentar l'abandonament de residus en llocs inadequats i incrementar els problemes de sa-lubritat. Un cop més, amb les seves decisions, el Govern municipal de Girona ignora les necessitats dels gironins.

La manca de planificació, la mala gestió de residus i les polítiques verdes puniti-ves estan hipotecant el futur de Catalunya. Si no aturem casos com el de Girona, Ca-talunya no es pot convertir en l'abocador d'Europa, per la desídia i la falta de control del Govern socialista.

No puc parlar de més punts, perquè n'hi han molts, però m'he centrat en aquests perquè crec que són importants.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el dipu-tat Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, vicepresidenta. Doncs a tots els grups que heu intervingut sobre les es-menes, moltes gràcies per la vostra participació. Efectivament, milloren el text.

Quan parlem d'una nova llei de residus i embalatges, per exemple, nosaltres creïem oportú que anessin per separat –així és la legislació estatal també–, però en-tenem que la qüestió és que es faci, i, per tant, que sigui un capítol de la nova llei de residus també ens sembla bé.

Introduir altres criteris d'eficiència més enllà del porta a porta o dels contenidors intel·ligents, com ara el model Residu Zero, pel que fa a la recollida selectiva, creiem que també és una bona pràctica.

Sobre el Precat i el Pinfrecat, aquelles esmenes que s'han plantejat sobre les plantes de biogàs. Ampliar l'estudi del problema dels microplàstics a Vila-seca, a la resta del litoral, també hi estem d'acord i, a més, instar la Unió Europea per de tal que investigui aquesta circumstància, però sobretot sempre que es focalitzi a Vila-seca, que és, efectivament, on tenen el problema més concret.

El matís sobre l'impuls del vigent pacte per la moda, per donar suport també als ens locals, un problema que hi ha important sobre la recollida tèxtil, que és el que té l'índex més baix de tot; la redistribució d'excedents del propi tèxtil, etcètera.

Gràcies per la paciència, també, a tothom per treballar mocions tan llargues, però creiem que anar al punt concret ens ajuda precisament a generar un consens que creiem que és necessari per al posterior desenvolupament d'aquesta llei. Per tant, agraïm, hi insisteixo de nou, que hi hagueu participat.

No n'hi ha algunes, com ara el cànon, que no s'actualitza i no s'iguali, però creiem que també lo important és que s'actualitzi i que es pugui apujar.

Respecte de Lafarge, com que hi han hagut moltes intervencions, també, només fer alguna qüestió, evidentment, amb tot el respecte a la llei i a les sentències judicials, també és cert que la fiscalia està demanant actualment jutjar un excàrrec del Govern per una autorització ambiental a la cimentera de Montcada, precisament. Per tant, aquí també hem d'esperar, que la qüestió està *sub iudice*.

I respecte de si és legal o no és legal, tot i així, penso en els veïns i veïnes de Montcada que visquin a menys de cent cinquanta metres d'un lloc que encara que tingui llicències mediambientals, doncs emeti substàncies com monòxid i diòxid de carboni, o altres elements com òxid de sofre, plom, compostos derivats del plom, crom i derivats, *cadmio, arsénico, cloro, flúor*... Ho dic en castellà perquè és segons el registre estatal de *emisiones i fuentes contaminantes*. Disset tones de residus peril·losos a Lafarge.

I, no sé, al Govern de Barcelona no li sabia dir o opinar respecte de la seva neteja, però el que sí que li puc dir és que el Prat és un dels municipis més nets de Catalunya i allà també governen els Comuns.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 25 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el mercat de treball

302-00061/15

Passem, tot seguit, al vint-i-tresè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el mercat del treball; presentada, en aquest cas, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. I, per exposar-la, té la paraula, per un temps límit de cinc minuts, el diputat Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputats, diputades, treballadors i treballadores de la casa i membres del comitè..., de diversos comitès d'empresa que avui ens acompanyeu en aquesta, la vostra casa, en el Parlament de Catalunya. Tenim el comitè d'empresa d'RDM Group, la Tampella Stora Enso de tota la vida. Tenim el comitè d'empresa, també, d'Eurohueco. Tenim els representants, també, del comitè d'empresa de Vidrieria Rovira. I també tenim acompanyant-nos els representants de la CTAC, que són també els representants dels autònoms respecte al conflicte que tenen obert amb SEUR.

Així que moltes gràcies per estar avui aquí; moltes gràcies per poder fer seguiment d'aquesta moció, que, de fet, us afecta directament. És una moció que espero que es pugui aprovar en aquest plenari, que espero que rebi el suport dels grups parlamentaris, perquè avui presentem una moció des d'Esquerra Republicana que no és només una moció d'un partit polític, sinó que considerem que és la demanda també de la classe treballadora del nostre país. Una demanda que hem sentit reiterades vegades, en reiterades ocasions, en les diverses reunions que hem tingut amb els diferents comitès d'empresa quan ens han vingut a explicar que les seves empreses volien tancar o que les seves empreses volien reduir la plantilla; quan ens han vingut a explicar que les seves empreses prenen decisions molt lluny d'aquí, i que totes les decisions que prenen..., ho feien sempre de forma unilateral i sense pensar en els treballadors i les treballadores, que són l'actiu més important que tenien aquestes empreses. I, per tant, creiem que avui podem partir d'una base, per tal de fer els canvis normatius que siguin necessaris, perquè els casos que avui estan patint els companys i companyes que ens acompanyen no puguin tornar a passar en el nostre país.

Des d'aquest punt de vista, aniré pas a pas. El primer: tenim els companys i companyes d'Eurohueco. Eurohueco, el 6 de març tenen la data límit per poder tancar el seu acord. Eurohueco és l'empresa que el 20 de novembre de 2024 va vendre els seus terrenys a esquenes dels seus treballadors i que els hi va plantar damunt de la taula un expedient de tancament al gener de 2025. És inadmissible. I Eurohueco se n'anirà marcant un precedent si se'n surt. Si Eurohueco aconsegueix el seu objectiu, marcarà un precedent claríssim en aquest país i enviarà un missatge claríssim, sobretot a les grans multinacionals. I aquest missatge és que a Catalunya podran marxar quan vulguin pagant el que mana la normativa laboral: vint dies per any treballat. De vergonya. Si volem que aquest missatge arribi, si volem que aquest missatge es consolidi, aleshores ho tenim molt fàcil: avui votem en contra de la moció d'Esquerra Republicana. Si volem, en canvi, que el missatge que enviem a les empreses és que aquí no es juga amb la classe treballadora d'aquest país, hem de votar a favor de la moció d'Esquerra Republicana.

Però no només això. RDM Group –la Tampella o Stora Enso per als qui som del territori–, que està al costat d'Eurohueco, també està afectada per un conflicte col·lectiu. Aquest conflicte col·lectiu encara no s'ha resolt i s'allargarà uns mesos. RDM Group, ara mateix, està amenaçada de tancament per una decisió que ha pres el seu grup empresarial, que en aquest cas és italià, per obtenir benefici econòmic de la venda de sòl industrial, igual que Eurohueco. Saben què ha passat els darrers dies? Quatre quilòmetres de cable que estava tirant l'empresa Amazon pel voltant. Sabeu què passarà els propers dies si això es consolida i tira endavant? Que vindrà Amazon i substituirem indústria per logística. Doncs no, Catalunya no ha de ser el magatzem d'Europa; Catalunya ha de ser el pol industrial d'Europa. I aquest és un missatge claríssim que hem d'enviar.

Companys i companyes de Vidrieria Rovira, tres quarts del mateix. L'empresa Owens-Illinois, americana, decideix que vol tancar, que vol reduir la producció. No compta amb els treballadors, no compta amb la seva plantilla, i decideix, en un despatx a Nova York, que fa retallades, que treu la *motosierra*. I en aquest despatx de Nova York on treu la *motosierra* decideix tancar Vidrieria Rovira, una empresa històrica al nostre país i una empresa que coneixeu tots i totes, perquè segur que alguna vegada o altra us heu begut una ampolla de cava: doncs aquella ampolla de cava s'havia fet a Vidrieria Rovira.

Així que aquesta moció parla de tots ells. I aquesta moció el que vol és canviar la normativa i vol que el Govern de la Generalitat es comprometi també a ajudar a canviar la normativa i que recuperem la capacitat de l'autoritat laboral per frenar tots aquests despropòsits que afecten la classe treballadora d'aquest país.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputat. Ara, per defensar les esmenes presentades, i per un temps de cinc minuts, té en primer lloc la paraula per part del Grup Parlamentari dels Comuns el diputat Lluís Mijoler i Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, vicepresidenta. Gràcies a Esquerra Republicana per portar una moció que, com molt bé ha dit, ens representa a tothom, eh? I, per tant, tot allò que ja subscrivim, de la primera a l'última paraula, perquè són les reivindicacions que fem nosaltres també dels treballadors i treballadores que estan en aquest conflicte. Per tant, ho torno a dir, moltíssimes gràcies per portar-la. I gràcies també per haver acceptat les esmenes que hem presentat.

N'hem parlat, eh?, Eurohueco, Reno de Medici, Vidrieria Rovira, Owens-Illinois, Cre-a, del Grup Godó, lluny de ser casos aïllats, per desgràcia són l'exemple palpable d'un problema que, hem de dir-ho, és estructural i que exigeix una resposta política contundent, coordinada, però que sigui sobretot ambiciosa. Nosaltres volem expressar, els Comuns expressem el nostre rebuig més absolut a aquests tancaments empresarials i manifestem el nostre suport incondicional a les treballadores afectades i a les seves famílies. Catalunya no es pot permetre continuar sent víctima de l'especulació industrial i la deslocalització sense control. És imprescindible posar ordre a les inversions industrials i evitar que el nostre territori es converteixi en mercaderia per a operacions especulatives que només busquen plusvàlues immobiliàries.

Per això proposem, d'una banda, enfortir els mecanismes que permetin a la classe treballadora catalana intervenir activament en la societat i en la millora de les relacions laborals. La participació sindical ha de ser un pilar fonamental en la construcció del país, i això ens porta a parlar d'un nou contracte social que garanteixi més drets, més democràcia i més capacitat organitzativa per a aquells que sostenen dia a dia la nostra economia. Hem de ser clars: la lluita per la protecció social, la garantia de rendes dignes i la defensa dels drets de la ciutadania són línies vermelles per a nosaltres.

Però no ens podem quedar aquí. Hem de regular les necessitats de l'energia, promoure l'economia circular i adequar els nostres polígons industrials a les exigències de la indústria del futur. Hem de garantir l'equilibri territorial, impulsar la innovació i assegurar-nos que aquesta indústria sigui generadora d'ocupació de qualitat. Encara més greu: hem vist masses vegades empreses que han rebut ajudes públiques per instal·lar-se a Catalunya i, un cop han esgotat els beneficis fiscals i les subvencions, marxen deixant enrere fàbriques tancades i treballadores al carrer. Això és inacceptable.

Per això, des dels Comuns hem proposat esmenes, que han estat acceptades, amb l'objectiu de reforçar la capacitat d'intervenció pública en aquests processos i garantir que el teixit industrial del país no quedi a mercè d'especuladors i fons voltor. Com deia, agraïm que s'hagin acceptat aquestes esmenes que permeten avançar en una reindustrialització que ha de ser verda, que ha de ser sostenible, que s'ha de fonamentar en criteris d'economia circular i que ha de ser compromesa amb la transició ecològica.

Així, també hem afegit la necessitat d'impulsar mesures específiques per a la indústria del vidre, un sector clau que ha de poder mantenir els llocs de treball a través de la modernització i la reutilització dels materials. La implantació dels sistemes de dipòsit, devolució i retorn per als envasos de vidre o l'exigència que empreses com Owens-Illinois explorin alternatives de reindustrialització són mesures imprescindibles per garantir la seva viabilitat.

I també, per últim, hem impulsat la creació d'un fons d'inversió estratègic per a la reindustrialització verda i l'economia circular, amb una dotació que demanem, inicial, de 800 milions d'euros, destinats a consolidar sectors industrials estratègics,

fomentar la modernització tecnològica i garantir l'arrelament de les empreses al territori. No podem deixar la política industrial en mans exclusives del mercat. Cal una intervenció pública decidida per protegir el teixit productiu del país i assegurar llocs de treball de qualitat. A més, per posar fi a la deslocalització irresponsable de les empreses, hem introduït mecanismes perquè aquelles que hagin rebut ajudes públiques les abandonin. L'accés a recursos públics ha d'anar condicionat a un compromís real amb el territori, i, per això, proposem aquestes clàusules de permanència i mecanismes de control, per evitar la fuga de capital.

Aquestes mesures s'afegeixen a la necessitat d'impulsar, com deia, una indústria arrelada al territori, centrada en sectors com les energies renovables, producció de bateries i sistemes d'emmagatzematge energètic, biotecnologia, indústria farmacèutica, automoció sostenible, la producció d'equipaments tecnològics avançats. Aquests sectors no només són fonamentals per al futur de Catalunya, sinó que també garanteixen llocs de treball d'alta qualificació i capacitat d'innovació. I, en aquest sentit, vull destacar la importància del pacte nacional per a la indústria, un exemple de concertació i governança compartida, així com del pla de vegueries industrials, que representa una oportunitat única per reindustrialitzar el nostre territori de manera equilibrada, de manera sostenible i de manera inclusiva.

Som davant d'una oportunitat històrica per construir una Catalunya més competitiva, més cohesionada i més preparada per als reptes del segle XXI; una Catalunya on la veu dels treballadors i treballadores sigui escoltada, on la indústria sigui un motor de progrés i on la igualtat i la justícia social siguin els pilars del nostre futur. Posem-nos-hi.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la terra. Té la paraula la diputada Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, vicepresidenta. Doncs primer de tot, donar la benvinguda i agrair l'assistència als comitès d'empresa d'Eurohueco, de Reno de Medici, de Vidrieria Rovira i també al CTAC i als representants dels autònoms de SEUR. Jo no soc la diputada que porta la matèria. És la meua companya Laure Vega, però ara mateix no podia ser aquí, i m'ha demanat que sigui jo la que defensi el nostre posicionament sobre aquesta moció i les nostres esmenes.

Primer de tot, destacar, remarcar que estem totalment d'acord amb el sentit d'aquesta moció que presenta Esquerra Republicana i que, doncs, ens teniu a la vostra disposició, que us donem tot el nostre suport, perquè la vostra lluita no és una lluita particular de les vostres empreses, dels vostres llocs de treball, de les vostres vides i les de les vostres famílies, sinó que és una qüestió de país i que té a veure amb tot el que és el procés de desindustrialització que ha patit el país.

I aquí operen dues lògiques diferents, però que es superposen. D'una banda, tot el que és l'especialització que s'ha fet a nivell d'indicacions de la Unió Europea, destinant a cada regió un ús. I aquí, a Catalunya, com al conjunt de l'Estat espanyol, se'ns ha relegat a un ús de turisme de sol i platja, i això va impactar directament contra el nostre teixit industrial fa dècades. Però després també opera una altra lògica de deslocalització, d'empreses que decideixen tancar un dia i anar-se'n a un altre lloc simplement per una qüestió, doncs, econòmica i de rendibilitat econòmica, sense que aquí passi absolutament res. I estem d'acord amb el que deia el diputat Jordi Albert quan deia que si els hi posem encara més fàcil, el missatge és claríssim, que és que ho poden fer quan vulguin. No hi estem d'acord. I, per tant, aquí hem de fer els deures que ens toquen des del Parlament.

En aquest sentit, nosaltres volem manifestar que la CUP estem totalment a favor d'un model econòmic divers, mosaic, per al conjunt del país. Això significa cuidar

els diferents sectors productius: cuidar el sector primari, cuidar el sector de serveis i cuidar, per descomptat, el sector industrial. Ho dic perquè a vegades sembla que a la CUP no ens importi el teixit industrial. Això és mentida, és rotundament fals. Nosaltres considerem que un país necessita un model econòmic fort, i el model econòmic fort és aquell que ha estat diversificat, i que precisament el que necessitem és impulsar un procés de reindustrialització, reindustrialització que sigui al servei del conjunt de la població.

A partir d'aquí, nosaltres defensem la sobirania productiva. Aquesta és una de les esmenes que hem introduït en aquest text i que agraïm que Esquerra Republicana ens hagi acceptat. I, d'altra banda, hem introduït esmenes en el sentit de vetllar perquè els llocs de treball que es generin o que es salvaguardin siguin de qualitat.

Per últim, nosaltres també, doncs, hem volgut remarcar que, en el cas de SEUR Geopost, aquest acord d'interès professional hi inclogui també aspectes relatius a les tarifes de servei, que es garanteixin unes condicions de vida dignes, mesures de prevenció de riscos laborals que assegurin ritmes de treball adequats i descansos suficients entre jornades, perquè pensàvem que era interessant destacar-ho. I després també hem volgut destacar la importància de modificar l'estatut de les treballadores per retornar drets, perquè pensem que s'han perdut, que es van perdre amb les posteriors normatives. Res més.

Votarem a favor de tots els punts, excepte el punt 5, relatiu al pacte nacional d'indústria. Ens reservem..., ens hi abstindrem, però ens reservem la nostra opinió per quan vegem les condicions d'aquest pacte, perquè no tot s'hi val. Hi insistim, estem a favor d'una reindustrialització, d'una economia diversificada, estem a favor de llocs de treball estables i de qualitat, però volem que aquests estiguin relacionats amb la sobirania productiva del país, i que no continuem portant empreses aquí, que al final el que fan és generar pocs llocs de treball, deixar-nos tots els residus aquí i, per tant, tots els *inputs* negatius, i que després exporten i no veiem, bàsicament, els beneficis. Estic parlant no només de models com el complex petroquímic, basat, a més, en subcontratacions, sinó que estic pensant, per exemple, en la Lotte. D'acord? Per tant, ens reservem el nostre dret a opinar quan veiem aquest pacte, però ara i aquí ens mostrem totalment, doncs, al costat dels comitès d'empresa, al costat de les vostres lluites –són també les nostres. I esperem que la votació en general d'aquesta moció sigui favorable per unanimitat.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari de VOX, i té la paraula el diputat Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, vicepresidenta. *Consellers, diputats...* Quiero empezar mi intervención manifestando nuestro claro compromiso y defensa permanente con los trabajadores españoles. Y, por eso, nos comprometemos a derogar todas las políticas laborales que han llevado a cabo socialistas y populares de la mano. Políticas que han provocado que estemos en la cola de Europa en tasa de desempleo y que nuestros jóvenes miren a otros lugares del mundo para poder trabajar. Políticas obsesivas que aplican la agenda 2030, que abren nuestras fronteras y que permiten importar inmigración ilegal y exportar, por no decir «expulsar», a nuestras empresas y trabajadores. (*Alguns aplaudiments.*) Una sustitución economicolaboral que se traduce en que nuestras empresas tradicionales cierran, se instalan empresas extranjeras con mayor competitividad; por tanto, con salarios más bajos, con menor poder adquisitivo y, efectivamente, con menor renta disponible para los trabajadores.

Pues bien, ese es su modelo. El modelo que promocionan, protegen, defienden y fomentan, un modelo que no solo ejecutan socialistas y populares; también los separatistas, señor Albert, que llevan gobernando esta región décadas. De hecho, los últi-

mos que gobernaron fueron precisamente los que rubrican esta moción, aquellos que ahora también gobiernan en la sombra, los señores de Esquerra.

Pero bien, a mí me sabe muy mal por los representantes de esos trabajadores, pero al portavoz de Esquerra ya lo conocemos: en vez de actuar con rigor y responsabilidad, vive de eslóganes marxistas, tesis filosindicalistas e intervencionismo más comunista. E, imitando a uno de los líderes de la CNT, obvia que su relato cada vez se lo creen menos. Porque, efectivamente, ese relato nos lleva al resultado que tenemos hoy, un mercado laboral demasiado inestable, con muy pocas oportunidades y con sueldos que apenas crecen cuando vemos que el aumento de la inflación no cede. Por tanto, cada vez se trabaja peor y con peores salarios.

Y hoy viene usted, señor Albert, como adalid de la defensa de esos trabajadores que, precisamente por culpa de sus políticas, las suyas, se ven en la calle. Sorprendentemente, hubo una parte de la interpelación en la que acertó con el análisis: en definitiva, se está sustituyendo sector industrial –fábricas– por logística –almacenes. Se sustituye mano de obra cualificada con sueldos por encima de la media salarial por trabajos que se ofrecen rozando el salario mínimo interprofesional.

Ahora bien, ¿seguimos dando oportunidades a eso o defendemos nuestro eje productivo? ¿Damos pie a ese tipo de actos especulativos o protegemos nuestro producto nacional? Algunos de ustedes se tiran las manos a la cabeza con las políticas arancelarias de Trump. Pues bien, lo que se busca es proteger la industria de su país. ¿Que no ven que con sus políticas globalistas nos están llevando a la tercermundización de España?

Ustedes, ante esta situación, en vez de cerrar las fronteras, proteger a nuestras empresas y fomentar la prioridad nacional, pretenden intervenir las empresas. ¿Esa es la respuesta que les va a dar a todos esos trabajadores de Eurohueco, Vidrieria Rovira, RDM u otras tantas empresas que deslocalizan? ¿A los trabajadores que, después de muchos años de profesionalidad, dedicación, esfuerzo, empeño y sacrificio, se ven en la cola del Inem? ¿Su respuesta es democratizar las empresas? ¿De verdad?

Yo, de verdad, desconozco si alguien compra su discurso, pero lo que es evidente es que lo que quieren las empresas es estabilidad, seguridad jurídica y lucha contra la competencia desleal. Y cuando las administraciones legislan en pro de la mejora de nuestro tejido empresarial, cuando se reduce la presión fiscal, cuando se optimizan recursos, cuando se invierte en infraestructuras necesarias, cuando se mejoran las comunicaciones y sobre todo cuando se fomenta el contrato indefinido, ¿sabe qué pasa, señor Albert? Que las empresas no deslocalizan. Precisamente se atrae inversión.

Pero miren, señores de Esquerra, les puedo asegurar que la mejor manera de defender a los trabajadores de nuestra región y que realmente no se vayan esas empresas es deslocalizarles a todos ustedes del Gobierno.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn, ara, del Grup Parlamentari de Junts, i té la paraula la diputada Noemí Nieto i Fumanal.

Noemí Nieto i Fumanal

Vicepresidenta, diputats, diputades, conseller... Comitès d'empresa, benvinguts. Us avancem, Esquerra Republicana, que votarem a favor de gairebé tots els punts d'aquesta moció, que creiem que engloba tres grans eixos. Un és la recuperació de les competències de l'autoritat laboral de Catalunya davant d'aquest increment d'expedients, d'EROs, en què es troben implicades totes aquestes empreses que avui comparteixen amb nosaltres l'hemicicle. Dos, l'impuls d'un nou pacte nacional per a la indústria a Catalunya que sigui més ambiciós i adaptat als reptes actuals, senyor conseller. I l'exigència d'una campanya de defensa dels productes catalans davant de

l'acord de la Unió Europea amb Mercosur reclamant estàndards laborals i mediambientals.

Recentment hem escoltat al Parlament aquests comitès que avui ens acompanyen, que són comitès d'empreses industrials que alerten de l'acomiadament de prop de set-cents treballadors mitjançant expedients de regulació d'ocupació, EROs. Des d'aquí els hi volem traslladar el nostre suport. Aquesta situació trenca estabilitats professionals, augmenta la precarietat laboral i genera patiment als treballadors. És imprescindible establir un diàleg obert i constructiu amb les empreses industrials, els sindicats i agents socials per identificar alternatives i evitar la destrucció massiva.

Davant d'aquesta realitat, ens preguntem: què pensa fer el conseller en matèria de plans d'ocupació? Com frenarà aquesta tendència en el sector industrial a la Zona Franca i a Castellbisbal?

Cal reflexionar, a més, sobre un fet rellevant: moltes d'aquestes empreses han estat recentment adquirides totalment o parcialment per multinacionals. És cert que l'excés de burocràcia que patim i l'increment constant dels costos salarials i de fiscalitat laboral són desincentius per a moltes empreses, sobretot per a les pimes. Només les grans corporacions ho poden suportar. Les multinacionals poden oferir productes a preus competitius. Sovint ho fan des d'una posició desconnectada del territori i insensible al teixit productiu i social. Quan disminueixen els marges, les venen.

Així, la societat es troba entre l'espasa i la paret. El cost de vida és molt alt i ens aboca a consumir productes de les multinacionals amb preus molt competitius i no els nostres productes catalans. És un peix que es mossega la cua. La solució? Sols proporcionals al cost de vida català, tal com aquesta cambra ha aprovat en reiterades ocasions.

Davant d'aquesta situació crítica, la conselleria d'Empresa i Treball ha de donar una resposta immediata i decidida. És per això que també reclamem la recuperació de totes les competències de l'autoritat laboral de Catalunya. En aquest sentit, reclamem que l'autoritat laboral no es limiti a tasques de vigilància i sanció, sinó a ser un agent actiu en la resolució de conflictes laborals mitjançant mecanismes de mediació i arbitratge.

Pel que fa al segon apartat de la moció, coincidim en la necessitat que el Departament d'Empresa i Treball impulsi un nou pacte per a la indústria amb tots els agents implicats, perquè Catalunya sigui..., continuï sent un pol de referència industrial al sud d'Europa. Catalunya ha tingut, té i ha de continuar tenint una tradició industrial sòlida. Aquest nou pla industrial ha d'impulsar la modernització en matèria de drets laborals, drets mediambientals i també la innovació tecnològica. I agraïm que Esquerra hagi acceptat l'esmena en aquest punt.

L'objectiu és clar: millorar la competitivitat en el mercat i garantir la diversificació econòmica. La diversificació és una estratègia essencial per protegir-se dels riscos econòmics, com ara les fluctuacions del mercat, els canvis tecnològics o les crisis globals. Com es diu popularment, no posem tots els ous en una mateixa cistella, ja que això minimitza els riscos i fomenta el creixement i la innovació dins de l'economia. Ho dic per l'increment i la tendència de l'increment del sector logístic versus el sector industrial.

Per tant, és imprescindible reforçar el teixit industrial català i apostar per un sector que, sense els seus treballadors, no hauria portat Catalunya fins a on és ara. Recordem que la indústria representa prop del vint per cent del PIB català.

Finalment, com a diputada al Camp de Tarragona, poso en valor el suport de Junts a projectes estratègics com l'ecoplanta de Repsol, que afavoreix la creació de llocs de treball.

Resumint, cal seguir treballant per millorar la legislació, la fiscalitat, i apostar per un nou pacte per a la indústria i recuperar les competències de l'autoritat laboral.

No votarem les esmenes de Comuns. Ens falta informació. Els 800 milions no sabem d'on surten, sense pressupost. Hauríem d'entendre si és que tenim més pres-

supost o canviem, fem un canvi de cartes amb alguna partida; llavors..., però ho podem treballar en un futur.

Res més. Moltes gràcies a tots, i sobretot als comitès d'empresa que avui ens acompanyen.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per acabar aquest torn de defensa de les esmenes, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada Conchi Jiménez Cruz.

Conchi Jiménez Cruz

Hola, bona tarda a tots i totes. Vicepresidenta... Primer de tot, saludar a tots els representants dels comitès d'empresa que estan –allà– al plenari. Respecte als punts de la moció i als incorporats en esmenes d'altres grups parlamentaris, farem un repàs, una mica ràpid, per valorar alguna de les qüestions que volem matisar.

Quan es parla de garantir la sobirania productiva del nostre país, nosaltres..., la majoria dels punts d'aquesta moció, el Grup Parlamentari Socialistes hi votarà a favor i en alguns s'abstindrà, però no perquè no hi estiguem d'acord. Evidentment, en el fons de la moció aquesta hi estem completament d'acord, com no pot ser d'una altra forma, però sí que tenim matisos o coses o qüestions –això ja ho hem parlat– que ens agradaria entrar-hi més al fons i matisar més. I aprovar-ho de pressa i corrent, doncs, ho veiem..., necessitem més temps per parlar-ne. Per exemple, en el tema de la sobirania productiva del nostre país. Ho votarem a favor, però ens hagués agradat més parlar d'impulsar el nostre teixit productiu perquè es generi activitat econòmica i més ocupació de més qualitat, per exemple. Qüestions d'aquestes.

Respecte als temes que es plantegen respecte a les modificacions de l'estatut dels treballadors i peticions en matèria d'autoritat laboral, evidentment tenim clar que hem de treballar aquest tema, hi estem completament d'acord, però considerem que la nostra proposta és: parlem-ne, perquè per una banda ens demanen fer un escrit al ministeri i per altra banda ens demanen presentar un projecte o una proposició de llei. Nosaltres ens comprometem a seure, des del Grup Parlamentari Socialistes, i començar a treballar aquest tema. És cert, hem de revertir..., i hem de protegir els nostres treballadors i treballadores de Catalunya. I, per tant, a la vostra disposició, com a Grup Parlamentari Socialistes, per treballar aquest tema.

Tenim molt clar que aquest Govern –ens ho ha manifestat constantment– continuarà en la feina d'impulsar el pacte nacional per a la indústria, i s'ha de treballar el període 2026-30. Però no només de dos sectors, com s'indica a la moció; hem de treballar el conjunt d'activitats de Catalunya. En la moció es parla només de dos i, per tant, a nosaltres ens hagués agradat també posar-hi aquest afegit, el que sigui al conjunt de les activitats o que es puguin implementar, que no siguin activitats que estan funcionant actualment.

Respecte al punt de les subvencions públiques, que es parla d'ajudes i subvencions públiques en cas de deslocalització, hi estem completament també d'acord, però creiem que hi hem de treballar, perquè estar d'acord... O sigui, hi podem estar d'acord, però votar-hi a favor..., ens abstindrem en aquest punt, però no perquè no hi estiguem d'acord, sinó perquè ho hem d'analitzar, perquè només posar ajudes o subvencions sense matisar..., creiem que hem d'entrar més a la profunditat. I és cert, no pot ser que les empreses vinguin, agafin ajudes, les ajudin a implantar-se i després es deslocalitzin i marxin i deixin els treballadors i les treballadores en una situació que no és agradable.

El tema de... Ens hauria agradat més, com he comentat, bé, parlar de les esmenes i més incorporacions. Agraïda igualment; ens heu admès una esmena, però bé... Evidentment, com no pot ser d'una altra manera, des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar estem completament d'acord en totes les qüestions que fan referència..., que es plantegen a la moció respecte als treballadors i les treballadores

d'Eurohueco. Rebutgem les decisions empresarials tant d'Eurohueco com d'RDM i Vidrieria Rovira. Aquestes tres empreses que estan patint ara mateix una situació en la que les seves empreses volen tancar-les..., tot el nostre recolzament, com no pot ser d'una altra forma. Amb les tres ens hi hem reunit, hi hem estat parlant i, bé, aquí estem per fer força i treballar conjuntament.

Em consta que el Govern està treballant també amb els treballadors. Que, si no estic equivocada, SEUR seurà amb els autònoms, els treballadors autònoms que hi estan vinculats, també –també teniu tot el nostre recolzament com a grup parlamentari–, per buscar una solució al conflicte que teniu. No em repetiré, ja s'han explicat els conflictes que teniu tots.

Només dir que aquest Govern, i em consta, perquè sé que s'està fent una bona feina tant des de la..., el conseller, com la secretaria general, com la directora de Relacions Laborals, com el director d'Indústria, com el director general d'Acció, s'estan reunint amb vosaltres per buscar solucions, perquè seguin a les taules de negociació i de reindustrialització per intentar buscar alternatives per salvar els vostres llocs de treball, com no pot ser d'una altra forma.

I se m'acaba el temps. A la vostra disposició. El grup parlamentari sempre estarem al costat dels treballadors.

Moltes gràcies.

El president

Ara poden fixar la seva posició els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes. I, en primer terme, per fer-ho, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la diputada senyora Míriam Casanova i Domènech.

Míriam Casanova Domènech

Bé; moltes gràcies, president. També, en primer lloc, volem donar la benvinguda a les persones dels comitès de les empreses esmentades en la moció. Ens alegrem molt de que estigueu aquí i que seguïu de primera mà també el debat.

Bé, doncs mirin, fa mig any Esquerra Republicana encara governava a Catalunya, i per això lo primer seria recordar-los les xifres dels expedients de regulació d'ocupació que es van assolir. Perquè l'any 2023 els acomiadaments per ERO a Catalunya es van situar en el nivell més alt dels darrers deu anys: quasi 6.500 treballadors i treballadores van perdre la feina en processos col·lectius, un vint-i-cinc per cent més que en l'exercici anterior.

Clar, la primera pregunta que ens fem és: si ara és tan important per a vostès que l'autoritat laboral catalana recuperi l'autorització administrativa prèvia en els expedients en matèria de regulació d'ocupació, per què quan governaven no ho van pactar amb els socialistes, que, de fet, governaven i governen ara? És a dir, aquesta setmana estem veient el gran pacte que ha fet Esquerra Republicana amb els socialistes perquè els altres espanyols paguin el deute del FLA de la Generalitat i que els catalans continuem pagant la fiscalitat de màxims.

Bé, en el debat de la interpellació el diputat Jordi Albert ja va afirmar que a Espanya posem..., deia vostè que posem la catifa vermella a les empreses multinacionals perquè marxïn i tanquin plantes de fabricació, perquè la normativa laboral és més laxa a Espanya que a altres països. Bé, però, de les tres empreses multinacionals mencionades a la moció, dos d'elles tenen plantes de fabricació en altres regions d'Espanya i continuen actives. L'empresa propietària de Vidrieria Rovira té planta a Sevilla, i l'empresa propietària d'Eurohueco manté les empreses i, per tant, les plantes que estan ubicades a Tres Cantos, a Madrid. Per tant, no deu ser, doncs, que l'elevada fiscalitat, la inseguretat jurídica, els excessius costos, la burocràcia administrativa..., espanten les empreses de Catalunya? De fet, la fuga d'empreses catalanes es va accelerar l'any passat i ja acumula més de vuit mil empreses que han marxat des del 2017.

En qualsevol cas, l'eliminació de l'autorització prèvia per part de l'autoritat laboral ha estat substituïda per un intens control judicial dels EROs. Ara és el jutge de la sala social qui determina si un acomiadament col·lectiu s'ha fet justificant degudament les causes alegades, amb la possibilitat de sancionar amb la nul·litat de totes les extincions laborals realitzades. El darrer estudi de Cuatrecasas quantifica que a Espanya el cinquanta-cinc per cent dels acomiadaments col·lectius sense acord han estat declarats nuls o no ajustats a dret per part dels tribunals de justícia en el període 2021-2023. Per tant, la direcció de l'empresa afectada també ha de tenir un clar interès d'assolir un acomiadament amb acord amb la part treballadora.

Sincerament, des del Partit Popular creiem que esmentar en la moció empreses concretes que es troben en processos vius d'acomiadament col·lectiu afegeix pressió pública i no afavoreix el consens entre les parts, posant encara més en perill el futur dels treballadors i treballadores que ocupen aquests llocs de treball. Aquests problemes tan delicats s'han de negociar a porta tancada entre les parts afectades i amb la màxima participació del Govern de la Generalitat, que ha de fer un paper de mediació, assessor, entre les parts i, a més, d'impulsor dels projectes de reindustrialització.

I, en aquest darrer sentit, esperem que el Govern doni a conèixer l'avaluació de l'actual pacte per a la indústria 2021-2025, i en funció dels resultats assolits valorarem si hem de continuar amb la mateixa estratègia per al nou pacte del període 2026-2030.

Per tant, per tots aquests motius, no podem donar suport a aquesta moció.
Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Bé, permetin-me que abans d'entrar en matèria faci una breu reflexió, perquè ara ja no estan sols en el seu afany d'impedir debats parlamentaris en aquesta sala, eh? Sembla que el Tribunal d'Estrasburg també hi vol fúmer cullerada i també es veu amb cor de dir als representants dels catalans què es pot o què no es pot dir dins d'aquest hemicicle. Una autèntica vergonya que no podem deixar de denunciar.

Passem tot seguit a fonamentar la moció. En la seva moció s'anomenen un reguitzell d'empreses que valoren tancar per culpa de la seva situació econòmica i que podrien deixar sense feina i nòmina centenars de catalans i famílies. Ple suport a tots aquells que veuen perillar els seus llocs de treball. Sap greu que Esquerra aprofiti aquesta situació d'extrema vulnerabilitat per fer campanya política. Aquestes empreses que citen són, casualment, les que el senyor Oriol Junqueras s'ha dedicat a recórrer els darrers dies amb el càmera de TV3 a darrere.

En el terreny industrial Catalunya ha perdut pistonada. Avui el pes de la indústria en el valor afegit brut de l'economia catalana és més baix que la mitjana de la Unió Europea. La desindustrialització que pateix el país amenaça de privar de feina –i, per tant, d'un sou digne i estable– milers de catalans. És un sector que ofereix condicions laborals bones. Si ho comparem, per exemple, amb el sector turístic, ens adonarem que és molt més fàcil aconseguir en aquest sector un contracte indefinit i que, de mitjana, el salari brut anual és un 14,30 per cent més alt. Això contribueix a l'arrelament, a l'estabilitat, i facilita, per tant, que els joves formin també les seves famílies. Per això és important iniciar la reindustrialització del nostre país.

I, per fer-ho, cal millorar la competitivitat. No pot ser que les indústries percebin l'Administració com una amenaça o com una enemiga que les sanciona i esprem fiscalment, impeding-ne el creixement o la consolidació. El que ha de fer l'Administració catalana és adoptar mesures proteccionistes contra el dúmping laboral, fiscal, regulador i ecològic provinent d'economies tercermundistes. La competència deslleial

d'aquests mercats debilita el sector a casa nostra. Això, sumat a la burocràcia i a la inestabilitat fiscal, dificulta extremadament el dia a dia de les empreses catalanes.

La millor manera de protegir, de defensar, de blindar els drets dels treballadors és garantir que les empreses puguin continuar la seva activitat i obtenir beneficis. La voracitat fiscal va en contra dels interessos no només de l'empresari, sinó de tota la plantilla.

Paral·lelament, cal incentivar la formació professional dual per poder dotar el teixit empresarial d'operaris qualificats que els permetin mantenir la competitivitat i la qualitat que els exigeixen els mercats. En la reindustrialització hi ha de jugar un paper fonamental l'Institut Català de Finances, embrió de la banca pública que ha de menester l'estat català. Aquest institut ha d'ajudar via préstecs les empreses catalanes en vies de creixement i de consolidació.

Finalment, demanen la modificació del marc normatiu perquè el Departament d'Empresa i Treball recuperi la competència d'autoritzar EROs, una competència que, recordem-ho, Catalunya va perdre mentre governaven precisament vostès.

Perden llençols a cada bugada i, en acabat, pretenen que d'altres els pesquin.

El president

Finalment, per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, president. Aniré ràpid, per la part de les esmenes. Hem acceptat les tres esmenes que ens han presentat el Grup dels Comuns perquè creiem que anaven a un detall i complementaven ja propostes que portàvem nosaltres a la moció. Hem acceptat dues esmenes dels companys i les companyes de la CUP i n'hem transaccionat tres. D'aquestes..., molt rellevant la que hem transaccionat per portar una proposició de llei en aquest Parlament per modificar l'estatut dels treballadors a Madrid. És a dir, és una competència que és de caràcter estatal, i tots aquests que m'assenyalaven a mi... Bé, això..., l'extrema dreta ja assenyala, li agrada assenyalar. Doncs bé, l'extrema dreta, quan m'assenyalava a mi... Per cert, senyor Ramírez, de debò, quin orgull he sentit quan ha dit aquestes paraules; perquè em coneix molt bé la meva mare, però, si no, em pensaria que em coneix vostè millor que ella. Ha estat un autèntic orgull. M'agafaré aquest tall i me'l repetiré cada dia abans d'anar-me'n a dormir, perquè, en efecte, soc exactament com vostè m'ha descrit.

Continuo amb les esmenes. Molt important la proposició de llei que hem d'impulsar en aquest Parlament per modificar l'estatut dels treballadors. Hem transaccionat també una esmena amb Junts respecte al pacte nacional per a la indústria i també per ser *hub* de xips aquí en aquest país. I també hem acceptat una esmena del Partit Socialistes referent a la internacionalització dels drets laborals i que, per tant, els drets que demanem aquí també siguin drets que siguin extrapolables a d'altres parts d'Europa i, per tant, no hi hagi treballadors de primera ni treballadors de segona i, per tant, fer bo el lema de la Internacional treballadora que el nostre país és el país de la classe treballadora.

I, finalment, el PP. És que, clar, no me'n puc estar. I Aliança Catalana també. El 2012 no governava Esquerra Republicana. El 2012, reforma laboral del PP; normativa laboral que és la que ha provocat bona part de tots els expedients de tancament i de regulació que hi ha hagut en aquest país. 2012. I això és precisament al que li hem de donar la volta.

I, finalment, vostè sap quin va ser el territori de tot l'Estat que menys va créixer en llocs de treball el 2023? Vostè ho sap? Una pista: comença per ce i acaba per a. Catalunya.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt vint-i-cinquè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la mobilitat i la sostenibilitat a les Terres de l'Ebre

302-00062/15

El vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la mobilitat i la sostenibilitat a les Terres de l'Ebre. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Irene Negre Estorach.

Irene Negre i Estorach

Moltes gràcies, president. Conseller, diputats, diputades, bona tarda. Junts portem aquesta moció al Ple per tal de definir i traçar les prioritats d'accions i obres que s'han de dur a terme des del departament a les Terres de l'Ebre. Tenim l'ocasió de posar sobre la taula un seguit de projectes territorials molt importants per al desenvolupament econòmic de les Terres de l'Ebre, així com les seves connexions viàries i ferroviàries, medi ambient i territori, fruit de la interpellació que vaig fer a la consellera fa unes setmanes.

Dividim la moció en diferents eixos. Malgrat que som conscients que algunes accions no hi són, hem intentat prioritzar-ne algunes, i amb les esmenes de la resta de grups hem pogut ampliar-les. De tota manera, continuarem treballant per ampliar tota aquesta llista de propostes i que es vagi avançant en la línia que defensem Junts, que sempre és la defensa del territori i de la seua gent. Donar les gràcies per endavant als diputats per les seues esmenes i la seua predisposició a negociar.

En primer lloc, destaquem una línia de desenvolupament de polígons industrials on hi trobem l'impuls no només del pla director urbanístic del polígon Catalunya Sud, sinó també de la resta de polígons ebrencs, amb especial èmfasi en aquells en què sabem que hi ha demanda per tal d'ampliar el sòl o rebre noves empreses o ampliacions, com és el cas del polígon industrial La Plana o també el desenvolupament econòmic i empresarial de l'Ampolla.

També tenim actuacions en infraestructures viàries i ferroviàries. Aquí trobem un gran gruix de projectes importants que cal atendre des del Govern per continuar treballant i apostant per les Terres de l'Ebre. Pel que fa a aquestes infraestructures viàries, hi trobem, per exemple, el carril 2+1 de la C-12 o consolidar la tan reclamada sortida de l'AP-7 al Montsià, al terme de Masdenverge, en aquesta construcció del tercer carril de l'AP-7, o també la construcció d'un tercer pont a Tortosa, a la zona nord, per tal d'unir els barris de Remolins i Ferreries.

Pel que fa a les infraestructures ferroviàries, destaquem que demanem, com sempre, un augment de les freqüències d'Avant per tal d'arribar abans a Barcelona, recuperar la parada d'Euromed a l'Aldea o millorar les freqüències i renovació d'infraestructures i combois a la R16 i a la R15.

També, en matèria d'actuacions de protecció mediambiental, convocar de manera immediata la taula tripartida de l'Estat espanyol, Generalitat i la Taula de Consens per calendaritzar les actuacions tenint en compte el pla Delta de la Taula de Consens i desistir, d'una vegada per totes, de l'atermenament que ens condemna al retrocés de la línia de costa.

També la neteja de les lleres i barrancs arreu de les quatre comarques, qüestió molt important –i els últims temporals ho han demostrat a València. I si l'ACA no se'n pot fer càrrec, que s'obri una línia de subvencions al cent per cent per tal de que els ajuntaments puguin dur a terme aquestes actuacions. També reclamem el Reg Oriental Horta-Arnes o impulsar una via verda per l'interior del Montsià.

Pel que fa a la millora d'infraestructures portuàries, dur a terme l'arranjament del braç del port de les Cases d'Alcanar o la millora de l'accés al port de la Ràpita.

Per últim, fomentar la política de l'habitatge a les Terres de l'Ebre, prioritzar aquest habitatge públic als diferents municipis de les Terres de l'Ebre, en especial als pobles més petits al món rural, que estan en perill de despoblament, assumint el cent per cent dels costos i de la promoció per part de la Generalitat. Cal recordar que els ajuntaments petits no tenen ni recursos econòmics ni recursos humans per fer front a la promoció d'aquesta construcció de pisos.

Reclamem també que es reactive la rehabilitació dels barris de Tortosa seguint la línia de treball iniciada l'any 2020 amb la reserva d'1,7 milions d'euros que no va tenir continuïtat.

Sabeu que Junts hem estat al capdavant del Departament de Territori i hem treballat amb molta sensibilitat territorial, amb projectes que donaven resposta a les necessitats de les Terres de l'Ebre, i, malgrat les mancances existents, s'estaven fent accions que generaven il·lusió i esperança al territori, una dinàmica que s'ha vist frenada en aquests últims temps. Ara cal prestar-hi atenció i posar-hi remei. Per això Junts, des de la responsabilitat, les proposem aquí al Parlament de Catalunya per tenir aquest mandat i que el Govern les tiri endavant.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Hi ha sis grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. Per poder-les defensar davant del Ple, té en primer terme la paraula, i en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bona tarda. Gràcies per presentar aquesta moció sobre les Terres de l'Ebre. Com saben, els hem presentat tres esmenes, ens n'han acceptat una. Ens sap greu, perquè totes eren pensades per millorar la mobilitat a les Terres de l'Ebre, però, bé, aquesta discussió, aquestes maneres de pensar d'uns i altres..., espero que continuem treballant perquè puguin tirar endavant aquestes propostes.

La primera esmena que li presentàvem a la moció és per substituir el tren llançadora que proposen al punt 2.c entre Ulledecona i l'Aldea per la proposta d'augmentar el servei ferroviari entre els dos costats del límit autonòmic imposat. Que els trens provinents de Barcelona arribin a Vinaròs i que els provinents de València que avui acaben a Vinaròs arribin a l'Aldea. Pensem que és una alternativa més viable per augmentar el servei entre Ulledecona i l'Aldea i que, a més, contribuiria a relligar la mobilitat als Països Catalans en aquest indret on hi ha el límit autonòmic imposat entre Catalunya i el País Valencià. Lo Sénia no és frontera, i tampoc hauria de ser una frontera ferroviària. Per tant, ens ha sorprès que no ens hagin acceptat aquesta proposta.

En segon lloc, els hem presentat una esmena al punt 2.d afegint-hi que es millori el servei de la línia R16, i no només de la R15, i fent referència explícita a dues qüestions que ens semblen essencials per als trens regionals de les Terres de l'Ebre en el seu camí des de Barcelona. En primer lloc, que tinguin prioritat a les vies i no hagin d'anar darrere de trens lents. I, en segon lloc, que es corregeixin urgentment els colls d'ampolla en via única existents i els –malauradament– previstos per Adif a la infraestructura, el ramal de via única al nus de Vila-seca, per al qual el ministeri està redactant un estudi informatiu per desdoblar-lo que aquest primer trimestre hauria de sortir a informació pública per complir amb el termini previst d'aprovació definitiva al setembre.

També el canviador d'ample previst a la Canonja, que hauria de ser a les dues vies i no només en una, que, a la pràctica, imposarà una nova via única als trens de la R16. L'esquema de vies de Sant Vicenç de Calders, on, si no es corregeix el pro-

jecte que ara s'està executant, quedarà un tram de via única en ple Corredor Mediterrani. Per tant, agraiïm que ens hagin acceptat aquesta esmena.

Nosaltres pensem que és inadmissible que Adif segueixi massacrant la xarxa ferroviària creant nous colls d'ampolla, i la Generalitat no pot estar-hi impassible. Adif redueix costos al mínim fent nyaps i els usuaris del tren en paguen sempre les conseqüències.

I, finalment, hem presentat una tercera esmena per insistir en la reivindicació d'una autoritat territorial de mobilitat a les Terres de l'Ebre. Sabem que el Govern preveu incloure la vegueria al sistema tarifari integrat del Camp de Tarragona abans d'acabar aquest any, però l'ATM pròpia ens segueix semblant necessària per a una bona planificació i governança de la mobilitat més pròxima a les Terres de l'Ebre. És una pena, perquè tampoc en aquesta hem aconseguit arribar a cap acord per, si més no..., o fins i tot transaccionar-la, perquè nosaltres el que no podíem era acceptar en cap cas que es facin diferències entre els ajuntaments del principat de Catalunya.

Pot semblar lògic el que vostès ens diuen de demanar que la creació de l'ATM no afecti econòmicament els municipis, perquè és veritat que tots sabem l'infrafinançament que pateixen tots els ajuntaments del nostre país, però la realitat és que són tots, no només els de les Terres de l'Ebre, sinó que són tots els ajuntaments del país. Per tant, entenem que el que no podríem nosaltres fer és defensar que aquests no paguin quan tots sabem que a la resta del país els ajuntaments paguen a les seves respectives ATMs per tenir els més bons serveis possibles, i no seria just en aquest Ple demanar que uns no paguin i els altres sí que paguin.

Evidentment, estem oberts al debat i a discutir si realment pel que hauríem de treballar és perquè cap ajuntament no pagui precisament pel que parlàvem abans, per l'infrafinançament que pateixen els ajuntaments de Catalunya comparat amb la resta de comunitats autònomes de l'Estat espanyol. Per tant, aquest és un debat que el podem obrir i estaríem d'acord en parlar-ne. I entendríem que els ajuntaments no paguin, però després el que hauríem de fer és treballar perquè no pagui cap, perquè estan tan mal finançats els de comarques gironines com els de les Terres de l'Ebre o els del Camp de Tarragona o de Ponent. Com sempre, el maltractament ve de l'Estat espanyol cap als nostres municipis.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I a continuació, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gràcies, president. Després de llegir amb moltíssima atenció la moció de Junts, la meva pregunta és: què pretenen vostès amb aquestes mesures? I no em refereixo exclusivament al contingut de la moció. Qui no deu estar d'acord amb la millora de les connexions, construir rotondes, augmentar la neteja, millorar les infraestructures portuàries o construir habitatge públic? En aquestes mesures, efectivament, sempre ens hi trobaran, tant per a Terres de l'Ebre com per a qualsevol zona i part de la nostra regió; però és que on no ens trobaran és en la propaganda gratuïta, manipulació permanent que vostès pretenen amb aquesta moció, senyora Negre.

I és que sembla que no han governat mai. Tenen la majoria d'alcaldies de les comarques de l'Ebre, tenen desenes de consellers comarcals, diputats provincials, diputats autonòmics..., si han governat Catalunya gairebé quaranta anys! I ara venen amb una moció amb una bateria de propostes que ja haurien d'haver executat fa dècades, i amb un suposat argument: que la Generalitat té abandonat el territori. Però si són vostès els qui han abandonat i menysprea el Delta i les seves comarques. Només cal veure la falta de finançament, d'infraestructures o de protecció al Delta

i de protecció al nostre turisme cinegètic. I vostès són protagonistes d'aquest abandonament.

Però, miri, sí que em detindré en la proposta número 3, sobre convocar de manera immediata la taula tripartida Estat - Generalitat - Taula de Consens del Delta per abordar suposadament les solucions a la problemàtica de la regressió del delta de l'Ebre. Doncs bé, l'any 2023 es va crear la comissió. I érem escèptics sobre la comissió i així ho vam manifestar, i una altra vegada el temps ens ha donat la raó i es demostra que aquesta comissió tampoc serveix per solucionar els grans reptes del Delta. Seguim sense fixar objectius de conservació prou detallats i quantificats d'aquest aiguamoll. Quan es va crear aquesta comissió s'hi va donar molt de rebombori, però..., molta comissió i el territori segueix desemparat.

Però, com deia anteriorment, nosaltres no entrarem en aquesta mena d'instrumentalitzar els ebrencs i parlarem dels problemes reals habituals que ens relaten els propis veïns. Diumenge vam estar a les Cases d'Alcanar, avui ens hem reunit amb companys de Tortosa, Deltebre, Sant Carles de la Ràpita o Amposta. I fixi-s'hi, senyora Negre, de les necessitats inqüestionables que ens plantegen vostès no en parlen. On és l'hospital de Tortosa? Els metges de l'Hospital de Tortosa Verge de la Cinta alerten que l'atenció hospitalària a les Terres de l'Ebre es troba en emergència sanitària. Alerten que, sense l'ampliació, la pèrdua de professionals i de la qualitat assistencial serà irreversible, i que no hi ha temps per esperar un nou hospital universitari quinze anys més.

Fixeu-vos, tenim 187.000 persones; les comarques de l'Ebre han augmentat la seva població gràcies a la immigració. Dades de l'any 2023 de l'Idescat: 34.723 persones són estrangeres, sobre una població de 185.000. El saldo natural continua sent negatiu entre naixements i morts. Malgrat aquest creixement, la població continua sent molt envellida, especialment a la Terra Alta, on gairebé el trenta per cent té més de seixanta-cinc anys. L'índex de dependència de la gent gran és el més alt de Catalunya.

A data de gener de 2025, les comarques de Tarragona i Terres de l'Ebre van registrar un total de 40.137 persones aturades. I jo em pregunto: per què no ampliem el polígon industrial de Deltebre? A Sant Carles de la Ràpita, una casa de MENAs preocupa els veïns –han patit molts robatoris–, i no se'n parla. L'institut, tancat, perquè els hi cauen pedres, no hi ha protecció. És que és surrealista, de veritat, m'ho explicava i no m'ho creia.

A Amposta hi ha botiguers que denuncien els robatoris permanentment i no han fet absolutament res. La inseguretat i les agressions sexuals s'han multiplicat a Tortosa, i vostè d'això no en parla. Del transport, de rodalies, en parlem? Tampoc en diuen absolutament res. Parlen de fer rotondes, d'ampliar vials i d'accessos; està molt bé, però on estan realment les necessitats dels ebrencs? (*Alguns aplaudiments.*)

Miri, li diré molt clarament el que realment necessita Terres de l'Ebre, i són polítiques que diversifiquin l'economia, protecció de les tradicions, protecció del sector primari, creació d'ocupació i que d'una vegada es millorin les condicions socials a tota la zona.

I miri, si vostès no ho saben fer, si no ho poden fer i han demostrat que han sigut completament ineficients, ineficaços i completament inoperants, no passa re. Donin un pas al costat, que nosaltres ho farem.

Moltes gràcies.

El president

Per presentar les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Pere Lluís Huguet i Tous.

Pere Lluís Huguet Tous

Moltes gràcies, president. Diputats, consellera... Bé, la moció que ens ha presentat jo crec que és un catàleg importantíssim de coses que s'han de fer al delta de l'Ebre. Llàstima que no les hagin fet mentre vostès van governar.

Però, mirant-lo a vostè..., el diputat, aquest dematí... A la primera moció que la meva companya Berenguer ha defensat aquí, vostès deien que havien portat un programa electoral amb la moció que hem presentat. Home, jo els hi diria que, amb aquesta, vostès han portat el programa electoral de tres legislatures, perquè si apliquem el ritme en què vostès, mentre van governar, junt amb Esquerra Republicana, van invertir a les Terres de l'Ebre..., doncs, és el programa de tres legislatures, perquè han abandonat les Terres... I ja li avanço que li votarem la majoria que sí, eh?, vull dir, estem d'acord en fer rotondes, incrementar les freqüències del ferrocarril, estem d'acord en fer vies verdes, estem d'acord en tot això. Tingui ben segur que nosaltres votarem que sí.

Però li hem presentat nosaltres tres esmenes. Li agraeixo l'atenció que han tingut amb les nostres tres esmenes, però que no ens han acceptat. Però, això sí, hem tingut un diàleg sobre les esmenes... I, escolti'm, les tres esmenes són de les tres coses que la gent del Delta, que la gent de les Terres de l'Ebre, necessiten amb caràcter urgent, i no entenc molt bé per què no ens les han acceptat.

Mirin, podem marejar la perdiu tot lo que vulguem amb la qüestió de la regressió del delta de l'Ebre. Podem marejar la perdiu tant com vulguin: reunions, que la Taula de Consens se reuneixi amb la comissió tripartida, més reunions..., però hi ha un ens, l'Estat, que té la competència per aprovar i evitar la regressió del delta de l'Ebre. I lo que ha de fer és aprovar el pla contra la regressió del delta de l'Ebre que es va publicar l'any 2021 i que des del 2021 està aturat. I nosaltres els hi hem ofert instar el Govern de l'Estat que tiri endavant això i que incorpori el pla Delta de la Taula de Consens, que hi han les verdaderes solucions per evitar la regressió del delta de l'Ebre, perquè al final qui té la competència i té els mitjans per fer-ho és l'Estat. Bé, doncs no han volgut, i no sé per què. Prefereixen vostès que es convoqui la taula i tornin a parlar, en parlem més... No, escolti'm, qui té la competència és l'Estat. I, efectivament, per aturar els atermenaments que s'estan produint i deixar sense efecte els que ja s'han fet..., que era una altra de les esmenes que nosaltres li hem plantejat però que tampoc han volgut.

I, després, els hi hem donat una oportunitat extraordinària que tampoc han volgut. L'oportunitat extraordinària de solucionar lo que van fer vostès l'any 2020, que és deixar caducar una partida de 6 milions d'euros per paliar els efectes del temporal Gloria al delta de l'Ebre. I hem dit, escolti, doncs és l'oportunitat, ara, que vostès tantes coses volen per al delta de l'Ebre, per recuperar aquesta partida perquè hi hagin inversions al delta de l'Ebre, per recuperar-nos dels mals que va fer el temporal Gloria, que molts encara estan igual. Bé, doncs tenien vostès ara l'oportunitat de recuperar això, que, ho repeteixo, van deixar caducar la partida pressupostària.

Bé, i l'últim ja els hi ha..., em penso que ho ha dit algú més, una altra necessitat de la gent de les Terres de l'Ebre: l'hospital, que és necessari. Ja sé què em dirà: «No, escolti'm, és una..., per al transport i la mobilitat, la moció.» Però, en canvi, hi inclouen construir «vivendes», o sigui, les «vivendes» sí però l'hospital no... I no ens accepten l'esmena. Que només els hi dèiem que, en combinació amb l'Ajuntament de Tortosa, busquessin nous terrenys, perquè ja saben que s'ha declarat que són inundables, els terrenys on va el nou hospital. Coi, només els hi demanàvem això, incloure això, perquè és urgent, és urgent tindre un nou hospital de la Cinta a Tortosa.

Bé, doncs, en definitiva, escolti'm, encantats de la seva moció. Nosaltres li votarem a quasi tot que sí, excepte a una qüestió que no és competència d'aquest Parlament, perquè correspon a la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, i aquí hi votarem en contra. Però les altres, escolti'm, les hi aprovarem totes, amb la intenció de que aquesta vegada, de veritat, ens posem a treballar.

No sé com ho faran, perquè sé que les han pactat quasi totes amb el PSC i amb Esquerra Republicana. Suposo que també pactaran després incorporar-les als pressupostos de la Generalitat, perquè, si no, passarà lo mateix que han fet vostès amb les Terres de l'Ebre en els últims vint anys: abandonar-les i no invertir en elles.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I tot seguit, per presentar les esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Albert Salvadó Fernández.

Albert Salvadó Fernández

Gràcies, president. No tindrè temps segurament de dir tot lo que vull dir, però, per una part, tres consideracions. Senyor Ramírez: la Ràpita, no Sant Carles de la Ràpita. No confondre delta de l'Ebre amb Terres de l'Ebre. El delta de l'Ebre és importantíssim, però les Terres de l'Ebre, per sort, són molt més que el delta de l'Ebre. I quant al que parlàvem de pressupostos, jo soc de números, per tant... I diem: a on hi han números, callen barbes. Mirin què hi ha en lo pressupost d'inversions dels últims tres anys que vam estar al Govern Esquerra Republicana i veuran claríssimament que los pressupostos a les Terres de l'Ebre estan molt per sobre de la mitjana *per capita* de la resta del país, per sort.

Dit això, les Terres de l'Ebre, si m'ho permeten, som... Catalunya és un territori fantàstic i les Terres de l'Ebre som un territori fantàstic dins d'un país fantàstic. Som una gent que ja fa uns anys que vam decidir abandonar la queixa per instal·lar-nos en l'exigència i l'autoexigència, perquè estem convençuts que només, los projectes, si els fem, si els planifiquem, si els pensem des de les Terres de l'Ebre, podem garantir la millora del territori. Tenim clar que estem construint un territori que ha de ser atractiu, perquè només los territoris atractius són capaços de retindre el talent, i només retenint el talent serem capaços de garantir el progrés del territori. Per tant, jo vull agrair a la diputada Irene Negre les facilitats per negociar les esmenes i també per aportar esta moció.

M'agradaria destacar dos aspectes. Per una part, el concepte de sumar, de posar-mos d'acord, de que la majoria de grups polítics mos posem a favor de les Terres de l'Ebre resistint a temptacions partidistes. Per tant, crec que és una bona notícia. I, per l'altra part, un altre aspecte: persistir, eh? Perquè, amb l'objectiu de tirar endavant projectes per al territori, tenim molt clar que els haurem d'anar posant contínuament sobre la taula del Govern que hi hagi, perquè només així..., les conjuntures són canviants i només així podem garantir que els projectes puguin ser una realitat. Jo –ho saben–, com a delegat del Govern, que vaig tindre el privilegi de ser-ho a les Terres de l'Ebre..., la meua obsessió sempre va ser la unitat de tots los partits per no malbaratar los reptes que tenim, los projectes que de veritat són importants i són estratègics per a les Terres de l'Ebre. Per tant, evidentment, donarem suport avui a totes les propostes.

Per no repetir-me amb l'exposició de la diputada de Junts, simplement posar en valor, consellera –ja que la tinc davant–, el polígon industrial Catalunya Sud, el pla director urbanístic i l'estació intermodal. No se mos escapa la complexitat del projecte i, per tant, estarem absolutament al costat, com bé deia, no fent..., ho intentarem, també resistir temptacions partidistes, perquè és un projecte massa important per a les Terres de l'Ebre com per malbaratar-lo en lluites entre natros.

També agrair que ens hagin permès posar damunt la taula el polígon de Camposines, que és important tirar-lo endavant; potenciar el polígon del Molló, el polígon Pla de Solans, del Perelló, que l'alcalde hi està treballant de manera important. I hi posem una proposta d'un polígon públic de més de cent hectàrees al nord de la Ribera d'Ebre, com saben, una àrea afectada per una part pel tancament d'Ercros i per l'altra pel futur tancament de les centrals nuclears, que tindran un impacte socioeco-

nòmic de primera magnitud al nord, sobretot, de la Ribera d'Ebre. I aquí crec que és important avançar-nos i planificar instal·lacions per poder atreure al primer territori productor d'energia del país indústria electrointensiva.

Acabo –com sabia, se'm faria curt. És bo que seguim posant sobre la taula, com vam fer des d'Esquerra Republicana fa un parell de setmanes, el 2+1 de l'eix de l'Ebre, eh? Per tant... I acabar la taula tripartida. Jo vull posar en valor per què la taula tripartida... Perquè hem tirat endavant molts projectes per protegir el delta de l'Ebre, però el projecte que queda és l'aportació massiva de sorres al frontal del Delta, i això és competència de l'Estat. I si no mos asseiem en una taula per parlar de l'Estat i que pugui autoritzar este tipus d'actuacions, serà impossible tirar-les endavant.

Vull posar en valor també que s'hagi ficat damunt la taula la construcció de les depuradores del Poblenou i d'Eucaliptus, a Amposta. Una bassa per emmagatzemar aigua potable a Horta de Sant Joan, imprescindible, que l'alcalde fa temps que hi està tirant... Poder resoldre els problemes d'inundabilitat de la vall de les Rotes, a Caseres, per poder desenvolupar lo seu pla urbanístic i poder disposar d'habitatge també al món rural. Asfaltar el camí d'Horta a Caseres. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

I acabo, president, simplement amb el tema de l'habitatge. No ha pogut ser, al final, però sí que era important no només construir habitatge, sinó habilitar-ne de nou, recuperar-ne del Sareb, i no només als pobles menuts, sinó també a pobles de dimensió més gran.

Per tant, gràcies per la moció. I, en este sentit, unitat absoluta per part d'Esquerra Republicana.

El president

Gràcies, senyor diputat. I a continuació, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Gràcies, president. Les Terres de l'Ebre, malgrat el seu potencial econòmic, segueixen patint un dèficit en infraestructures i en desenvolupament industrial. Aliança Catalana defensem la necessitat d'impulsar mesures per crear un pol empresarial estratègic, i necessitem impulsar decididament el teixit industrial per generar riquesa i aturar la despoblació.

Per això proposem un pla estructurat en dos grans eixos: accelerar la construcció del polígon de Camposines i Molló per fomentar la industrialització i evitar la despoblació d'aquesta zona –n'ha parlat el diputat que m'acaba de precedir, és el que té parlar l'últim– *(remor de veus)*, reordenar i ampliar el polígon de Catalunya Sud millorant-hi les connexions...

El president

Silenci, si us plau, senyores i senyors diputats.

Rosa Maria Soberana i Bonet

La nostra primera esmena proposa que aquest polígon es converteixi en un referent industrial del sud del país millorant les connexions ferroviàries per facilitar l'exportació i la distribució de mercaderies.

A la segona, proposem que els fons provinents de la fiscalitat nuclear serveixin per impulsar el desenvolupament econòmic, i aquests recursos han de servir per generar ocupació i impulsar iniciatives que repercutixin directament en el territori. Proposem prioritzar l'ampliació del polígon industrial de La Plana de Gandesa, la creació de l'àrea de desenvolupament empresarial de l'Ampolla, fomentar la creació de centres d'innovació i viviers d'empreses dins dels polígons per consolidar i atraure noves empreses, i, per impulsar la recerca, la transformació digital i la transferència ecotecnològica, que és força important.

El dèficit en infraestructures limita el creixement econòmic i genera un problema de mobilitat. I, en aquest sentit, en la tercera esmena proposem reduir el temps de trajecte i la millora de les línies R15 i R16, així com la renovació d'infraestructures i combois per millorar aquesta qualitat del servei. Coincidim amb la seva proposta, amb la seva moció, però no ens l'acceptem.

En la quarta, demanem ampliar el tercer carril a l'AP-7, millorar-ne els accessos. Instem el Govern que incorpori la sortida de Montsià a Masdenverge, el projecte de construcció del tercer carril, i que el Ministeri de Transports ampliï el tram entre Amposta i Ulldecona per millorar-ne la seguretat, que és altament dramàtica. Tampoc ens l'acceptem.

En la cinquena, i referent a la regressió del delta de l'Ebre, proposem que es subvencioni al cent per cent els ajuntaments perquè puguin assumir la neteja de lleres i barrancs. Demanem que l'Agència Catalana de l'Aigua obri línies de subvenció al cent per cent perquè els municipis de les Terres de l'Ebre puguin executar-les, assegurant el manteniment i la prevenció de riscos derivats de l'acumulació de sediments i l'obstrucció.

Des del 6 d'agost del 2024 fins al passat 17 de febrer, hi ha hagut trenta-quatre expedients i intervencions entre preguntes, compareixences, propostes de resolució, interpellacions i mocions sobre les Terres de l'Ebre. I què fem? Hi posem fil a l'agulla o continuem marejant la perdiu? Junts ens heu rebutjat totes i cadascuna de les esmenes que us hem presentat, mentre transaccioneu amb qualsevol partit polític. Vosaltres seguiu fidels al cordó sanitari sense prioritzar els interessos dels catalans. Nosaltres els prioritzem i seguirem aportant, tot i que ens ho tombeu.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I per defensar les esmenes del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Joaquim Paladella i Curto.

Joaquim Paladella Curto

Senyor president, senyora consellera, senyores i senyors diputats i diputades, deixin-me començar la intervenció amb l'agraïment a la diputada Negre per la seva voluntat d'arribar a acords i fer possible que arribem a aquest Ple amb una moció que, en el seu conjunt, sigui beneficiosa per al conjunt de Terres de l'Ebre. El parlar, el debat i la voluntat d'arribar a acords és, sense dubte, lo millor de la política.

Dit això, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar teníem certa expectació per veure les propostes que ens faria Junts, i entenent que aquesta moció, la primera de la legislatura que parla de les infraestructures de Terres de l'Ebre, ens faria una aproximació de com veu la situació actual a aquest territori, com el dibuixava amb les seves propostes de futur i de conjunt. És evident que Junts, també en la seva versió de Convergència, ha governat i ha estat hegemònica a l'Ebre durant molts anys, i que, per tant, no és en cap cas aliè a la realitat de les infraestructures que avui tenim a les Terres de l'Ebre.

La veritat, però, és que la moció que ens han presentat, llarga en formes però curta en essència, no ha complert amb les expectatives que podem pensar. Més la veiem com un simple llistat localista, massa rotundes i poca mirada llarga, i molt mirant el melic d'on governa Junts, i que de cap manera dibuixa un futur pensat en el creixement sostenible i sostingut de les quatre comarques que conformen les Terres de l'Ebre.

És per aquest motiu, i amb l'objectiu de millorar la proposta i introduir en lo possible la visió que el nostre grup parlamentari té del que ha de ser un territori més cohesionat, més equilibrat i amb més perspectives de creixement, que hem presentat esmenes i hem fet tot el possible per arribar a acords, amb el convenciment i l'actitud de que d'este Ple havia de sortir el millor acord possible i, sobretot, útil.

Hem arribat a transaccionar en vuit punts i se'ns han acceptat esmenes, així com acceptarem i votarem a favor la majoria dels punts restants, abstenint-nos en alguns per assumptes derivats de competències o de falta de definició correcta.

Dit això, en el poc temps que tinc m'agradaria explicar com el nostre grup parlamentari veu la realitat i el futur de les infraestructures i del territori, i, per tant, quina ha estat l'orientació a l'hora d'afrontar la moció i els acords.

En el que fa referència a les xarxes de comunicació viàries, pensem que hi ha tres vies que són principals i imprescindibles a l'hora de dissenyar i estructurar el territori de l'Ebre. Són l'autopista AP-7, l'eix de l'Ebre C-12 i la nacional 420. No cal dir que naltres, amb el nostre vot i amb les nostres esmenes i amb les transaccions que hem pogut fer, recolzarem i impulsarem en lo possible totes les accions que proposen millores i inversions a l'AP-7 i a la C-12, però al nostre entendre és molt incomprendible i equivocat que en aquesta moció –prou llarga– no hi hagi ni un sol esment de la nacional 420, una via vital per a la comunicació de la Ribera d'Ebre i la Terra Alta. És per això que hem proposat introduir la necessitat d'estudiar la importància de convertir-la en una via ràpida.

Si parlem de polígons i zones de desenvolupament industrial, és evident que hem de parlar del polígon Catalunya Sud, important i imprescindible per al futur del territori. Però, a més de potenciar els altres polígons més petits i també necessaris, és imprescindible parlar de la zona projectada com a estratègica que ha de ser el polígon de Camposines del terme municipal de la Fatarella, projectat amb un consorci on hi ha l'Incasòl i diferents ajuntaments de la Terra Alta i de la Ribera d'Ebre.

Si parlem de trens i de comunicacions, hem de parlar de la R15 i la R16, buscant un equilibri de futur. Hem d'impulsar l'estació intermodal situada a l'Aldea, però també hem de potenciar i millorar les comunicacions a la Ribera d'Ebre i a la Terra Alta.

És lamentable que a Terres de l'Ebre tinguem municipis amb problemes en el subministrament d'aigua d'ús de boca. Cal fer una proposta realista. Poviba no és una mancomunitat, però els tres ajuntaments que en formen part i som els propietaris de les instal·lacions de la Pobla de Massaluça, Vilalba i Batea estem disposats a parlar i ajudar a resoldre el problema evident de manca d'aigua de Gandesa i de Corbera d'Ebre.

Els regadius són imprescindibles, i, si parles amb propietat, la realitat del canvi climàtic farà inviable qualsevol agricultura de secà. És per això que també apostem per la mirada imprescindible de fer més eficients i més eficaços els regadius, amb l'objectiu d'estalviar l'aigua per estendre les possibilitats de reg en un territori que porta el nom del riu Ebre.

És evident que els acords i les transaccions han millorat molt la proposta final. Tot i així, creiem que hem de tenir una visió més equilibrada i de futur, pensant en el desenvolupament de territori que ho necessita. El Govern i el nostre grup parlamentari la tenim, i no dubtin que lluitarem per fer-la possible.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. El Grup de Comuns no ha presentat cap esmena, i ara té un torn per fixar, tanmateix, la seva posició.

Lluís Mijoler Martínez

Moltes gràcies, president. Bona tarda de nou a totes i a tots. Bé, el que tenim davant és bàsicament una llista de projectes que, evidentment, sí, aborden necessitats concretes d'alguns municipis, però que al nostre parer no configuren una estratègia territorial integral. Pedaços, improvisació, manca de planificació és segurament el que hem vist amb els darrers governs dels últims tretze anys, i és segurament aquest patró de govern el que ara també veiem en aquesta moció. Deia abans, quan parlàvem de residus, el diputat Munell: «Tampoc n'hi ha per tant», no? Doncs segurament

tampoc n'hi ha per tant pel que fa a l'Ebre i, per tant, anem posant pedaços i no fem una estratègia territorial.

Vagi per davant que votarem majoritàriament les propostes perquè ens semblen assenyades, però insisteixo en que el que necessitem és, més que un grapat d'inversions aïllades, un projecte estructurat.

Parlaríem, bàsicament, de la lluita contra el despoblament amb mesures d'atracció territorial, un model productiu que estigui arrelat al territori. L'Incasòl gestiona sòl industrial a diversos municipis de l'Ebre, però quin balanç en podem fer? Quina part d'aquest sòl està realment actiu? Quin percentatge respon a projectes industrials estables i amb arrelament al territori? No podem continuar amb una política que posa sòl a disposició sense una visió clara sobre quin és el tipus d'indústria que volem. L'Ebre necessita sectors estratègics amb futur: l'agroalimentari, energies renovables, bioeconomia o indústria verda en són alguns exemples.

Segon, les infraestructures i connectivitat eficients. Sense un transport ferroviari digne –i n'hem parlat sovint en aquest plenari– i unes connexions viàries equilibrades, el despoblament és inevitable. Estem d'acord en la necessitat d'un tercer pont a l'Ebre sempre que es faci amb un estudi seriós d'impactes i sense caure en infraestructures sobredimensionades, però també –i ho hem dit– cal abordar d'una vegada el sector ferroviari: l'Avant, la R15. I no oblidem, sobretot, el transport públic interurbà, que és essencial per a municipis menys poblats.

I, en tercer..., la garantia dels serveis públics: sanitat, educació i serveis socials han d'estar garantits arreu. I la digitalització ha de ser una oportunitat real, no pot ser només un eslògan.

D'altra banda, el dret a l'equitat territorial i una nova cultura de l'aigua. Les infraestructures han de ser amb sentit comú. No es tracta de fer més carreteres sense criteri. Del que es tracta és de garantir una mobilitat sostenible i eficient, ho hem dit sovint.

Regeneració urbana i rural. La llei de barris verds, impulsada pels Comuns, és un exemple de política territorial amb sentit. Cal regenerar..., i aplicar-la també a les viles i pobles.

Gestió racional de l'aigua. La moció inclou infraestructures que afecten, per exemple, directament municipis com Corbera d'Ebre, sense que aquests hagin estat consultats, i tampoc s'inclouen en l'esmena els municipis que han de participar d'això. La connexió que es proposa no respon a una necessitat immediata d'aquest municipi i, en tot cas, podria servir en un futur com a recurs de suport en episodis de sequera. Aquest tipus de decisions no es poden prendre sense diàleg amb el territori, i, a més, cal blindar la gestió pública de l'aigua i garantir cabals ecològics suficients per protegir el riu.

Participació ciutadana. Els municipis, ho deia abans, han de ser protagonistes en les decisions que els afecten. Volem advertir que no podem utilitzar el Parlament per fer oposició al govern de Tortosa. El debat sobre les infraestructures i les inversions a les Terres de l'Ebre no pot ser una excusa per a batalles polítiques locals ni per instrumentalitzar les institucions en funció d'interessos partidistes. Les necessitats del territori són prou urgents i complexes perquè les abordem amb rigor i seriositat, no amb mocions dissenyades per desgastar governs municipals.

Per últim, la protecció del delta de l'Ebre és, efectivament, una emergència climàtica de país. El delta de l'Ebre es degrada, com, en bona mesura, tot el litoral català. Aquesta és la realitat. I cal actuar amb mesures immediates: l'execució real i immediata de les actuacions promeses –s'hi referia algun diputat abans, també–, la gestió sostenible dels embassaments, l'alliberament de sediments per evitar la regressió del Delta, plans d'adaptació al canvi climàtic i mesures de prevenció en la gestió de barrancs i lleres.

I, per últim, l'habitatge. L'habitatge també entenem que necessita una estratègia real per a les Terres de l'Ebre. L'accés a l'habitatge és una de les grans assignatures

pendents del territori. Però..., no només construïnt nous habitatges a la Cala i a Gandesa, sinó rehabilitació i cases existents als petits municipis.

En conclusió, no més pedaços, sinó un projecte real per a l'Ebre. Cal una visió clara, un compromís ferm i una planificació real. Només amb polítiques transformadores, justícia social, sostenibilitat ambiental i participació ciutadana podrem garantir un futur digne per a Terres de l'Ebre.

Deia, votarem favorablement la majoria dels punts, però, hi insisteixo, no podem fer política de pedaços.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Irene Negre i Estorach.

Irene Negre i Estorach

Moltes gràcies, president. En primer lloc, agrair al diputat de la CUP haver pogut arribar a l'acord. Malgrat la transacció de l'esmena de l'ATM, no la vam poder fer. Sap que sí que som partidaris de tenir una ATM territorial, però els ajuntaments de les Terres de l'Ebre no tenen la capacitat econòmica de la resta d'ATMs, d'ajuntaments que formen part de la resta de les ATMs. Per tant, caldria buscar una solució i un encaix per poder tenir aquest equilibri a tot Catalunya.

Lo diputat de VOX, com no sap ni on està posat, prefereixo ni contestar-li.

Els Comuns, haver presentat esmenes, i així sabríem quin projecte tenen vostès per a les Terres de l'Ebre, perquè no les han presentat, per tant, no ho sabem. Però ja li avanço que si el projecte que tenen per a les Terres de l'Ebre és com lo de Barcelona no el volem.

El PP. Pel que fa a l'hospital, només dir-li que això és una moció de Territori, Habitatge i Transició Ecològica. Per tant, aquí no hi entraria l'hospital de Terres de l'Ebre. Saben que Junts per Catalunya tenim un compromís ferm en la construcció d'aquest nou equipament sanitari i que, a més a més, defensem també la rehabilitació i l'ampliació del Verge de la Cinta.

Pel que fa als 6 milions d'euros del Delta, compartim també aquesta visió del pla Delta, de la Taula de Consens i de l'atermenament, però jo li vull preguntar una cosa: sap quants euros ha posat el PP quan governava a Madrid...? Que vostè mateix ha dit que les competències estan a Madrid. Sap quants euros ha aportat a l'Ebre? Zero euros. El PP ha portat zero euros a les Terres de l'Ebre.

I les esmenes del PSC, acceptem la de la nacional 420 perquè creiem que és una bona esmena. Els polígons: no només parlem d'uns polígons, sinó que en demanem de tots. La intermodal és una infraestructura totalment necessària. I pel que fa al Delta, només posar-lo en preavís que la ministra de Transició Ecològica avui mateix ha dit que l'atermenament és una mesura de protecció necessària. Vigilin els seus a Madrid, perquè els hi estan fent el joc.

I Esquerra, moltíssimes gràcies pel seu to i per la seua aportació. Sé que, com a delegat, també va fer vostè aquesta feina de relligar el territori, així que moltíssimes gràcies a tots.

El president

Gràcies, senyora diputada. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt vint-i-cinquè de l'ordre del dia.

I el punt vint-i-cinquè de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la sanitat pública. És presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i per exposar-la té la paraula la diputada senyora Laia Estrada i Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, president. Primer de tot, voldria saludar els professionals sanitaris que ens acompanyen, militants o membres participants del col·lectiu Sanitàries en Lluita, que agrega professionals de diferents àmbits, territoris i sindicats. Tenim aquí una moció que els hi presentem el Grup de la CUP perquè considerem que és evident que el sistema sanitari català presenta greus problemes per poder prestar una atenció de qualitat al conjunt de les usuàries. Ho hem dit tots i totes en diferents mocions.

I no estem parlant de la necessitat d'atendre de manera immediata en casos..., que no sigui perquè algú li està agafant un infart. No estem parlant d'això. Del que estem parlant és que no pot ser que la gent hagi d'esperar hores a les urgències hospitalàries, dies o setmanes perquè l'atenguin al CAP, mesos i anys perquè li facin una prova diagnòstica, el visiti l'especialista o li practiquin una intervenció. Això nosaltres considerem que no és acceptable i que és el que està convidant la gent que s'ho pot permetre a pagar-se serveis sanitaris privats.

Nosaltres entenem que hem arribat a aquesta situació pels canvis sociodemogràfics que hem patit, perquè calen recursos i part d'aquest infrafinançament es deu a l'espoli fiscal que pateix el nostre país, i, a més a més, perquè pensem que el model que tenim no és efectiu si pensem en el benestar del conjunt de la població. Si pensem en altres coses segurament sí que ha estat efectiu –perquè uns pocs s'enriqueixin–, però si pensem en el benestar de la població no és efectiu. I cal un canvi de model no per blindar els interessos privats ni per blindar l'explotació de les treballadores, sinó tot el contrari.

Proposem mesures en tres qüestions claus: el model –que en parlarem al final–, l'accessibilitat i les condicions laborals de les treballadores.

Perquè la població pugui accedir a una atenció sanitària de qualitat necessitem enfortir l'atenció primària als nostres CAPs, que són els centres més propers a la població. És on tenen cura de la nostra salut en el nostre dia a dia, i això significa que hi hagin els metges, metgesses, infermeres i les administratives que toquen, que veritablement toquen, i que ara no s'estan cobrint. Necessitem que aquesta atenció als CAPs sigui en quaranta-vuit hores com a màxim pel professional de referència, i necessitem que es reobrin tots aquells centres i especialitats que s'han tancat o que s'han perdut arran de la pandèmia, i aquí posem especial èmfasi a revertir el model de concentració pediàtrica.

En segon lloc, dins d'aquesta accessibilitat de la població necessitem garantir que hi hagin llits als hospitals perquè les urgències hospitalàries no estiguin saturades, amb els pacients dels passadissos, mentre tenim plantes amb llits tancats i la gent està als passadissos, amb el que això comporta.

I, per últim, per garantir una atenció de qualitat necessitem un pla de xoc –nosaltres hem dit 150 milions d'euros– per tal de reduir les llistes d'espera en proves diagnòstiques, visites a especialistes i intervencions quirúrgiques.

El segon àmbit que nosaltres situem: la cura de les treballadores, la cura d'aquelles que han sostingut el nostre sistema sanitari a base de sobreesforç. Millora de les seves condicions laborals i salarials. I això significa primer de tot respectar els acords de vaga, que no s'estan respectant ara mateix; augmentar plantilles per tal de reduir la seva sobrecàrrega; millorar els contractes, que siguin dignes, que siguin estables, que siguin competitiu, en formació, en recerca, i reconeixent i remunerant totes les categories i especialitats.

I, per últim, nosaltres proposem un canvi de model en dos sentits. Primer de tot, pensem que hem d'abandonar l'hospitalocentrisme i que hem d'avançar cap a una atenció sanitària primarista. Per què? Doncs perquè només amb una atenció primària com a eix vertebrador del nostre sistema sanitari aconseguirem ser molt més efectives en la cura de la salut de la població, aconseguirem millors resultats i, a més a més, estalviarem en costos. Això no ho diu la CUP, no s'ho inventa la CUP. Això ho diuen els experts i les expertes del Focap. Això ho diuen des de la campanya de «Més i millor atenció primària» i això ho diu tota l'evidència que hi ha en la matèria.

Però nosaltres també situem una altra qüestió, quan parlem de canvi de model, i ho sabem perfectament: parlem de la gestió directa. Tenim ara mateix que el 2025 hauran caducat tots els concerts hospitalaris. Tots. Ha arribat l'hora de deixar enreure aquest model de concertació públicoprivada que ha afavorit l'hospitalocentrisme, perquè és el que ha permès facturar i, a més a més, és el que promou el mercantilisme i, per tant, la sobreexplotació de les treballadores.

Nosaltres apostem per una gestió directa per aquests motius, per afavorir una atenció primarista, per millorar condicions laborals i per garantir que absolutament tots els recursos públics, tots els diners públics, van a parar exclusivament a la cura de la nostra salut.

I acabo. La nostra sanitat pública és un tresor. Aquesta setmana ha fet cinc anys de la pandèmia. Què hauria estat de naltros sense la sanitat pública? (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Acabo. Què hauria estat de naltros? Calen canvis profunds, perquè el que no pot ser és que aquesta sanitat s'estigui sostenint a base del sobreesforç dels nostres professionals.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Hi ha tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I, en primer terme, per defensar-les, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Juli Fernández Olivares.

Juli Fernández Olivares

Moltes gràcies, president. Diputats, diputades, professionals sanitaris que ens acompanyeu... Davant de la moció que ens presenta el Grup Parlamentari de la CUP, voldria, en primer lloc, agrair-li a la diputada Estrada la facilitat amb la que hem pogut interlocutar i incorporar algunes de les esmenes que hem presentat; no totes, perquè se n'han incorporat d'altres que fins i tot podria arribar a coincidir que són millors que les nostres i, per tant..., no passa re, a vegades això passa. I, per tant, dirlos que la nostra posició davant de la seva moció serà, crec que gairebé en tots els punts, de vot favorable, excepte en un parell que els hi comentaré després, perquè sempre s'ha de tenir alguna divergència perquè, si no, no hi ha debat.

Mirin, les nostres esmenes han anat en el sentit de reconèixer el sistema nacional de salut de Catalunya com una peça clau i fonamental del benestar de la gent del nostre país. I, per tant, compartint el diagnòstic i reconeixent la realitat és com podem avançar en trobar solucions.

En aquest reconeixement de quina és la situació, coincidim en aquest diagnòstic de necessitat de millora de l'accessibilitat, de que l'atenció primària ha de ser peça clau i fonamental del sistema nacional de salut de Catalunya. Coincidim en que ens calen serveis de salut que siguin accessibles, que siguin longitudinals, que siguin propers, que responguin a la necessitat d'equitat territorial i d'equitat de resultats, i que l'equitat territorial no passa perquè primer sigui l'equitat de resultats, sinó per compartir l'expertesa per tal d'acostar-la allà on hi ha gent vivint, i, per tant, per trobar mecanismes per tal de que una cosa no sigui exclouent de l'altra. I, per tant, en aquest sentit compartim gran part de la moció, com els hi deia.

Alhora, també tota la part dels professionals, de la millora de les seves condicions de treball, del compliment dels acords de vaga. No és la primera moció que va en aquest sentit. Al darrer debat de política general ja vam aprovar, a proposta d'Esquerra Republicana de Catalunya, un posicionament en aquest sentit, i crec que és preocupant que haguem de reiterar aquest posicionament, perquè els acords es fan i es compleixen. I, per tant, crec que és necessari reiterar-ho.

Sí que, veient tota la moció, a Esquerra Republicana de Catalunya ens venia al cap, i espero que ho compartim, la necessitat de que el pacte nacional de salut sigui una realitat. La necessitat de que el pacte nacional de salut el puguem aprovar, perquè trobem l'escenari compartit, perquè compartim al màxim la protecció del sistema nacional de salut en aquests diferents eixos, que crec que són principalment compartits.

I, alhora, la necessitat de recursos econòmics. I sempre que tinc l'oportunitat ho explico: l'acord de finançament singular és principalment perquè els hospitals, perquè els centres d'atenció primària, puguin disposar de més recursos, perquè l'estat del benestar al nostre país sigui més fort. No és l'objectiu final. El nostre objectiu final és tenir un estat, però un sistema de finançament que ens permeti la sobirania fiscal sí que ens dona l'oportunitat de poder disposar de recursos per afrontar aquests reptes. Amb els recursos ordinaris, serà molt dur i molt complicat. Per tant, nosaltres el que fem és posar aquest horitzó sobre la taula.

Pel que fa a la qüestió del model de gestió directa, en molts casos crec que coincidim en la necessitat d'internalització, de republicació de serveis, de gestió directa en alguns serveis. Sí que creiem que teníem una eina interessant sobre la taula que aquest Parlament en el seu moment va decidir que no tirés endavant, que era la llei de contractes de serveis a les persones, una llei que s'ha vist que era necessària, una llei que posava en valor aquelles maneres de treballar on els ens eren d'interès general, on no hi havia un interès mercantil, i creiem que aquí sí que no hi coincidim.

Per tant, agrair-los la proposta que han posat sobre la taula. Continuarem treballant plegats per la salut dels catalans i les catalanes, per l'accés universal i per garantir que continuï sent gratuïta.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, president. Honorable consellera –no hi ha la de Salut, però com a mínim ens acompanya el Govern–, diputats i diputades, bona tarda a tothom. Fa quinze dies, la interpellació de la diputada Estrada es va centrar en dos punts: infrafinançament i canvi de model sanitari.

Completament d'acord en el primer. Recorden «els hem destrossat la sanitat» del ministre Fernández Díaz? Els catalans paguem cada any més de 60.000 milions d'euros en impostos, però 22.000 són el dèficit fiscal amb Espanya, un 9,5 per cent del PIB, diners que generem i necessitem però no podem invertir. Però la moció inclou un punt inconcret: el sistema té problemes. Clar que té problemes: 22.000 milions d'euros que ens manlleva cada any. Amb ells podríem solucionar-ne molts. El mateix PP ho deia ahir en un vídeo catalanòfob: cent hospitals nous i 310.000 metges nous cada any. Per això la nostra primera esmena: el dèficit fiscal espanyol repercuteix en la sanitat. Gràcies per acceptar-la, diputada Estrada. Veurem què hi vota el tripartit espanyolista.

En canvi, en el model sanitari estem més lluny. D'acord en que cal adaptar el model als reptes actuals, però no en canviar el model sanitari català fruit d'anys de treball i consens de tota la societat catalana. Mirin, l'any 1847, amb la *ley de beneficencia*, l'Estat es feia responsable de l'atenció als malalts pobres i va transferir-ho

a les províncies. Saben qui s'hi va negar? Catalunya. Sant Pau, Clínic, Vic, Berga, Igualada, Manresa, Mataró, Reus, Vilafranca, la Seu..., la societat civil catalana ja estava organitzada oferint atenció sanitària.

L'any 34, amb el president Companys, es va aprovar la llei de bases per a l'organització dels serveis de sanitat i assistència social a Catalunya. Tots sabem el que va venir després.

L'any 42 el franquisme va crear el *seguro obligatorio de enfermedad* i va construir els hospitals de la *seguridad social: las residencias sanitarias* Francisco Franco, General Moscardó, Álvarez de Castro, Juan XXIII, Príncipes de España, Virgen de la Cinta i *residencia sanitaria al norte de Barcelona*. A ningú se li escapa que aquests set hospitals no cobrien tota la població. A Catalunya sort en vam tenir –i això és l'ADN del nostre sistema–, d'aquella xarxa d'hospitals petits, mitjans i grans vinculats al món social, local i associatiu, els del 1847 i molts altres.

Amb la restauració de la democràcia, Catalunya recupera les competències sanitàries l'any 81. En aquell moment, i a diferència d'Espanya, només un trenta-quatre per cent de la població era atesa als set hospitals de *las residencias sanitarias*; l'altre seixanta-sis per cent era en aquella àmplia xarxa d'hospitals territorials, i això garantia l'equitat.

Del 81 al 90 es va construir el sistema sanitari català, consellers Laporte i Trias. Al 90, la LOSC, amb un consens molt majoritari d'aquesta cambra, articula el sistema sanitari català amb tots els hospitals d'aguts, els seixanta-set, alguns de titularitat pública funcional, a l'ICS, les set *residencias sanitarias* més l'antic hospital de *los radiadores* Roca –per cert, patrimonialment encara són espanyols–; altres, de titularitat publicosocial, consorcis i empreses públiques: el Taulí, el Clínic, Hospital del Mar, Vic, el Banc de Sang, l'ICO, el SEM; i altres de titularitat privada sense afany de lucre, fundacions i cooperatives: Mollet, Granollers, Figueres, Sant Joan de Déu.

Aquesta és l'arquitectura del sistema sanitari català, un sistema excel·lent –comparin-lo amb la resta del món– però que l'infrafinançament crònic –«els hem destrossat la sanitat»– ens l'ha portat a l'UCI. Ara només aguanta pels grans i excel·lents professionals sanitaris, però que estan al límit i que avui ens acompanyen, alguns d'ells.

Voler canviar el model sanitari català pot portar a que els nostres infants no es puguin visitar a Sant Joan de Déu o les nostres persones amb discapacitat neurològica a l'Institut Guttmann, per exemple.

Concerts. Certament, què fem amb els concerts, però què fem amb l'ICS també. Perquè la Llei 8/2007, de creació de l'ICS, obliga a signar un contracte programa amb el CatSalut i no s'ha fet. I ens ho diu la Sindicatura de Comptes. Òbviament, demà no podem tancar els seixanta-set hospitals d'aguts de Catalunya. Fem-ho bé: aprovem la llei reguladora de formes de gestió no contractuals i dediquem-nos a atendre de la millor manera possible la ciutadania, que aquest és l'objectiu.

Respecte a la internalització, el debat s'ha de centrar en l'eficiència: qualitat assistencial i resultats en salut. I ja els dic jo que, segons aquests paràmetres, el debat s'acaba ràpid.

Pediatría. Mirin, Catalunya té una de cada tres places de primària sense cobrir mentre els pediatres dels hospitals s'han incrementat un trenta-sis per cent. O adaptem el model o acabarem amb la pediatria de primària. Ens ho diuen els propis pediatres, i ens diuen com fer-ho.

I acabo, president, breument, amb tres apunts, ja que en la resta de la moció la veritat és que hi estem força d'acord. Hi hem presentat vuit esmenes, se n'han acceptat quatre i n'hem transaccionat dos. Diputada Estrada, discrepem en el model, però trobem punts d'acord.

Primària, completament d'acord. Accessibilitat, un dels grans problemes, però no ho arreglarem amb ràtios fixes de professionals o llits. Analitzem què necessitem i ho apliquem. Divendres vam estar al Santa Caterina, de Salt, un projecte exem-

plar d'atenció de salut mental que ha transformat un *manicomi* –i ho dic així– amb set-centes persones tancades per un centre d'atenció excel·lent a la comunitat amb menys de cinquanta llits. Ara què fem, els tornem a obrir?

Professionals, completament d'acord. Els acords de sortida de vaga s'han de complir, ras i curt. Tot el suport als TCAIs i tècnics sanitaris que dilluns estaran de nou de vaga.

Però tampoc ens cansarem de reclamar que els estudiants catalans puguin estudiar Medicina i Infermeria a Catalunya, i si Espanya no és capaç d'homologar els títols extracomunitaris, que s'aparti, que ja ho farà Catalunya. En això Espanya també ens espolia.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I, per presentar les esmenes del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Sara Jaurrieta Guarner.

Sara Jaurrieta Guarner

Moltes gràcies, president. Bona tarda, consellera, diputades, diputats. En primer lloc, vull agrair a la CUP la presentació d'aquesta moció, perquè sempre parlar de salut és motivador. Vull també donar la benvinguda als professionals que ens acompanyen en aquesta sessió. Aquesta és una moció molt llarga, que té molts punts, i en conseqüència nosaltres també hem presentat moltes esmenes. Agraïm les dues esmenes que se'ns han recollit. Ens sap greu que no hagin recollit més propostes; pensem que hagués tingut més recorregut ajuntar més incorporacions.

En termes generals, dir que nosaltres enfoquem els temes com a reptes i no tant com a problemes, que ens explicava la diputada Estrada. Pensem que l'envelliment, el canvi climàtic, són exemples que afecten la salut però que són reptes, no? Bé, és la manera de veure el got.

Entrant en els tres apartats que té la moció. El primer, amb relació al model sanitari català. Tenim un bon sistema sanitari públic, i jo crec que en això hi estaríem tots d'acord, hi estem tots d'acord. Cal millorar i cal continuar avançant en molts dels aspectes. Nosaltres estem, per exemple, molt d'acord en reforçar el tema de l'atenció primària, tots els esforços estan anant cap aquí. El grup d'experts que està treballant, anomenat CAIROS, va en aquesta línia. També en l'accés en les quaranta-vuit hores d'atenció no urgent. I vostès proposen concretar una xifra concreta d'incrementar l'atenció primària..., nosaltres preferim esperar a la quantificació dels treballs que concretin aquest increment.

Avancem en la transparència i accessibilitat, que hi estem d'acord. Vostès consideren que són totes les dades que han d'estar plantejades. Nosaltres pensem que s'ha de complir la norma i la protecció de dades.

En el transport sanitari, s'acaba d'adjudicar el concurs. Per tant, aquest és un tema que està encarrilat, en funcionament, fins a l'any 2030. El tema del transport pediàtric..., sí que es va excloure del concurs i es va decidir que s'utilitzarien els vehicles i el personal propi. Aquí és on estem nosaltres. En aquest punt ens abstindrem, perquè no queda clar a què es refereixen vostès.

En el segon punt, amb relació a l'accessibilitat, gràcies per recollir-nos l'esmena de poder fer una anàlisi de les càrregues de treball en l'atenció primària per reforçar els equips, que, com deia, el grup CAIROS està també en aquesta línia. Estem d'acord en culminar la tasca d'actualització del mapa sanitari, de pressupostar les infraestructures, però no el mes vinent. Pensem que les propostes que es fan han de ser realistes i, per tant, nosaltres aquí ens abstindrem.

Com lo de reobrir tots els centres, reobrir tots els centres que algun dia es va decidir tancar per alguna qüestió. I aquí nosaltres plantegem les necessitats poblacionals, que s'estudiï això. Perquè hi ha un tema en salut molt rellevant, que és el tema de la seguretat clínica. La seguretat clínica és imprescindible a l'hora de planificar

els equipaments. Es necessita un mínim d'activitat, un mínim d'activitat quirúrgica i assistencial, per poder garantir l'eficàcia i poder garantir la seguretat ciutadana.

Pel que fa al tema d'incoar la revisió d'actes nuls del procediment administratiu comú de les administracions públiques, aquí dir que nosaltres, sense anàlisi, no hi votarem a favor. S'està treballant en aquests contractes i requereixen temps per assegurar la seva correcta implementació. A més, que en molts casos també hi han els convenis que es fan amb els centres hospitalaris.

El model de pediatria –ha sortit també, diferents diputats i diputades ho han mencionat. No podem votar a favor de revertir un model que s'està implantant. El model de pediatria té una gran qualitat, però els canvis produïts a la població en els darrers anys han portat a una reorientació d'aquests serveis per adaptar-los a les necessitats actuals. Llavors, aquí l'objectiu és garantir una atenció integral i integrada als infants, als adolescents, a les famílies, fent que tingui una màxima qualitat i seguretat; reduir les desigualtats territorials; desenvolupar al màxim el rol dels professionals amb una capacitat resolutiva, contínuum assistencial, impulsant la docència i la recerca pediàtrica –són claus.

El tercer aspecte, la relació dels professionals amb els centres sanitaris. Defensem i garantim..., i millorar les condicions laborals, òbviament, és l'eix del nostre sistema, dels seus i les seves professionals, i harmonitzant les condicions laborals amb les comissions tècniques –que s'està fent– de la taula d'harmonització. Jo vull citar que em consta que s'està treballant en el compliment dels acords de final de vaga, tant al nivell de canvis organitzatius com al trasllat dels temes a les taules d'harmonització, com a les peticions fetes en el ministeri, com al diàleg constant amb el col·lectiu convocant de la vaga. En el que no estem d'acord és en eliminar el districte universitari únic. Pensem que és una riquesa disposar del sistema sanitari català amb els millors professionals vinguin d'on vinguin, perquè quan un està malalt el que vol és ser atès pels millors professionals.

Sobre les ràtios dels professionals, hem d'anar un pas més enllà, parlar de la morbiditat i les variacions poblacionals que hi han i les realitats econòmiques i socials. Més professionals on més falta fan, i amb incentius a les zones rurals.

I ja acabo, president. Molt d'acord en determinar les competències d'homologació de títols d'especialistes extracomunitaris i implicar en això els col·legis professionals. Com deia la consellera ahir, no se'n van els metges; en venen, i molts.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Ara es poden posicionar els grups parlamentaris que no han presentat cap esmena en aquesta moció. I en primera instància, per fer-ho, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat senyor Hugo Manchón García.

Hugo Manchón García

Gracias, presidente. Lo digo siempre que se presentan mociones o iniciativas que afectan a la calidad asistencial, las condiciones laborales de los sanitarios y la reducción de las listas de espera: cuando un grupo parlamentario presente lo que consideramos mejoras en estos ámbitos tendrán nuestro apoyo, y aquellos puntos en los que consideramos que pretenden solo acabar con el modelo de colaboración público-privada, pues, no los apoyaremos, como ocurre con el punto 3 de la moción. Y lo mismo haremos cuando se presenten enmiendas o puntos en los que aquellos que han destrozado Cataluña con un *procés* ruinoso vengan a decir que la culpa de todo es del déficit fiscal –dicen– del Estado español –dicen en esta moción.

Y añaden: «El hecho de no tener la capacidad de decidir sobre nuestros recursos repercute en los servicios públicos de la ciudadanía.» ¿No tienen suficiente con someter a los catalanes a la mayor presión fiscal de toda España? ¿No tienen suficiente con quince impuestos propios? ¿Con subir el impuesto de sucesiones en plena pan-

demia, señores de Junts y señores independentistas, todos? Esto es lo que han hecho ustedes.

¿Saben cuál es el problema? Que son incapaces de gestionar el dinero de los catalanes, porque su negocio nacionalista, pues, hay que pagarlo, no vaya a ser que se queden sin embajadas o sin esa televisión pública que les masajea día sí día también. Así que, para expolio fiscal, el que someten ustedes a los catalanes.

Claro que debemos mejorar el sistema de financiación autonómico, también para las políticas sociales, como ocurre con la sanidad, o también en temas de dependencia, como ha dejado claro esta mañana mi compañera del Partido Popular, la señora Montse Berenguer, en su moción, pero hay que hacerlo con diálogo y consenso entre las comunidades autónomas.

Señores socialistas, entiendo que Esquerra Republicana, tras la sangría de votos y escaños en las últimas elecciones, tenga que vender ante sus votantes que esto de la condonación de la deuda es la panacea –Pedro, haznos un poquito de caso, que todo se lo lleva el de Waterloo–, pero que lo hagan ustedes, pues mira, no. La deuda no desaparece ni se perdona ni la asume el Gobierno; la pagaremos todos los españoles y, por tanto, también los catalanes. No intenten vender beneficios donde no los hay. No tomen el pelo a los ciudadanos y digan la verdad: la deuda la vamos a pagar todos con más impuestos. Y el precio es que Sánchez siga en la poltrona.

Voy a decir una frase: «No van a quitar nada de deuda a nadie, es mentira.» ¿Les suena? No lo digo yo, lo dice Felipe González, y de pepero tiene poco. (*Remor de veus i alguns aplaudiments.*) Sí, sí. Como les decía... Fue presidente del Partido Socialista en el Gobierno de España, no del Partido Popular. (*Remor de veus.*) Sí, sí.

Y, como les decía al empezar mi intervención, claro que necesitamos destinar más recursos para que tengamos la mejor atención sanitaria, reducir las listas de espera y mejorar las condiciones de los profesionales. Y para eso hay que priorizar la gestión de los recursos. Por eso apoyaremos los puntos que afectan a la atención primaria como eje vertebrador del sistema público de salud; también la necesidad de aumentar el número de enfermeras, y, por supuesto, incrementar los recursos para reducir todas las listas de espera.

Y aprovechando esta moción sobre sanidad quiero pedirle a la *consellera* de Salud –que no ha venido hoy, yo supongo que ya verá el vídeo en algún momento– valentía aquí y en Madrid. Aquí, para que escuche a todos los sanitarios, también a los técnicos sanitarios y de enfermería, que le han convocado una huelga. Y en Madrid, tenga la valentía para plantarse ante el Gobierno de su color político y el de Sumar por preparar un proyecto de estatuto que se hace de espaldas a las comunidades autónomas y genera rechazo entre los profesionales. Ser consejera de Salud es mucho más que un título, es también estar a la altura de lo que merecen los ciudadanos y los profesionales sanitarios.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Hacía tiempo que la CUP no presentaba una moción de sanidad con sus mantras clásicos de internalización de servicios y equiparaciones salariales. Mantras todos apuntados por sus informadores, los liberados sindicales, que saben de absolutamente todo menos de lo que pasa en su puesto de trabajo.

Miren, se lo voy a decir a ver si algún día cala: la sanidad catalana tiene tres grandes problemas. Uno, la masificación: la sanidad está sobresaturada, en gran parte por culpa de la presencia masiva de extranjeros. Sus políticas de puertas abiertas no solo han destruido nuestros barrios, no solo han atacado nuestra seguridad, sino que también están acabando con nuestros recursos sociales y sanitarios. Por ejem-

plo, el setenta y ocho por ciento de los magrebís consumen recursos, pero no aportan, y esto es tanto culpa suya como de Esquerra, de Junts o de los socialistas, que fomentan el efecto llamada y que permiten esta situación.

Dos, faltan profesionales. Pese a los constantes intentos de la consejería por hacernos creer que sobran profesionales y del Colegio Oficial de Médicos de Barcelona / Junts, que dice que tenemos más médicos que nadie, la realidad es que hay más de once mil personas que llevan un año esperando ser visitadas por un traumatólogo en el Taulí, que hay 10.780 personas en la lista de espera para que les vea un otorrino en el área metropolitana de Barcelona, 1.438 catalanes pendientes de ser valorados por un cardiólogo en Gerona –que pueden llegar a esperar hasta casi un año si les corresponden hospitales como el de Palamós o el de Campdevàrol.

Y así podríamos seguir toda la intervención, porque estos son los datos reales. Esta es nuestra sanidad. (*Alguns aplaudiments.*) Actualmente hay 189.472 personas pendientes de una cirugía que llevan esperando una media de cinco meses aquí, en Cataluña.

¿Dónde están todos esos profesionales que nos sobran pero que nos hacen estar los segundos por la cola en las listas de espera quirúrgicas de toda España? ¿Dónde están? Ya se lo digo yo, están en otras regiones de España. Cataluña, siguiendo la tendencia de los últimos años, ha dejado de ser un destino elegido por las primeras notas MIR, nos han dejado de hacer competitivos.

Y con respecto a la medicina de familia no cubrimos nuestras plazas ni en la repesca: veintidós han quedado vacantes en Cataluña. Y esto, señores socialistas, no lo digo yo, lo pueden ver en las adjudicaciones del 2024.

Tiene que ver todo esto con las políticas de los separatistas de Junts y de Esquerra, que ahora sigue a pies juntillas el Partido Socialista. (*Alguns aplaudiments.*) Nadie quiere venir a trabajar a Cataluña. Nadie excepto los médicos extracomunitarios con una formación médica en muchísimos casos deficiente, pero –eso sí– que hablan catalán. Y oigan, miren, en enfermería pasa exactamente lo mismo. Faltan veinte mil enfermeras en todo Cataluña –veinte mil enfermeras.

Y, por último, tres, despilfarro totalmente desmesurado y fuera de toda lógica en el Departamento de Salud. Esquerra, Junts y el PSC llevan décadas alternando el poder, imponiendo políticas partidistas sin pensar ni un segundo en la salud de los catalanes. Años en los que separatistas y socialistas llevan parasitando el Departamento de Salud utilizándolo como agencia de colocación, despilfarrando recursos en gasto ideológico y amplificando su estructura con entes inútiles. Y años que ustedes, los antisistema de la CUP, llevan apoyando sus propuestas sectarias o sus presupuestos o sus iniciativas intentando hacerse con un trozo del enorme pastel que es sanidad.

Estas son las tres lacras de nuestro sistema. Y no van a cambiar hasta que no les desalojemos a todos ustedes, a los separatistas de un lado y a los separatistas del otro, porque son ustedes los que perpetúan el sistema de despilfarro en gasto político, de maltrato a los profesionales y de menosprecio a los nacionales.

Se han jugado ustedes la salud de todos los catalanes. Esa es la verdad. Y a nadie se le escapa, señor diputado de Junts, que nadie ha hecho más por humillar a los profesionales sanitarios y por vaciar las arcas del Departamento de Salud que los separatistas y los socialistas durante décadas.

Gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada Lozano. (*Pausa.*) La diputada Núria Lozano Montoya, que teníem una participació diferent i ho hem esmenat. Té la paraula.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Consellera, diputades, diputats, faré l'esforç de no parlar amb eslògans, tot i que serà una mica complicat després d'una intervenció com la que m'ha precedit.

Bé, es tracta d'una moció molt extensa que toca temes que hem debatut a bastament, i, per tant, em centraré en algunes qüestions entorn de tres eixos.

En primer lloc, model i cartera de serveis. Si alguna cosa hem après els últims anys és que la salut és una eina clau per garantir unes condicions de vida dignes i, per tant, és necessari que aquest punt de vista estigui present de forma transversal en totes les polítiques públiques.

Cal passar, per tant, del model actual centrat en la malaltia a un model amb més pes en la prevenció i promoció de la salut, garantint un model centrat en l'atenció primària, ampliant cartera de serveis coberts i reduint llistes d'espera, millorant condicions laborals i garantint un veritable sistema sanitari universal, equitatiu i de qualitat, de finançament, planificació, gestió i provisió públiques. I serà de forma participada tant pels professionals com per les pròpies usuàries i les entitats en què s'organitzen o no serà possible.

Dos, atenció primària i comunitària. Primer, una clau: garantir l'accessibilitat a una atenció primària de proximitat i amb un enfocament comunitari que incideixi sobre el benestar del conjunt de la població, amb una accessibilitat efectiva en cinc dies i tendint cap a les quaranta-vuit hores màximes –segur que ho han escoltat abans–, però que a més a més forma part del pacte d'investidura Comuns-PSC. I és un termini que les comunitats autònomes i el Ministeri de Sanitat van fixar ara ja fa cinc anys a través del marc estratègic d'atenció primària, quelcom impossible si no recuperem horaris i serveis d'atenció presencial, primària i comunitària, especialment en pediatria, ginecologia i atenció vint-i-quatre hores, perduts a causa de processos de centralització que trenquen els principis de proximitat i equitat territorial.

D'igual manera que resulta també fonamental mantenir la longitudinalitat com un principi bàsic per l'impacte positiu sobre la salut de les usuàries. Si considerem la salut una eina útil de garantia de l'equitat territorial, això no és possible si trenquem el principi de proximitat amb la centralització. Proximitat combinada amb longitudinalitat és una de les garanties principals del sistema.

I una de les especialitats que els últims temps està sent més qüestionada pel que fa al seu model és la pediatria. En aquests moments s'està aplicant un model de concentració que allunya els pediatres de la ciutadania i augmenta els temps d'espera, que fa perdre informació clau des d'una perspectiva comunitària. Concentrar trenca l'estabilitat en la relació metge-usuària i no garanteix ni accessibilitat ni qualitat del servei. Necessitem una atenció amb abordatge comunitari des de l'equip d'atenció primària.

I tercer eix, personal i condicions laborals. U, objectiu: ocupació estable i de qualitat, més qualificada i reconeguda socialment; dotació de professionals ajustada a la desigualtat social i la complexitat de la població atesa, amb plantilles prou dimensionades, especialment a primària, i plena equiparació de salaris i millora de condicions laborals de treballadors i treballadores dels diversos operadors del sistema sanitari català, un altre dels compromisos de l'acord d'investidura entre Comuns i el Partit Socialistes.

Una sensació: l'abandonament de part de les professionals de salut del nostre país. Una reflexió: convé no oblidar que l'ICS és quelcom més que l'empresa que dona feina a aquestes treballadores que són a la sala de màquines del sistema, perquè el Departament de Salut del que depèn té la responsabilitat política de garantir la prestació d'un servei públic de salut de qualitat a tota la ciutadania, i en això les treballadores hi són clau.

Una salutació a les representants sindicals dels treballadors i les treballadores de la salut que exerceixen el seu dret fonamental a la llibertat sindical i representen,

amb tota la determinació i dignitat del món, els drets i interessos dels seus companys i companyes.

Hi ha temes pendents fa massa temps. Internalització del transport sanitari, un cop decaïgut el tràmit legislatiu del mandat anterior. Collectius exclosos del pla de fidelització, com administratius, sanitaris, TCAIs i tècnics superiors –a qui saludem. I, per cert, amb un calendari de mobilitzacions per a la setmana vinent –des d'aquí, el nostre suport. Però també dèficit a alguns col·lectius com llevadores, radiòlogues, primaristes, pediatres, ginecòlegs, psicòlegs, odontòlegs, en alguns casos amb places vacants i no ofertades.

I vaig acabant. La necessitat de fer front a la jubilació de milers de facultatius, amb especial atenció als territoris de difícil cobertura, junt amb la reversió de les concessions i concerts ja exhaurits, i, per tant, amb cost zero, entre d'altres qüestions, totes elles rellevants, per estar a l'alçada del repte.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, finalment, en nom del Grup Parlamentari Mixt, per fixar la seva posició, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Un dels pilars de la societat del benestar i un dels més castigats per les polítiques immigratòries forassenyades dels darrers anys. Donar cobertura sanitària gratuïta a famílies senceres que empren un visat de turista per empadronar-se de manera totalment il·lícita sabent que cap dels membres podrà treballar ni, per tant, cotitzar fins com a mínim tres anys després, és un frau de dimensions colossals contra els contribuents catalans. I vostès no només ho permeten, sinó que se'n vanten. Es nota que esquiven les cues i les sales d'espera atapeïdes via mútua privada.

Hem d'aturar com sigui aquesta concessió indiscriminada de targetes sanitàries i redirigir els recursos cap als ciutadans d'aquest país. Amb els diners que recuperàrem podríem millorar les condicions retributives dels professionals i evitar, per tant, la fuga de talent que pateix el sector i que obliga a contractar personal provinent de països que no tenen el mateix grau d'exigència ni nivell acadèmic que el nostre. Reduiríem considerablement el nombre d'usuaris, esponjant les agendes dels professionals i destensionant llistes d'espera i quiròfans. Un altre model és possible, però sobretot és viable.

A moltes sales d'urgència i hospitals s'ha hagut de contractar personal de seguretat per evitar agressions i assetjaments als professionals mèdics. S'adonen que les polítiques immigratòries ens obliguen a prendre mesures que mai havien set necessàries? S'adonen que, a més a més d'assumir la seva assistència sanitària, ens obliguen a fer-nos càrrec dels costos que comporta la contractació d'agents i sistemes de vigilància? Quant ens costa, tot això? No podríem millorar, i molt, la qualitat del servei amb tots aquests diners que malgasten? Fins quan es negaran a anar a l'arrel del problema? Hem d'esperar que tot faci fallida?

I permetin-me una reflexió final, perquè cada cop que parlem de sanitat es qüestiona el fet que els catalans puguin gaudir alhora d'un bon servei i d'atenció en català. És que potser un ciutadà de Màlaga o de Castella - la Manxa ha de renunciar a la llengua o al bon servei? Ha d'escollir? Per què nosaltres sí? És que potser som inferiors, els catalans?

Ho volem tot, ens ho mereixem tot i ho tindrem tot. Visca Catalunya.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies. Bé, hem acceptat aquelles esmenes que milloraven el text i hem rebutjat aquelles, doncs, que no compartíem o que descafeïnaven la moció. Avui s'aprovaran molts punts, esperem que es compleixin, i d'altres, doncs, ja veiem que no s'aprovaran, però que mereixerien més discussió. En primer lloc, la qüestió del transport sanitari; en segon lloc, l'atenció a la població infantil i juvenil –atenció pediàtrica o podem mirar altres formes–, i, després, la qüestió de la col·laboració publicoprivada.

Mirin, no confonguem la tradició mutualista obrerista d'aquest país amb el que són les mútues d'ara, i no confonguem què és el que va passar quan hi va haver la transferència de competències –i, per tant, evidentment, no hi havia prou infraestructures per poder prestar aquesta atenció, i es va concertar– amb el que ha acabat succeint després, que és aquest repartiment en forma de regne de taifes on cadascú s'ha muntat el seu negoci i el seu «xiringuito».

I, senyora de VOX, no se li acudeixi acusar-nos a naltros de participar en les corrupteles de sanitat, que si algú en aquest país ha denunciat la corrupció en la sanitat som naltros, som la CUP. Amb el cas Innova, per començar, que vostès sí que..., molt sovint. El cas Innova el vam denunciar naltros. Ho sap o no ho sap? No se li acudeixi acusar-nos de corrupció a la sanitat ni enlloc.

I, per últim, mirin, el 2025 tindrem caducats tots els concerts. Quaranta-un ja estan caducats, en falten sis per caducar. La majoria van caducar el 2021, trenta-cinc. El 2020 van aprovar una llei per fer pròrrogues fraudulentament que els hi donava cobertura fins al 2022. Han seguit prorrogant. La llei espanyola de contractes del sector públic no contempla contractes de gestió de serveis públics mitjançant concerts. Diu que s'han de fer concessions de serveis o bé contractes de servei en funció de si s'assumeix o no el risc operacional. I això és així perquè el 2014 les directives europees van dir: «Senyors i senyores, aquí han d'entrar les grans companyies asseguradores i sanitàries a repartir-se el pastís de la sanitat.» Prou concertar activitat. Però, en canvi, vostès ho continuen fent, i ara volen «trolejar» l'Estat i la Unió Europea, tot per defensar els amics de la patronal sanitària concertada.

Mirin... *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* –acabo, president–, estem en una cruïlla: o bé comencem a gestionar de forma directa la nostra sanitat, començant per aquells hospitals que ja són nostres i estan concertats, o bé ens venem la sanitat al millor postor i en quatre dies tindrem la nostra salut en mans dels fons d'inversió.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades aquesta tarda, que són els punts 22, 23, 24 i 25 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquesta tarda. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i les esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió dels residus (continuació)

302-00059/15

Començarem votant la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió dels residus.

I iniciarem votant de manera conjunta els punts 1, 2 i 3 d'aquesta moció.

Comença la votació.

Sí. Disculpi, aturem la votació. La diputada Orriols demana la paraula?

Sílvia Orriols Serra

Sí; gràcies, president. Era per demanar si es podia fer vot separat, de la moció número 23, l'apartat 1.c.

El president

Sí.

Sílvia Orriols Serra

Gràcies.

El president

Ja ho teníem previst. Hi ha cap altra petició de votació...? *(Pausa.)* El Grup Popular ens ha demanat de poder votar sobre aquesta mateixa moció de manera separada el punt 9. El 9, sí? És així? *(Pausa.)* Perfecte.

Doncs comencem la votació dels punts 1, 2 i 3 de la moció que constava amb el punt 22 a l'ordre del dia.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 74 vots a favor, 26 en contra i 34 abstencions.

Votem ara de manera conjunta els punts 4, 5, 6, 13, 14, 15, 18, 19 i 21.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 108 vots a favor, 26 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 106 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció.

Votem el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 102 vots en contra, 12 vots a favor i 20 abstencions.

Votem ara el punt número 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 102 vots en contra, 30 vots a favor i 2 abstencions.

Votem tot seguit el punt número 10.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 73 vots a favor, 45 en contra i 15 abstencions.

Votem el punt 10 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 45 vots en contra, 12 vots a favor i 77 abstencions.

Votem tot seguit el punt número 11.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 74 vots a favor, 60 vots en contra i cap abstenció.

Votem de manera conjunta els punts 12 i 16.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 72 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Votem el punt número 17.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 103 vots en contra, 30 vots a favor, cap abstenció, i hi ha hagut un diputat o diputada que no ha participat en aquesta votació.

Votem ara el punt número 20.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 54 vots a favor, 31 vots en contra i 49 abstencions.

Votarem de manera conjunta els punts 22 i 23.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 123 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 24.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 28 en contra i 34 abstencions.

Votem el punt 24 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 70 vots en contra, 30 vots a favor i 34 abstencions.

Votem tot seguit el punt número 25.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 68 vots en contra, 66 vots a favor i cap abstenció.

I, finalment, votarem el punt número 26.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 108 vots a favor, 11 vots en contra i 15 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el mercat de treball (continuació)

302-00061/15

Passem ara a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el mercat de treball.

Comencem votant el punt número 1.

S'inicia la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 119 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions.

Votem ara el punt 1.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 108 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions.

Votem de manera conjunta els punts 1.a, 1.d, 1.g i 1.j.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 106 vots a favor, cap vot en contra i 28 abstencions.

També de manera conjunta votarem els punts 1.b, 1.e i 1.h.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 106 vots a favor, 11 vots en contra i 17 abstencions.

Conjuntament també votarem els punts 1.f, 1.i i 1.k.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 108 vots a favor, cap vot en contra i 26 abstencions.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 74 vots a favor, cap vot en contra i 60 abstencions.

De manera conjunta votem els punts 3.a i 3.c.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 66 vots a favor, 26 vots en contra i 42 abstencions.

Votem tot seguit el punt 3.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 30 vots a favor, 15 vots en contra i 89 abstencions.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 119 vots a favor, 15 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 104 vots a favor, 11 vots en contra i 19 abstencions.

Votem a continuació el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Votem el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 108 vots a favor, 15 vots en contra i 11 abstencions.

De manera conjunta votarem els punts 7.a i 7.b.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 108 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

De manera conjunta també votarem els punts 8, 8.d i 8.e.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 108 vots a favor, 11 vots en contra i 15 abstencions.

Votem el punt 8.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 32 vots a favor, cap vot en contra i 101 abstencions.

Votem a continuació el punt 8.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 66 vots a favor, cap vot en contra i 68 abstencions.

Votem el punt 8.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 77 vots a favor, cap vot en contra i 57 abstencions.

Votem a continuació el punt 8.d.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 108 vots a favor, 11 vots en contra i 15 abstencions.

Votem ara el punt número 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 32 vots a favor, 11 vots en contra i 91 abstencions.

De manera conjunta votarem els punts 9.d, 10, 10.a, 10.b, 10.c i 10.d.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 32 vots a favor, 26 vots en contra i 76 abstencions.

Votem tot seguit els punts 9.a, 9.b i 9.e.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 108 vots a favor, 11 vots en contra i 15 abstencions.

Votem el punt 9.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 66 vots a favor, cap vot en contra i 68 abstencions.

I, finalment, votarem el punt 9.f.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 62 vots en contra, 30 vots a favor i 42 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la mobilitat i la sostenibilitat a les Terres de l'Ebre (continuació)

302-00062/15

Passem a votar la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la mobilitat i la sostenibilitat a les Terres de l'Ebre.

Començarem votant conjuntament els punts 1.a, 1.b, 2.a, 2.b, 2.c, 2.d, 2.f, 2.h, 3.c, 3.d, 3.g, 3.i, 3.k, 3.l i 4.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem a continuació de manera conjunta els punts 1.c i 3.b.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 88 vots a favor, cap vot en contra i 46 abstencions.

Votem a continuació el punt 2.e.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 129 vots a favor, cap vot en contra i 5 abstencions.

De manera conjunta votarem els punts 2.g, 3.j i 5.k.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 91 vots a favor, 1 vot en contra i 42 abstencions.

Votem ara el punt 3.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 118 vots a favor, 4 vots en contra i 11 abstencions.

Conjuntament votarem els punts 3.e i 3.f.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 119 vots a favor, cap vot en contra i 15 abstencions.

Votem a continuació el punt 3.h.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 77 vots a favor, 15 vots en contra i 42 abstencions.

I, finalment, votarem el punt 5.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 80 vots a favor, cap vot en contra i 53 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la sanitat pública (continuació)

302-00063/15

I, en darrera instància, votarem la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la sanitat pública.

Iniciarem la votació votant el punt 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 66 vots a favor, 26 vots en contra i 42 abstencions.

Votem tot seguit el punt 1 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 60 vots a favor, 26 vots en contra i 48 abstencions.

De manera conjunta votarem la capçalera del punt 2, la capçalera del punt 10 i el punt 10.b.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 123 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.

També votarem de manera conjunta els punts 2.a, 9 i 10.a.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 81 vots a favor, cap vot en contra i 53 abstencions.

Votem el punt 2.b.

Comença la votació... (*Veus de fons.*) Sí, suspenem la votació.

Votem el punt 2.b –b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 123 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

Votem a continuació el punt 2.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 58 vots a favor, cap vot en contra i 76 abstencions.

De manera conjunta votarem els punts 2.d, 5 i 11.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 121 vots en contra, 12 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 3.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 122 vots en contra, 12 vots a favor i cap abstenció.

Votem ara el punt 3.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 108 vots a favor, 15 vots en contra i 11 abstencions.

Votem a continuació el punt 3.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 108 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 3.d.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 66 vots a favor, 11 vots en contra i 57 abstencions.

Votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 32 vots a favor, 26 vots en contra i 76 abstencions.

De manera conjunta votarem els punts 6, 8, 8 bis i 10.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 92 vots a favor, cap vot en contra i 42 abstencions.

Votem el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 76 vots en contra, 38 vots a favor i 20 abstencions.

Votem el punt 11 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 68 vots en contra, 66 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 11 ter.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 108 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt número 12.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 118 vots a favor, cap vot en contra i 15 abstencions.

Atès que no queda cap punt pendent de ser substanciat, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de vuit del vespre i tretze minuts.